

Пламен Петров

ШЕМЕТ

*Опит за бестселър в
стил бомбастичен и
фантастичен*

Въведение

Героят на настоящото повествование се казваше Боб Картофски и беше възпитаник на университета в родния си град. Веднага щом го завърши, той бе взет на работа в някаква местна фирма, но само след няколко месеца беше изритан оттам. Причината бе, че изгуби психоподривната война, която открай време се водеше между шефове и подчинени. Освен това бе обявен от служителите за голям шемет, какъвто май наистина беше, макар и не чак в такава степен, а може би само наполовина.

За да избяга от чувството за непълноценност, което се разви и затвърди до маниакалност в потиснатата му душа, Картофски изведнъж реши панически да се спасява, като стана почти по инерция член на местната рокерска групировка „Брониран устрем“. Макар и да ненавиждаше всякакъв род организации и до този момент да минаваше за горд индивидуалист, въобразил си, че е създаден за велики дела, той трябваше да направи подобен компромис. В противен случай изолацията, в която беше изпаднал заради изритването си от работа, заплашваше да го доведе до сигурно и пълно умопобъркване. От известно време насам водач на „Брониран устрем“ беше Бронх, коварен, хитър и злопамятен индивид, който всъщност бе узурпирал този пост, елиминирайки по особено жесток начин бившия лидер. Истината е, че тайно му беше прерязал спирачките на мотора, в резултат на което той претърпя тежка катастрофа и сега, целият натрошен, лежеше в безсъзнание в болницата, без

надежда за поправка.

На помощ на вероломния Бронх се беше притекла самата съдба, която изпрати на целия град и на района около него страшно бедствие. Ставаше дума за огромното количество радиоактивни елементи, изтекли преди година от близката АЕЦ заради престъпната немарливост, както се разчу, на корумпираните ѝ ръководители.

Радиацията бързо проникна във всяко кътче на региона и започна бавно, но неумолимо да изпълнява обичайното си разрушително предназначение. В резултат хората, спотаени в компактните си и предимно панелни жилища, вече почти не смееха да излизат навън. Те бързо капитулираха пред невъзможността да се противопоставят на бедствието и се отдадоха на тихо вегетативно съществуване, заплашващо заедно с всепроникващите отрови да ги доведе до неизбежните мутации. Комуникативните системи на всички равнища бяха извадени постепенно от строя и градът заживя или по-точно заумира в една особено напрегната и статична херметизация. Просто всички дейности бяха парализирани, сякаш някаква неведома сила бе наложила непоколебимото си ембарго над него.

Именно от това критично положение се беше възползвал Бронх, за да завладее с върнатата си тайфа от стотина рокери противоядрените бункери, които се намираха на десетина километра от града и в които при евентуална атомна война кметът и първите му помощници трябваше да се сврат като плъхове и да спасяват драгоценните си кожи. Без особени усилия водачът успя да завземе най-комфортния и просторен бункер, предназначен именно за кмета. Последният пък излезе благоразумен и реши, че е безсмислено да оказва съпротива, защото отдавна знае-

ше, че голяма част от поверената му войска е преминала на страната на рокерите. Знаеше също, че в периоди на хаос и разруха съдбата винаги изтласква на върха маниаци от рода на Бронх, които с качествата си на злостни пропагандатори и агитатори съумяваха бързо да фанатизират вечно недоволната тълпа, използвайки я като оръдие за престъпните си цели и намерения. От своя страна виновниците за ядрената авария, също умело възползвайки се от бедствената ситуация, успяха безнаказано и за невероятно кратко време да емигрират в чужбина, където една авторитетна банка съхраняваше не особено скромните им авоари.

В града, изложени на гибелната опасност, останаха хилядите простосмъртни жители, които не притежаваха финансовата възможност и необходимите качества на авантюристи, за да се изселят. Сред тях беше и Боб, който доскоро, както вече посочихме, се считаше уж за предопределен от съдбата за велики дела, ала незнайно защо още не беше се отличил от останалите си съграждани с нищо особено и не се решаваше да зареже тази опасна за здравето и живота му радиоактивна местност. Споменахме също и за моментната му психична слабост, принудила го да се присъедини към анонимната членска маса на „Брониран устрем”. Но защо все пак не намираще сили да плюе на всичко и да се запилее към някоя нормална страна? Само страхът от самотата ли го възпираше? Едва ли... Причините за бездействието му всъщност бяха няколко и той смътно усещаше тяхната тежест, но някак му бе трудно да си ги изясни и дефинира. Затова ние ще се опитаме да сторим това.

Първата причина според нас се криеше във факта, че

Боб притежаваше собствен дом. Това беше стара, почти едностайна къща с китна градинка отпред, която му бе оставена в наследство от неговите скъпи родители. Преди няколко години те си бяха закупили светло и просторно жилище в един от новите квартали на града и оттогава всъщност той не беше ги виждал. Втората причина се състоеше в несподелената любов или по-точно в непреодолимото му влечение към Джина, една симпатична и дяволита девойка от рокерската тайфа. Макар и значително по-възрастен от нея, той все не намираще начин да се домогне до тази красавица, с която страстно желаше, ако не успее да я обладаете, то поне да се понатиска някъде насаме. Третата причина се коренеше в битуването сред рокерите на един твърде нескососан, но особено актуален в момента мит, който се зароди успоредно с появата на радиацията и който напоследък Бронх, навярно с не безкористни цели, усилено пропагандираше навсякъде. Митът гласеше, че уж преди няколко хиляди години някакъв представител на извънземна цивилизация кацнал в района с летящата си чиния. Първото органично и мислещо същество, което уж срещнал, било някакъв местен жрец. След като влязъл в контакт с него, пришълецът уж пророкувал, че когато настъпи свършекът на света, от земните жители ще се спасят единствено хората, притежаващи бръмчащи чудовища на две колела, тоест днешните рокери.

„Глупости, измишльотини и храна за наивници – това са тъй наречените митове”, си мислеше Картофски. Но в същото време се чувстваше безсилен пред този мит, който като всички останали митове бе провокирал дълбоко спотаените в душата му суеверни пориви. С други думи,

бе го принудил пасивно да очаква сбъдването му, надявайки се на „богоизбраността” на рокерите, вместо да възседне мотоциклета си и да зареже веднъж завинаги тази загиваща провинция. Това като че ли бяха основните причини, които го задържаха все още в родния му, но разпадащ се град. Поради силно разколебания си характер, довел го до неспособността да взема категорични и правилни решения, той обаче се нуждаеше от някакъв първоначален външен тласък, който да разруши поне едната от тези причини. Към този тласък сякаш подсъзнателно и фатално се стремеше и на него се уповаваше да му развърже най-сетне ръцете за действие.

Тук е мястото да поясним, че мотоциклетът му бе от популярната марка „Квази Дейвидсън” и че той го беше закупил за крупна сума от някакъв пласъор на стари превозни средства, изровени от автомобилните гробища на далечни и богати страни. Към машината, също както при тези на останалите рокери, в съзвучие с радиоактивната обстановка бе инсталиран термоядрен двигател, който акумулираше енергия, съприкосновявайки се директно със замърсения въздух. Боб притежаваше и собствен шлемопротивогаз, инкрустиран с ефектна плетеница от орнаменти и свастики, пресъздаващи основните сцени от Страшния съд. Паралелът между тях и околната разпадаща се действителност бе очебиен и не се нуждаеше от коментар. Арсеналът му от рокерски атрибути бе обогатен и от неизменното кожено яке, обковано с метални шипове и естетизиращо агресията и насилието като едни от господстващите идеи на деня. Така оборудван и екипиран, той приличаше на епичен средновековен воин или поне на такъв тайно се надяваше да го оприличи някоя

романтична дама. Но подобни дами май вече не се срещаха никъде по света, камо ли в съвременната художествена литература. И понеже заговорихме за литература, за да допълним характеристиката на Боб, трябва да отбележим, че още от студентските си години той бе обладан от високите амбиции един ден да се прочуе като велик поет. Вече беше изписал няколко омазнени тетрадки и когато най-после успя да се сдобие с някакъв разнебитен компютър и да подготви дебютната си колекция от авангардни стихотворения, извадени на принтер, дойде и първото разочарование. Измами го тъй нареченият издател Шумкън, някакъв местен шарлатанин, който с небрежно съставен фалшив договор успя да му измъкне цяла хилядарка, без обаче да му отпечата книгата. Той дори възнамеряваше да го съди, но адвокатът, когото нае за целта, бе откровен, заявявайки му, че няма никакви шансове, след като сам е подписал договора и най-лошото – броил е парите.

И тъй, в навечерието на драматичните му перипетии, за които ни предстои да разкажем, Картофски бе поканен на коктейл в покоите на Бронх, както последният наричаше бункера си. Повод за празненството, което сам беше устроил, бе именно поредното му преизбиране за водач. Впрочем тези вотове не представляваха никакъв проблем за него, понеже, както бе охарактеризиран вече, той се славеше с жесток и свиреп нрав и никой от тъй наречените претенденти за високия пост не смееше истински да му се противопостави. Демократичният принцип, на който уж се основаваше гласуването, представляваше всъщност един демагогски фарс, нагло и злорадо разиграван от този властолюбец. Откакто бе наследил, и то

незаконно, бившия водач, той не допускаше друг да се домогне до върха, макар че изборите се провеждаха през интервал от 6 месеца. Служейки си умело с методите на популизма и насилието, от началото на своето управление до настоящия момент неизменно ги печелеше. А своите пирови победи ознаменуваше с шумни и разточителни коктейли, в които участваха само най-верните му хора, съставляващи шайката от личната му охрана и първите му съветници. Разбира се, канеше и някои безмозъчни младежчета, за които беше и щеше завинаги да си остане кумир и които със своето присъствие трябваше да придават по-динамичен облик на празненствата. Специално Картофски имаше привилегията да бъде допускан до приемите му поради простата причина, че като малък му беше съсед и нещо като пръв негов приятел.

Въпреки огромната дистанция, която се бе разпростряла между двамата, подсилена и от високия пост на Бронх в рокерската йерархия, водачът се сещаше от време на време и за нашия герой, към когото питаеше все още най-искрени и безкористни другарски чувства. А от своя страна Картофски, като значително по-интелигентен индивид, отдавна бе проумял що за стока е тъй нареченият му другар от невинните детски години. Поради мекушавостта на характера си обаче, пък и поради страха си от тираничния му нрав, продължаваше, самонасилвайки се, да откликва на неговите покани. Всъщност единствената изгода от това абсурдно приятелство извличаше именно по време на коктейлите, при които изпиваше огромни количества алкохол и поглъщаше също толкова огромни количества храна от неизчерпаемите запаси, складирани в бункера. Но този бе последният коктейл, на

който имаше нещастieto да присъства и който завърши напълно злополучно за него. Поради някаква капризна прищявка на съдбата стана така, че интересите му ненадейно се сблъскаха с тези на Бронх и двамата досегашни приятели автоматично и безвъзвратно се превърнаха в първи, вечни и най-големи врагове. Но ето какво всъщност се случи.

Както винаги и този път, пришпорил здраво мотоциклета си, Боб дебаркира пред бункера на водача много по-късно от уговорения час, и то единствено заради монотонния си стремеж непременно да се дистанцира от останалите субекти, поканени на празненството. И сега бе посрещнат според обичайния рокерски етикет и въведен в огромната банкетна зала, обзаведена в тон с последните и най-авангардни изисквания на безвкусицата. Там веселието вече бе в разгара си, но отегченият и отвратен от всичко преходно и суетно Картофски се оттегли в един ъгъл, където се отдаде на лакомо напиване, злоупотребявайки за кой ли пореден път през живота си с огромни дози джин. На сутринта се събуди почти смазан от дузина заспали върху злочестото му тяло рокери, изпълзя бавно изпод туловищата им и се промъкна до хладилните камери, които с трескави ръце отвори. За да унищожи убийствения махмурлук, който безпощадно стягаше черепа му в мощното си менгеме, първо пресуши почти цяла каса с някаква странна и напълно неизвестна за него безалкохолна напитка. После се натъпка до пръсване с качествените мезета, съхранени в огромни количества в камерите. Когато малко по-късно влезе в луксозната баня на Бронх, за да си вземе един душ, остана направо изумен. Под струята, изцяло разсъблечана и

напълно гола, се извиваше в лебедова грациозност не някоя друга, а самата Джина, неговата несподелена любов. Гърдите ѝ, които кой знае защо оприличи на бойни ядрени глави, се бяха втреничили любопитно в него. Стъписан и смутен от нейните прелести, той се остави тя да го убеди също да се съблече, бързо се окопити и я облада още в банята. След това двамата продължиха да се любят в спалнята на Бронх, осквернявайки по този начин голямото му комфортно легло, гарнирано с атлазени завивки. В края на краищата бяха заварени на местопрегрешението от домакина, който в най-сублимния момент от тяхното взаимоотношаване ненадейно нахлу вътре с глутница въоръжени до зъби горили.

И може би нямаше да се случи нищо особено, а Картофски и Бронх щяха да си останат задълго още приятели, ако преди седмица на последния изведнъж не му бе хрумнало да провъзгласи Джина за своя поредна любовница. Сега, при вида на тази мерзка и погазваща мъжкото му достойнство сцена, той не съумя да овладее нервите си, издърпа сащисания прелюбодеец изпод завивките и заповяда на кръвожадните си горили да стрелят по него. Върху голото тяло на Боб в миг се изсипа градушка от куршуми, но за негов късмет не истински, а каучукови. Той изрева от болка и се строполи в несвяст на пода, застлан с отлично оцавени жиrafoви кожи. Когато отново дойде в съзнание, Бронх, разкрячен диктаторски над него, го обяви за предател, закле се да му почерни живота и му заяви, че заради старото им приятелство не го е застрелял с истински куршуми, както би сторил с всеки друг „изрод“ при подобни обстоятелства, а е заповядал да го поодраскат с каучукови само за назида-

ние. След това отново изтърва нервите си и пак насъска срещу него горилите, които, на фона на писъците на ужасената Джина, този път го малтретираха с гумени палки, съдържащи електрически заряд.

Накрая, поради липсата на прозорци в бункера, от които да бъде изхвърлен, Картофски бе напъхан заедно с дрехите и противогаса си в някакъв улей, чието винтообразно устройство го усука, завъртя и изплю като прясно смляна кайма върху радиоактивната земна повърхност. Там той лежа известно време, гърчейки се в нечовешки болки, докато постепенно започна да придобива усещането, че частите на злочестото му тяло отново се сглобяват. Щом се посъвзе, охкайки сърцераздирателно, се дотътри до паркирания си наблизо мотоциклет, запали го, метна се като дрипа върху него и го подкара към града. Любовта му към Джина бе изконсумирана и така бе даден първият тласък, който постави началото на приключенията му и същевременно окончателно определи Бронх като тираничен диктатор, от чийто произвол скоро щеше да пропищи цялата провинция.

Вторият и със сигурност най-моцнен удар щеше да се стовари върху него веднага, щом се прибереше.

1.

Картофски се добра до града едва след няколко часа, защото ужасните болки по цялото тяло го принуждаваха често да спира, за да си почива. Щом пристигна, подкара направо към “Спешно отделение”, където веднага бе приет, настанен и подложен на интензивно лечение. То не бяха специални мехлеми, не бяха инжекции и хапчета,

така че отоците му бързо спаднаха, а наранените или натъртени от побоя места престанаха да го болят. Слава Богу, счупвания не се установиха, тъй че след 3 дни бе изписан и изпратен да си ходи по живо, по здраво. Но щом закова мотоциклета си пред мястото, където трябваше да се намира домът му, едва не падна от изненада. Бащината му къща напълно липсваше, а на нейното място се извисяваше многоетажна панелна сграда. Той нахълта през входа ѝ и преброди всички етажи, надявайки се да открие апартамент на собственото си име, който по закон би следвало да му се полага. Не само че не откри подобен апартамент, но и с учудване установи, че вратите на всички жилища са изцяло бетонирани. В сградата нямаше жива душа, само в един от коридорите Боб съзря няколко греди, пет торби с цимент и двама строителни работници, които хъркаха юнашки, разпределили асиметрично частите на телата си върху някакви ръждясали платна за кофраж. Той ги приближи и плахо ги погъделичка по слабините, които бяха набъбнали като втасало тесто, явно вследствие на сънуваните от тях еротични сънища. По загрубелите лица на спящите първо се изписаха блажени усмивки, а после и двамата в синхрон оцъклиха зачервените си от съня очи, в които всеки по-наблюдателен индивид веднага би прочел тоталната липса на копнеж по възвишеното.

– Ъ-ъ-ъ! - изръмжа единият тип и проговори: – Не знам кой си, глупако, и не ме интересува. Но според мен си явно обратен, щом ми пускаш ръце. Такъв си, нали?

– Не, не съм – отвърна ведро Боб и добави: – Трябваше да ви събудя по някакъв начин, за да ви задам един много важен въпрос...

– Говори!

– На това място до преди няколко дни имаше една стара къща. Да знаете случайно какво се случи с нея?

– Знаем, разбира се – изфъфли работникът. – Преди две нощи по заповед на Бронх тя бе срината, а вчера и днес с още стотина наши колеги зидари издигнахме на нейното място тази постройка.

„Да, ясно. Значи Бронх е започнал да ми почерня живота. Гаден, отмъстителен тип”, си помисли Картофски. После отново се обърна към работниците, които вече бяха скочили на крака и припряно се готвеха да си тръгнат:

– А защо вратите на апартаментите са бетонирани? И въобще има ли жилища в тази панелна кочина?

– Няма естествено – отвърна другият работник, докато нервно се опитваше да напъха зидарските си инструменти в някакъв мизерен сак. – Радиацията порази града, но с това бе разрешен и проблемът с жилищната криза. Тъй че беше напълно безсмислено да изграждаме апартаменти.

– Но тогава защо е трябвало да издигате тази тъпа сграда?! – недоумяваше Боб.

– Нали ти казах – намеси се заплашително първият тип. – Бронх ни заповяда. Обади се завчера по телефона. Каза ни, че сградата ще представлява архитектурен паметник. Пък и нали трябва да вършим нещо, за да получаваме заплата.

– Аха – въздъхна горчиво Картофски и не заслiza по стълбището, за да излезе навън, защото нямаше къде да отиде. На мястото на родната му къща в безплодна ерекция стърчеше този абсурден блок и той се чувстваше

като последния сперматозоид, заседнал във вътрешността му. Но все пак изостави работниците и тръгна напосоки из сградата. През малобройните ѝ и тесни като амбразури прозорци проникваше оскъдна външна светлина, така че накрая успя да съзре и домашните си вещи, които се мержеелееха, струпани в дъното на един прясно измазан коридор. Щом се добра до тях, той веднага се тръшна върху стария си, олющен от шпаклата на времето зелен диван. Разбира се, искаше да поспи, но изопнатите му до скъсване нерви дълго време не му позволяваха да стори това. Накрая все пак се унесе в някаква мъчителна дрямка...

2.

Картофски скочи с див вой от дивана още в същия миг, в който сънят го напусна, и изцъкли уплашено очи. Беше сънувал някакъв кошмар, но не си спомняше нищо от него. В коридора струеше ярко осветление, бликащо иззад украсяващите тавана гипсови корнизи. „Значи сградата е електрифицирана” – моментално съобрази той.

Светлината му позволяваше да огледа по-обстойно интериора, в резултат на което със задоволство установи, че нито една вещ от покъщнината му не липсва. Тук бяха и газовата му печка с вграден радиокасетофон, и алуминиевият му леген, в който често топеше хеморойдите си в разтвор от тетра, и разкривените му антирадиоактивни шушони, с които ходеше до превърнатата в клоака външна тоалетна от бившия му дом. Всичко си беше тук с изключение на къщата, разбира се. Тук стърчеше дори собствената му, изваяна в цял ръст скулптурна фигура, за

която преди години беше позирал свенливо пред студентите от местния факултет по изобразително изкуство. Тогава, разбира се, градът все още не бе сполетян от радиацията и общественият живот си течеше привидно нормално. Но тези будни младежи вече като че ли предусещаха приближаващия апокалипсис, предчувствия, намерили най-ярък израз именно в тази им творба. Тъй че и сега Картофски не се сдържа, свлече се от дивана и зае позиция на ценител пред нея. Винаги когато се чувстваше несигурен и потиснат, той обичаше да ѝ се любува, изпитвайки максимална естетическа наслада от съзерцанието ѝ. А студентите, творили в съавторски екип, бяха изпълнили задачата си твърде нестандартно. За глава на фигурата те бяха използвали конски череп, а за гръден кош - една корозирала пружина от автобусен амортизатор. На металните раменни стави пък, вместо ръце, бяха окачили два мумифицирани овнешки крака. Подобен бе подходът им и към долните крайници, символично обозначени от тях с две мотоциклетни гуми, намекващи за слабостта на модела към високите скорости. Тогава естествено никой не предполагаше, че Боб ще стане рокер, но като всички истински творци ваятелите пророчески бяха предусетили това му намерение. Те обаче малко се бяха поувлекли с решението си да пресъздадат половата му принадлежност, поставяйки на мястото на предполагаемия му член една красива бронзова флейта. Всеки желаещ можеше да посвири на нея, но още по-интересното бе, че звуците ѝ излизаха през наличния ламаринен задник под формата на мелодични изкуствени пръдни. За по-голяма автентичност авторите бяха боядисали скулптурата в близки до тези на човешкото тяло

цветове, използвайки за бои органични разтвори от птичи курешки.

След като за пореден път се наслади на този тъй наречен шедьовър, пресъздаващ уж психофизическите девиации на индивида в една ненормална среда, Картофски реши най-сетне да излезе навън, за да види какво би могъл да стори за измъкването си от бедственото положение, в което беше изпаднал. Поради липсата на асансьор той се спусна пъргаво по стълбището, но когато стигна до входа на сградата и погледна навън, застина озадачен. От небосвода не падаха седефени копчета, което бе най-изумителната природна аномалия, срещана напоследък, а валеше само проливен дъжд. Понеже нямаше чадър, той остана да стърчи до входната врата, отдавайки се на мрачното настроение, събудено в душата му от този потискащ пейзаж. По някое време си бръкна в носа и започна да чопли радиоактивния нагар, напластен по вътрешните стени на широките му и вече доста раздърпани ноздри. Отгоре на всичко го заизмъчва и глад, но, уви, хранителните запаси от огнеупорния му хладилник, в който ги съхраняваше, бяха изчезнали, най-вероятно разграбени от работниците при събарянето на дома му. Той бе установил липсата им още при огледа на вещите си преди няколко часа, а сега изтръпна при мисълта за унижителната сцена, която щеше да се разиграе, ако отидеше при кмета да му проси купони. Въведени в резултат на настъпилата заради радиацията продоволствена криза, купоните за храна се придобиваха изключително трудно. Лимитно-бюрократичната система, изградена с педантизъм от местните администратори години наред, беше станала толкова могъща, че вместо да помага на

гражданите, безпощадно ги смачкваше. Боб не можеше да понася и оня повратлив плазмодий, кмета, който впрочем бе само една от многобройните пионки по шахматната дъска, върху която Бронх разиграваше коварните си ходове. И наистина, кметът притежаваше невероятно надменен нрав, а ушите му, въпреки доста големите им размери, бяха винаги запушени с гъста ушна кал. Именно в тази кал затъваха молбите на всеки просител, който дръзнеше да се изправи пред този мастодонт на местната изпълнителна власт.

Скован от мисълта за безперспективното си бъдеще, Картофски приседна до входа на сградата в очакване дъждът все пак да спре.

3.

Дядо Коледа и Снежанка току-що се бяха събудили от сън след поредната тягостна нощ, изкарана в междуособните им враждебни напъни за преразпределение територията на брачното ложе. Снежанка скочи пъргаво на крака и застана пред голямото стайно огледало, изпаднала в състояние на нарцистичен екстаз. Тя беше по фино дантелено бельо, закупено лично от мъжа ѝ, който предната нощ най-сетне беше приключил с приготвянето на подаръците за приближаващата Коледа. Той също се надигна от леглото, дотътри се до един от прозорците и заоглежда монотонния алпийски пейзаж, който се разкриваше пред очите му. Всъщност около хижата, в която живееше, нямаше нищо, защото бе построена на голяма надморска височина. Имаше само една извисяваща се отсреща огромна скала със забодени в небето зъбери.

Дядо Коледа насочи погледа си към нея и с помощта на монокъла, втъкнат здраво в кухнята на дясното му око, забеляза щурмуващите я десетина алпинисти.

– Тези луди глави! Изобщо не мислят за здравето и живота си – констатира той не без известна доза тревога в гласа си.

– Не се кахъри заради лекомислието на другите, скъпи – се провикна Снежанка откъм банята, в която се бе прехвърлила, за да извърши сутрешния си тоалет.

Междувременно джуджетата се бяха заели с приготвянето на масата и когато тя бе готова, всички седнаха да закусят. Щом изпи чая си, смесен с 50 грама ром, дядо Коледа натъпка лулата си с ароматен тютюн и я запали. Погълна първата тлъста порция дим и чак тогава стигна до извода, че филмът, излъчен предната нощ по телевизията, не притежава никаква художествена стойност. Понечи да сподели това с жена си, но тъй като тя се бе отдавала изцяло на лакомствата, реши да смени темата:

– Ще напълнееш, скъпа. Прекалено много се тъпчеш – позволи си да отбележи той, но моментално получи удар по перуката от изкуствен памук, станал толкова дефицитен напоследък. Снежанка го бе цапардосала с юмрук, понеже мразеше да ѝ правят подобни забележки. Свидетел на тази сцена, едно от джуджетата дръзко се изкикоти, без да му пука, че в момента Картофски е изпаднал в беда в родния си радиоактивен град.

– И въобще не си въобразявай, че ще раздаваме подаръци в този прокълнат град - изсъска Снежанка към мъжа си. – Нямам намерение да се пренасям в жертва заради някакви си радиоактивни мутанти.

– Но моля те, скъпа! Струва си да сторим това добро

дело единствено заради Боб. Той е един от малкото жители на града, които все още не са поразени от радиацията, пък и е наш голям приятел. Някакво шесто чувство ми подсказва, че е изпаднал в беда и ако не му помогнем сега, окончателно ще загази – каза дядо Коледа.

Но Снежанка, която и без това не го слушаше, не го чу, защото думите му изведнъж бяха заглушени от нахлулия в стаята през един счупен прозорец студен зимен вятър. Навън вече бушуваше виелица, придружена от обилен снеговалеж.

След закуската дядо Коледа се плъосна върху един изтърбушен диван, а неговата нежна половинка се залови за плетката, с която редовно убиваше скуката си.

– Тази скука ще ме убие – промълви в бъдеще време тя, без да съзнава, че настоящият момент на говорене се превръща безвъзвратно в отминал. Едно похотливо джудже, което отскоро упорито я ухажваше, сега се опита отново да стори това, като с едната си ръка я погали по златистите къдри, а с другата посегна към сочната ѝ гръд. Тя обаче не само че не се поддаде на еротичните импулси, които пронизаха младото ѝ тяло, но и свирепо забодде едната от куките в кокалестия му задник. Мебелите в стаята наистина бяха превъзходни, но това не попречи на сладострастника да изреве истерично от причинената му болка.

Някъде по обяд се образува солидна снежна покривка, тъй че дядо Коледа не се колеба повече. След съответните разпореждания от негова страна той и джуджетата се метнаха на голямата моторна шейна, която, натоварена с подаръци, полетя надолу по планинския склон. Снежанка обаче категорично отказа да ги последва и си остана на

топло вкъщи. Отново хапна солидно, а после седна пред домашния роял, но увлечена в ролята си на пианистка, не забеляза връхлитащата голяма опасност. Изобщо не чу, нито видя, дори не усети миризмата на изгоряло, когато една димяща цепеница се изтърколи от камината и падайки до килима, подпали единия му край. След няколко мига, разбрала най-после какво става, скочи и нададе вик за помощ, но късно - пламъците на пожара вече бяха обхванали половината стая...

4.

В града, поради по-ниското му надморско равнище, продължаваше да вали само дъжд. Излива се няколко часа без прекъсване и спря едва привечер. Това накара сгърчения от глад и студ Картофски най-сетне да пристъпи към действие. Той изскочи от сградата, решен на всяка цена да открие кмета и да му измъкне поне две-три дузини от възделените купони. Озовавайки се навън, се насочи към мотоциклета си, но неочаквано налетя на задаващия се срещу него дядо Коледа. Щом доближи, последният го прегърна братски и възторжено се провикна:

– Боб, приятелю! Жив ли си? Слава Богу, че те открих. И то толкова бързо...

– А ти кога пристигна?

– Току-що – информира белобрадият старец, погледна напред и възкликна, невярвайки на очите си: – Но каква е тази сграда?! Къде е изчезнала къщата ти?

– Бе срината преди няколко дни по заповед на Бронх – обясни печално Боб и му разказа за връхлетелите го

несгоди, включително за побоя, нанесен му от водача.

– Този тип наистина взе да става много опасен – коментира гневно дядо Коледа. После добави: – Но и ти имаш голяма вина. Откога те съветвам да се махнеш оттук, но не ме слушаш. Сега пак ти предлагам: Тръгвай с мен! Ела в хижата ми и бъди мой гост, докато се оправят нещата. И без това вече нищо не те задържа в този отвратителен град.

– А Снежанка, джуджетата? Няма ли да станем много?

– Знаеш много добре, че Снежанка харесва компанията ти. Е, понякога проявява капризи, но единствено когато е с мен насаме. А джуджетата ги наемам само за Коледа, после ги освобождавам.

– Добре, идвам с теб. Просто нямам друг избор. Къде е шейната ти?

– В една гора в подстъпите на планината. За разлика от обстановката тук, горе падна обилен сняг и натрупа здраво. По-точно оставих я там, докъдето стига снежната покривка.

– Ами тогава с какво си се добрал до града?

– На автостоп, приятелю, на автостоп. Първият автомобил, на който магнах, ме взе. Явно у хората все още има нещо детско, щом спират на такива като мен - каза с лека ирония в гласа си дядо Коледа.

Малко по-късно двамата вече летяха през пустите улици, възседнали мотоциклета на Боб. Познаваха се отдавна, но дядо Коледа неочаквано забогатя, закупи си хижа в планината и се премести да живее там. Да се спаси от немотията му помогна именно фирмата за коледни подаръци, която беше разкрил преди две години и която му донесе много пари. Всъщност истинското му име

беше Кол Мразън, а в дядо Коледа той се превръщаше само в навечерието на празника. На жена му изобщо пък не ѝ се налагаше да изпада в подобни метаморфози, защото си беше Снежанка и по паспорт...

5.

След като изминаха трийсетина километра, Боб закова машината в сърцето на необятния стар лес, където Мразън (оттук-нататък ще го наричаме само така) беше паркирал шейната си. Понеже в този район радиацията още не беше проникнала, двамата смъкнаха противогазите, които си бяха надянали на тръгване от града.

– Какво ще кажеш за въздуха? Възхитително свеж, нали? Тук човек може да диша с пълни гърди – каза Мразън, поемайки огромна порция кристално чист кислород.

– Предпочитам да дишам с пълен стомах – изръмжа Картофски и лакомо се нахвърли върху изпеченото диво прасе, с което джуджетата тъкмо си правеха угощение. Те бяха изгубили почти цял ден, докато го проследят, гръмнат и опекаат, проявявайки се като заклети ловджии. Но разбрали, че Боб е на път да го излапа цялото, малко по-късно вече предвидливо преследваха друга плячка.

– Когато джуджетата се върнат, потегляме на обиколка из региона. Ще раздадем подаръците, а после ще се оттеглим в хижата, за да посрещнем подобаващо празниците – каза по някое време Мразън, когото от малък бяха учили, че лакомията не е от най-добрите качества на човека. Ето защо, демонстрирайки своето престорено безразличие към съблазнително препеченото прасе, в мо-

мента той с едвам сдържано отвращение хрупаше една зелена шишарка.

– Помощ! Скъпи! Хижата изгоря! О, какъв ужас! – изведнъж се чу истеричният писък на Снежанка, която в следния миг изскочи задъхана иззад няколко високи бора. После се спусна към потресения си съпруг и припадна бездиханна в нозете му, обути в червени противохимически ботуши. Скъпата ѝ рокля бе изгоряла на много места, изпод които прозираха нейните прелести. Но на никой сега не му беше до тях, най-малко пък на Мразън.

– А-у-у! – зави той с воя на виещо безпризорно псе. – Как ще живеем сега? А-у-у, какво нещастие!

След това изля върху лицето ѝ водата от двете бутилки, появили се тук незнайно откъде. Последва кошмарният писък на свестената хубавица, който накара всички животни в гората да потреперят от ужас.

– Идиот! Ще ме простудиш - изкрещя тя към мъжа си. След което скочи на крака и взе да му раздава команди: – Какво чакаш? Веднага започвай да въртиш на пожарникарите и на другите вещи лица! Изстреляй ги към хижата да установят щетите. Обади се и на застрахователите, за да кажат какво ще получим. Настоявай да ни изплатят колкото може по-бързо сумата, не да ни влачат с месеци!

– Но поспри малко, скъпа, успокой се. Обясни какво точно се случи!

– Стана пожар. Едвам успях да се спася...

– Но как така изведнъж пожар?! Разбра ли поне причините?

– После ще ти обяснявам, сега няма време. Действай, търси ги ония бюрократи!

Мразън реши да не задава повече въпроси, измъкна

мобилния си телефон и започна да набира номерата на съответните служби. Връзка обаче не може да се установи, явно поради факта, че се намираха в силно пресечена и дива местност.

– Липсва обхват. Уви! - измънка той. – Сега какво ще правим?

Но Снежанка вече бе намерила решението, защото изведнъж се обърна към Картофски:

– Боб, приятелю, спасявай ни! Дай си мотоциклета, за да прелетим до града. Трябва да поемем нещата в свои ръце, няма кой друг да ни помогне. Останахме без покрив, разбери, принудени сме да вземем спешни мерки.

– А аз да остана сам в тази гора, така ли? Още повече, че също съм без покрив. Къщата ми, ако не си чула, вече я няма, бе срината до основи от хората на Бронх. Плюс това след няколко часа ще настане нощ и тогава... – заопъва се Картофски.

– В шейната има няколко бутилки водка, която ще те избави от скуката и страха. Има и спален чувал, при условие, че не успеем да се върнем навреме – намеси се Мразън. – Пък и нали джуджетата всеки миг ще се появят и ще ти правят компания.

– Ами ако не се появят? Ако и вие не се върнете?

– Ще се спиртосаш с водката и ще спиш в шейната. Тя поне е покрита и няма да ти е студено. Но бъди сигурен, че утре най-късно до обяд ще сме тук. Колко му е, ще обиколим две-три служби, ще попълним няколко формуляра и поемаме обратно. Няма какво повече да се мотаем в оня скапан град, пък и работа ни чака. Нали подаръци ще раздаваме...

– И през цялото това време аз да стоя тук в пълно неведение? - не отстъпваше Картофски.

– Ами никой не ти е крив, че не искаш да се снабдиш с мобилен телефон. Ако имаше, поне щяхме да ти се обаждаме от време на време и да те държим в течение на нещата.

– Мразя ги тези досадни машинки, намирам за естествено контактите да стават от само себе си. Нещо като телепатична връзка, разбираш ли: искаш да срещнеш някой, силно си пожелаваш това да стане и той се появява. Пък и да имах телефон, каква полза? Нали преди малко сам се увери, че липсва покритие.

– Значи така помагаш на приятелите си в беда? - каза назидателно Мразън.

– Добре, вземайте мотора и се махайте. Щом няма друг начин... – склони Картофски след тези му думи, очевидно събудили в него чувството му за вина.

Снежанка и Мразън това и чакаха, метнаха се на мотоциклета и се изстреляха към града. И, разбира се, не се прибраха, както не се прибраха и джуджетата. А Картофски наистина прекара нощта в наливане с водка, от която изпи цяла бутилка. Накрая, достигнал една от последните фази на опиянение, заспа в шейната, свирайки се сред ръбатите кашони и чувалите с подаръци.

6.

Призори неочаквано задуха южен вятър и бързо стопи натрупания сняг. Когато Боб се събуди и се измъкна от шейната, наоколо вече всичко бе само киша и кал. Минаваше 10 ч., както веднага установи, поглеждайки ръчния

си часовник. Проумя и незавидното си положение, а именно, че е станал заложник на тъй нелепо стеклите се обстоятелства. Но най-неприятното бе, че шейната бе напълно блокирана и не можеше да мръдне оттук, докато не паднеше нов обилен сняг. А кога щеше да завали той, само един Господ знаеше...

„Пълен абсурд!”, си каза Картофски и трескаво се заоглежда наоколо. Установи, че малката полянка, напред която се бе изтъпанчил, е обградена отвсякъде с високи вековни борове. От Мразън и Снежанка нямаше и следа, което потвърждаваше снощното му предчувствие, че те вероятно не ще се завърнат. „Зарязаха ме по най-долния начин”, си помисли за тях с неприязън и се почувства даже подло измамен, когато внезапно се сети, че му завлякоха и мотоциклета. Джуджетата също ги нямаше никакви, така че не му оставаше нищо друго освен да убие по някакъв начин времето в очакване да стане обяд. Все пак това бе крайният срок за завръщането на приятелите му, които самите те бяха обявили, обещавайки уж да го спазят.

За да избяга от скуката, Боб предприе кратка разходка из гората и дори се покатери на някакъв бор, от който известно време съзерцава девствената природа около себе си. Наслаждава ѝ се с цялото си същество, вдишва дълбоко свежия въздух, но внезапно почувствал глад, слезе от дървото и се върна на полянката. От вчерашното прасе обаче не бе останала нито мръвка и напълно логично, след като именно той бе виновен за това, излапвайки го цялото. Ето защо сега се задоволи с някакъв спаружен салам, който намери в шейната след дълго ровене между натоварените на нея кашони и чували. Така

неусетно настъпи обяд, следователно времето до уговорения час бе изтекло. Но той реши да остане тук още малко, понеже и без това не знаеше какво да предприеме и къде да се дене. Угнетен от положението си едва ли не на някакъв Робинзон, приседна върху един пън и зачака съдбата да му подсказе как да действа. Чувстваше се объркан, а в главата му конците от противоречиви мисли се бяха оплели в такъв Гордиев възел, какъвто само един остър меч навярно би могъл да разреже. От време на време някоя по-упорита мисъл надделяваше над останалите, но пневматичният чук на колебанието моментално я размазваше, превръщайки я в сплескана до неузнаваемост безсмислица. Застанал на ръба на надеждата и отчаянието, на величието и падението, Картофски поиска да стане и да не стане от дънера, да тръгне и да се върне обратно на мястото си. Той усети как снегът продължи да не пада и се замисли дали да се отдаде или не на обхващащата го меланхолия. Разпнат на кръста на раздвоението, почувства как волята го напуска и как го обзема пълна индиферентност спрямо собствената му съдба. И може би щеше да си остане завинаги в плен на вцепенението, ако изведнъж не беше го засърбяла главата, която не бе мил от няколко дни. Той я разчеса безмилостно с пръсти, в резултат на което способността му да разсъждава трезво веднага се възвърна. Това му помогна да прецени, че наистина се намира в голяма опасност и че е време да се омиа от това усойно място. Но понеже нищо повече не го свързваше с родния му град, реши да тръгне в напълно противоположна посока. Стана, разкърши се и пое по една тясна пътека през гората, без всъщност да знае къде точно ще го изведе тя.

7.

Тъкмо беше преодолял едно твърде прилично разстояние, когато ненадейно от близките хрусталаци с насочена срещу него пушка изскочи някакъв субект. Мрачното му и заплашително излъчване му поддейства толкова хипнотизиращо, че Боб моментално се закова на мястото си.

– Стой, глупако! Парите или живота! – изхърхори субектът с глас, наподобяващ стържене на трион, и черната му мазна брада щръкна напред агресивно. Бе разкривил устата си в хищна гримаса, а от грубо сътворената му снага се разнасяха тежки зловония. “Горски разбойник!”, констатира Картофски и усети как целият се сковава от ужас. Ала с големи усилия успя все пак да изписука, втрещил уплашен поглед в чифтето на нападателя си:

– Моля ви, не стреляйте, господине! Пощадете един бедняк, който няма пукнат грош!

И обърна пробитите джобове на протритите си джинси, от които естествено не изпадаха никакви пари. Обърна и джобовете на якето си, които също се оказаха абсолютно празни.

– Нещастник! – изфъфли разбойникът, след като се увери в неплатежоспособността му. После го срита пренебрежително по задника с тежките си чепици, наподобяващи миниатюрни бронетранспортъори, шумугна се в храстите и изчезна.

Болката, която Боб почувства в тазобедрената си област, незнайно защо изведнъж активира лентата на неговите спомени. Тя се завъртя на обратен ход в кинома-

шината на мозъка му, показвайки на бърз каданс различни епизоди от славното му минало. Обзет от внезапен прилив на носталгия, накрая реши да я фокусира тъкмо на един епизод от студентските си години. На пръв поглед той нямаше нищо общо с настоящите му перипетии, но пък в замяна на това даваше най-цялостна представа за начина на живот, който бе водил навремето.

Арена на действието бе квартирата на Стайк, един ексцентричен приятел и състудент на младия тогава Картофски. Развихряше се поредната оргия, която вече беше в разгара си. Сумрачната стаичка бе почти погрозена от развилнялата се тайфа от вакханалстващи студенти. Най-агресивните донатрошаваха старинните мебели или разбиваха в стените попадналите им няколко бурканчета с конфитюр. Сферичният абажур пък беше превърнат в малки седефообразни парченца, след като най-старателно преди това бе демонтиран от някакъв яростен противник на материализма и изстрелян с отличен фалц към точката, в която две от стените се пресичаха с пода. Цветята от всички саксии също не бяха пощадени, оказвайки се зверски изтръгнати от друг, още по-развилнял се индивид. Проснат на пода, бълнуваше мъртвопиян напълно голият Стайк, нашумял сред приятелите си именно с увлечението си по домашния екхибиционизъм. Върху него полуразсъблечена се въргаляше собствената му любима, а Картофски, също гол и пиан, безуспешно се опитваше да я обладае.

Тази светотатствена за ония години сцена сега му се стори абсолютно невинна и той реши да ѝ се полюбува още малко, извеждайки кадъра на преден план. „Добре си живеехме в онова блажено време, докато типове като

Бронх са кроили пъклените си планове как да ни отнемат свободата”, въздъхна печално Боб. Епизодът внезапно изчезна от екрана на паметта му и пред него отново се възправиха гигантските борове. Всъщност виждаше по-скоро силуетите им, защото отново бе започнало да се смрачава. Нямаше никакви облаци, тъй че бе станало и много студено именно поради ясното време. Той вдигна глава и се взря в нощния небосвод, осеян с безброй звезди. Те се рееха свободни сред вселенския океан, докато Земята си оставаше все така здраво уловена в мрежата от меридиани и паралели. Луната пък светеше само с едната си половина и Боб си помисли, че е крайно време да я бракуват. После, зъзнещ от студ и от страх /все пак не бе изключено да налети и на други разбойници/, отново тръгна напосоки през гората, надявайки се да открие някакво по-закътано местенце за спане. Слава Богу, с него бе и спалният чувал, който бе взел от шейната на Мразън, преди да се впусне в настоящата авантюра. След като извървя едно доста голямо разстояние и едва не рухна от умора, пред погледа му внезапно изплува куполът на някаква доста голяма хижа. Доближи я, почука плахо на вратата и щом тя се отвори, веднага хлътна вътре, без изобщо да знае какви приятни или неприятни изненади го очакват там.

– А-а-а! – разнесе се сърцераздирателен вик откъм вътрешността на постройката, след което над гората отново се възцари обичайната тишина, така характерна за всички райони, залесени с подобен род растителност. Някъде наблизко изпрепуска разгонена дива свиня, решила, че няма да може да заспи, преди да е утолила непреодолимата си жажда за нощни приключения със стадото

млади глигани, появили се преди около седмица в този участък и вече представящи се като отлични любовници. Ако обаче знаеше, че от няколко часа насам те окончателно са мигрирали, тя едва ли щеше да бие напразно толкова път. Студеният ветреца постепенно отнесе шума от копитата ѝ и наоколо вече се чуваше само нежното шумолене на боровите иглички и проташкото плющение на прането, окачено да съхне на един от балконите на хижата. Но алпийската ѝ архитектура с нищо не подсказваше какво се случва в момента с Боб зад дебелия ѝ стени, иззидани от монолитен и вече позеленял от времето планински камък.

8.

Снежанка и Мразън не бяха зарязали Картофски, нито го измамиха, нито пък имаха някакво подобно намерение. Двамата просто претърпяха поредната голяма несполука, която всъщност щеше да се окаже съдбоносна за тях. На половината път за града двигателят изведнъж отказа да работи, моторът спря и те бяха принудени да слязат от него. Отвинтиха капачката на резервоара и изненадани установиха, че вътре няма нито капка бензин. Последните количества току-що бяха свършили, а лошото бе, че нямаше откъде да намерят нови. Опитаха се да минат на алтернативния източник за захранване – радиацията, но, уви, безуспешно. Понеже тя не бе стигнала до този район, машината не запали, въпреки че дълго натискаха и прещракваха монтираните за тази цел на таблото ѝ специални бутони. После висяха известно време край шосето с надеждата да се зададе някакъв автомобил,

от чийто водач да подирят помощ. Нищо обаче не се появи с изключение само на нощния мрак, който се спусна и бързо обгърна всичко наоколо. По някое време зърнаха няколко светлини, но не откъм пътя, а премигващи далече в полето вдясно. Поеха натам по някакъв черен път, осеян с дълбоки локви в резултат на дъжда, изливал се над района през целия следобед. Взеха със себе си и мотоциклета, който Мразън, прегърбен над него като истински мъченик, заизбутва напред, шумно пуфтейки. Накрая, капнали от умора и с изпокаляни нозе, стигнаха до една неугледна постройка. Оставиха мотора отвън, бутнаха незаключената ѝ врата, влязоха вътре и... видяха кравите. Те бяха няколко и тихо преживяха вечерната си порция сено, налягали уморено по пода. Но впрочем ето какво се бе случило още на двамата ни герои:

– О, скъпи! Как ще спим в този вонлив обор? – възне-
годува капризно Снежанка при вида на мястото, в което
бяха попаднали.

– Няма да спите тук – заяви началникът на кантона,
отстоящ на двайсетина метра оттук. Той случайно бе за-
белязал как двамата се промъкват насам и тихомълком ги
проследи, решил на всяка цена да им окаже гостоприем-
ството си. – Заповядайте в моята скромна стая - продължи
жепеецът. – Разполагам с едно излишно легло и с два
спални чувала. Вие ще спите в чувалите, защото в легло-
то спи котката ми.

– Вие да не би да сте жепе служител? – се обърна към
него Мразън, който, преодолявайки първоначалната си
уплаха, породена от внезапната му поява, тъкмо бе зако-
вал погледа си върху служебната му униформа. Ушита от
някакъв тъмносин плат, тя бе украсена с цяла дузина

петлици и никелирани копчета. Но немитите пръсти на притежателя ѝ бяха оставили върху тях многобройни отпечатащи от мастило, смазка и какви ли не още синтетични продукти на съвременната цивилизация, достигнала в тази предколедна нощ до апогея на собствения си упадък.

– Да, познахте – поклони се учтиво непознатият. – Аз съм началникът на съседния кантон и съм единствената жива душа наоколо. Целият район в радиус от близо 50 километра е необитаем, като изключим животните, разбира се, и пътниците, които прелитат оттук с експресния влак по два пъти на денонощието.

– Ами краварят? Той къде се помещава? – любопитства на свой ред и Снежанка. Върху изгорялата ѝ рокля се кипреше едно елегантно кожухче, което тя бе измъкнала от шейната и бе метнала върху раменете си непосредствено преди да предприеме това неудачно пътуване с мъжа си.

– Краварят съм аз – отвърна началникът и отново се поклони. – Разполагам с предостатъчно свободно време и реших, че ще подобря значително материалното си състояние, ако се заема и с отглеждането на говеда.

– Значи вие сте краварят! – възкликна сконфузено Мразън. – Но ние до известна степен сме виновни пред вас, защото не ви носим подарък – продължи той вече с по-спокойна интонация. – Моля да ни извините, ако нашата непредвидливост ви е обидила, но преживяхме доста нещастия напоследък. Да ви призная, изобщо не предполагахме, че ще попаднем в обора ви...

– О, моля, моля! Не се притеснявайте! – усмихна се железничарят и отново се поклони. – Веднага разбрах, че сте

имали неприятности - добави той, мятайки недвусмислени погледи към изгорялата рокля на Снежанка. – А сега ме последвайте, моля! Но първо да приберем мотора.

Тримата излязоха, вкараха мотоциклета в обора, кантонерът заключи вратата и всички се отправиха към неговата къщурка. Щом стигнаха, Снежанка и Мразън в резюме му пресъздадоха патилата си и го попитаха дали разполага със стационарен телефон. Той отговори утвърдително, но те прецениха, че е напълно безсмислено да търсят въпросните служби, защото нямаше да открият никого в настоящия късен час.

– Ще ги задействате утре. А сега да лягаме! – обяви Мразън, с което останалите веднага се съгласиха.

9.

– Б-ръ-лъ, лъ-ръ-бъ... – избоботи графът нещо неразбираемо на някакъв развален език. Всъщност това бе майчиният език на жена му, който той все не съумяваше да усвои. Отгоре на всичко имаше само няколко зъба в уста си, защото бе крайно небрежен към здравето си. Иначе произхождаше от старинен аристократичен род, макар и да не беше напълно сигурен, че тъкмо дедите му са първите господари, завладели тази провинция.

– Кога най-после ще научите езика ми, сър? – озъби му се графинята със съответния си акцент, който представляваше най-отвратителното нещо, слушано от него през целия му съзнателен живот, преливащ от време на време в сферата на подсъзнателното.

Да му държи сметка за такива глупости – не, това вече не се понасяше! Черни вълни на мрачно негодувание се

надигнаха в изстрадалата му душа и в болното му въображение изведнъж изплуваха най-малко десет сцени, в които той мислено елиминираше съпругата си по всички известни и неизвестни методи на рафинираната жестокост. Сцените варираха от инсценирана злополука с пожар в будоара ѝ до организиран революционен метеж, увенчаващ се с гилотинирането на тази злостастна тиранка. Използвайки за примамка венчилото, графът я беше измъкнал преди години от една забравена област, но вместо да му бъде благодарна, съпругата му системно го принуждаваше да говори на примитивния ѝ език, като за тази своя маниакална цел си служеше с долнопробните методи на шантажа и изнудването. Поради своята психична лабилност и вроденото си благородство той не намираше сили да се противопостави открито на масирания тормоз от нейна страна и затова в главата му постепенно назряваше взривоопасната идея за жестоко, но справедливо отмъщение. Повечето от мислите му бяха постоянно ангажирани с пъклени кроежи за възмездие над нея, а минималният остатък от интелектуалния му потенциал не съумяваше да поддържа винаги нащрек инстинкта му за самосъхранение. Така той занемари грижите за здравето си и остана без зъби, а двете си уши бе загубил още на младини, докато водеше свещена бран срещу враговете на рода си.

– Никога не ще науча този див и недодялан език! – изкрещя неочаквано той в лицето на съпругата си, защото не можеше повече да възпира натрупваната в продължение на години омраза, която педантично бе запълвала всяко кътче на угнетената му душа, и сега, когато най-сетне изпълни и последната ѝ фибра, експлодира

със страшна мощ.

– Вие сте невъзможен селяндур, графе! Как можяхте да наречете с такива обидни думи родния ми език?! – изцвили в отговор графинята, в чийто пресипнал от редовната злоупотреба с шампанско глас се прокраднаха нотки на горда високомерност.

След това с нервни пръсти разтвори изящната си дантелена кърпичка, за да избърше лицето си от слюнките, с които мъжът ѝ го беше опръскал при избухването си. Именно от това ѝ безпомощно състояние се възползва той и сграбчи декоративната бакелитова алебарда, окачена на близката стена. После замахна силно и я стовари върху изопнатия дебел врат на съпругата си.

Точно на тази батална сцена стана свидетел Картофски, когато хлътна в горската хижа, чиято външна архитектура представляваше всъщност камуфлаж на замъка, обитаван понастоящем от семейството благородници. При вида на разиграващото се пред очите му варварско насилие той нададе френетичния крясък, който се разнесе трагично над горската шир и който към финала на попередната глава остави читателя в неведение относно съдбата му.

Щом се стовари с бръснещ устрем върху обекта на нападение, алебардата моментално и съвсем неочаквано се натроши на дребни парчета. Те се разлетяха като конфети из огромната готическа зала, в източния край на която бе изградена монолитна камина, а в западния се мерзелееха два старинни гардероба, подредени в пълно съзвучие с разиграващата се в момента сцена. Шокиран от постъпката си, графът остана няколко минути вцепе-

нен, наблюдавайки втрещено дръжката на алебардата, която дясната му ръка, потръпваща в нервни конвулсии, продължаваше все още да стиска.

– Какво щях да направя! О, Господи, какво щях да направя! – изхлипа с пресъхнали устни той и падна по очи в нозете на съпругата си. И двамата, афектирани от ситуацията, в която бяха изпаднали, не чуха вика и не забелязаха присъствието на Картофски.

– Простете ми, скъпа, моля ви, простете ми! Аз съм един долен егоист, който искрено се нуждае от вашата великодушна прошка – продължи да стене графът.

След това започна раболепно да целува тънките прасци на съпругата си, едвам удържащи едрото ѝ туловище. Целувките му веднага събудиха сексуалното ѝ желание и възползвайки се от жалкото му състояние, тя го улови за яката на пищния сюртук и го повлече към брачното ложе.

– Прощавам ви, скъпи – промълви графинята, докато трескаво се разсъбличаше.

Мъжът ѝ стори същото и двамата, останали напълно голи, изпълниха волна сексуална програма пред очите на сащисания Картофски. Тя продължи около час, разнообразявана с всички познати или непознати му пози от популярния наръчник по секс „Кравешка мутра”. През това време той стърчеше непохватно наред залата, чудейки се къде да дене неспокойния си поглед, който упорито залепваше по телата на пръхтящите от удоволствието съпрузи.

– Вас кой ви пусна тук?! – скочи от леглото графинята след заключителния кулминационен момент и огромната ѝ гръд заплашително се люшна към Картофски.

– Ами този господин. Той ми отвори вратата, на която

почуках преди известно време – изфъфли притеснено той, като посочи стърчащия невъзмутимо до стената лакей, облечен в извехтяла ливрея. След това отново затанцува под звуците на студа, който се подхранваше от ниската температура в стаята, защото напоследък лакеят почти не получаваше разпореждания да пали камината.

– А защо сте толкова потиснат и измършавял, непознати господине? Вие сте в разцвета на силите си и по би ви подходило да ухажвате младите дами, вместо да нахълтвате в родовия замък на моя любящ съпруг по скъсани джинси и мръсно яке – отбеляза строго графинята.

После започна със сладни извивки да се напъхва във финото си бельо, убедена, че този непознат субект ще бъде скоро примамен в капана на леглото ѝ.

– Да, господине, вие сте още толкова млад и красив, а сте имали неблагоразумието да придобиете такъв занемарен и непълноценен вид – добави тя и му намигна игриво.

– Но прощавайте, ваша светлост – Боб бе забелязал родовите хералдики, окачени по стените на залата, и веднага се досети, че е попаднал във вилата на едни от онези изкукали интелектуалци, за които беше слушал, че напоследък са придобили снобската мания да се правят на потомствени аристократи. – Та прощавайте, ваша светлост – каза той с изискан тон, – но на тази грешна земя съществуват достатъчно условия всеки втори човек да се чувства непълноценен. Надявам се, че не желаете да ми отнемете и това скромно право, още повече, че през последните няколко денонощия върху главата ми се стовариха толкова много неприятности. Това, което преживях, мадам, е направо ужасно, а като прибавим и годи-

ните, предшестваха моя упадък, ще ми трябва доста време, за да ви опиша страданията си.

– О, моля ви, господине, да не ми досажда с разни покъртителни истории за вашите неудачи! Нямам слабост към тези неща, тъй че не разчитайте на съчувствието ми - рязко прекъсна словоизлиянията му графинята и добави: – А сега ще ви помоля да се изкъпете и след като се навечеряме, ще си изкараме една чудесна нощ в ей това пухено легло. Държа да ви уведомя, че съм отлична домакиня. Слуга, заведи госта до банята! Веднага! – кресна тя към въпросния онеправдан лакей, продължаващ да стърчи на поста си до вратата.

Междувременно графът деликатно се беше оттеглил в кабинета си, където възнамеряваше да се отдаде на обичайните си упражнения по стрелба през прозореца по предполагаемите горски разбойници. Той не обичаше да се меси в личния живот на жена си и затова показваше забележителни примери на мъжество в борбата си с тях, третирайки ги като свои закleti врагове.

Малко притеснен от факта, че ще трябва да играе ролята на жиголо пред дама, чиято възраст навярно надвишаваше възрастта на майка му, Боб тръгна неохотно към банята, предвождан от слугата. „Важното е да се изкъпя и нахраня, а с тази сексманиачка все ще се оправя някак”, си помисли той. След малко бе вече в банята, която го изуми не само с огромните си размери, но и с това, че във ваната ѝ, изработена от фин розов порцелан, се гонеха два угоени плъха. При вида им се дръпна уплашено назад, но не така постъпи слугата, който стърчеше до него. Обзет от неистов порив да убива, той начаса грабна някаква подпряна на стената бухалка и я развъртя в такт

три четвърти, преливащ от време на време в неравноделни тактове, така характерни за фолклорните напеви на местното население. После за отрицателно време превърна ваната в розова купчина от малки парченца, изпод които, омаломощени от ударите, изпльзяха плъховете, решени на всяка цена да се предадат на видимо по-силния противник.

– Сега ще ги направя на пихтия! – изрева победоносно слугата и замахна с бухалката, за да я стовари за последен път върху тях.

– Спрете! Не ги размазвайте! – изкрещя Картофски, внезапно сполетян от чувство на състрадание към нещастните животинки.

Но заслепен от ярост, слугата не го чу (или по-точно не искаше да го чуе/) и с два точни удара ги довърши. Потресен и възмутен от това отявлено и неоправдано насилие, той стовари юмрука си върху челюстта на кръвожадния убиец, който моментално изпадна в несвят и рухна на пода. Боб не се колеба, а извади от джоба на якето си една походна вилица и я забодде в плътта на единия плъх в стремежа си, без да се изцапа, да го прехвърли в близкото кошче за отпадъци. В същия миг, озовала се неусетно в банята, над него се възправи графинята, чиято гръд необуздано напираше през деколтето на копринения ѝ пенъор, заплашвайки да се изсипе върху главата му.

– Изкъпахте ли се, господине? Побързайте, защото трапезата е наредена и съществува реалната опасност гозбите да изстинат. Но какво правите? Какъв е този хаос тук? Какво сте сторили с ваната и слугата ми, безсрамнико? А-а-а-а! – изкрещя некомуникативно тя, щом героят ни се извърна към нея със забодения на вилицата си плъх.

– Имайте търпение, мадам – проговори Боб. – Моля ви, имайте малко търпение! Щом се справя с този погром тук, с удоволствие ще споделя трапезата ви – довърши той сдъвкването на изречението, а както на графинята ѝ се стори – и на плъха.

Безсилна да понесе тази мерзка сцена, тя се сгромоляса в несвяст върху слугата, а ужасните ѝ хърхорения, подсилени от отличната акустика в помещението, задействаха пригодения да се управлява чрез фотоклетки позлатен душ. Боб веднага сне дрехите си и се напъха под горещата му струя, като преди това, разбира се, оказа първа помощ на пострадалите, които, щом се съвзеха, се оттеглиха като лунатици в покоите си.

„Странни хора! Припадат при най-малкото изпитание!”, си помисли Боб, докато, подложена на атаките на мощната струя, мръсотията неохотно се свличаше от киясалото му тяло. Неимоверното удоволствие, което му достави горещата вода, го накара да въздъхне облекчено и да изпадне в онова блажено състояние, в което не беше изпадал от детско-юношеските си години. И наистина, колко чист и хармоничен бе животът му тогава, колко сигурен и доволен се чувстваше като малък! Е, и тогава си имаше някои проблеми, но те бяха твърде незначителни в сравнение с настоящите му напъни за физическо оцеляване. Например младият Боб, у когото влечението към нежния пол се пробуди още от най-ранна възраст, страдаше от хронична сексуална незадоволеност. Пръв обект на избуяващия му нагон стана втората му майка, а след нея пожела последователно и двете си по-големи сестри. Тук е мястото да уточним, че той бе единственият син на своите обични родители, след чийто развод обаче нена-

дейно се превърна в третото дете от повторния брак на баща му с неговата мащеха. Разбира се, не успя да реализира нито едно от пубертетските си еротични желания поради простата причина, че живееше не в противоестествено, а в нормално общество. Но оттогава незнаяно защо придоби комплекс за малоценност и по-късно като младеж, пък и понастоящем като млад мъж, рядко му се удаваше да легне с момиче. Ала все пак добре си беше поживял навремето, докато сега бе заключен в капана на една чужда и враждебна действителност. Отвсякъде го дебнеха опасности, от които едвам успяваше да се откопчи, и то винаги в последния момент. В същото време се чувстваше напълно безсилен да открие причините, които го бяха довели до настоящия идейно-нравствен и битов срив. Дали за сегашното му окаяно положение бе виновен неговият неуравновесен и противоречив характер или вината се криеше в кликата на Бронх, лишила го от собствения му дом? На тези именно въпроси не можеше да си даде точен отговор, макар че не това бе най-същественото в случая. По-важното всъщност бе, че, както и си помисли за пореден път, все още бе жив и невредим. Не, невредим бе силно казано – та той беше останал без никаква собственост, липсваха му и около 20 килограма живо тегло. Отново погледна измършавялото си тяло и се убеди, че то прилича на мъртъв метеорит сред галактическата пустош на стерилната баня. „Ако бях жена, никога нямаше да легна със себе си”, си каза малко по-късно, когато вече се изтриваше от водата с някаква луксозна хавлия. После си оправи прическата, избърсна се, облече се и се отправи нетърпеливо към гостната. Щом прекрачи прага ѝ, видя трапезата, богато отрупана с

най-съблазнителни гозби. Облечен във фрак, графът вече седеше зад нея и виртуозно ги дегустираше, осветен от тайнственото мъждукане на три свещи, забодени в розовия гръб на един препечен пуяк.

– Не смятате ли, че е твърде невъзпитано домакинът да започне вечерята преди появата на госта? А, графе? – изръмжа дръзко Боб. – Обявявам ви дуел, понеже с вашето незачитане на етикета ми нанасяте кръвна обида! – добави, но не хвърли в лицето му нищо, защото нямаше ръкавици.

– А с какво ще се дуелирате, млади момко? – изфъфли невъзмутимо графът, чийто глас долетя глух и далечен иззад големия бут, от който тъкмо гризеше лакомо.

Боб не знаеше какво да отговори и не каза нищо; главата му беше празна, а устата му пълна със слюнки. Слиповеите му също щяха да бъдат пълни с освежените му след изкъпването гениталии, ако не бе обул джинсите си на голо, понеже не разполагаше с чисто бельо.

– Моля ви да запазите спокойствие, господине. И заповядайте, ако обичате! Мисля, че гозбите ще ви допаднат – изгрухтя миролюбиво графът.

Боб не чака втора или трета покана, а се нахвърли върху изобилието от кулинарни шедьоври, така сполучливо аранжирани върху кадифения фон на покривката. В продължение на около половин час се чуваше само звучното му мляскане. Разбира се, мляскаше и графът, но по-слабо.

– А знаете ли, приятелю, че един от моите слуги неотдавна ме напусна и стана работник в някакъв жепе кантон, намиращ се недалеч оттук – проговори той с нажален глас, когато двамата се почувстваха най-после за-

ситени.

– Глупак! – отвърна заплашващият всеки миг да се пръсне от преяждане Картофски. – Аз съм готов да го заместя. Харесва ми тук.

– О, това е много мило от ваша страна! - възкликна графът. – А сега бихте ли се заели с разтребването на масата.

– С удоволствие – отвърна Боб и започна да разчиства хранителните отпадъци.

– Но, мъжо, съзнавате ли какъв извратен субект внедрявате под покрива на нашето имение? Та той яде плъхове! – ненадейно изписка графинята, която, току-що нахлула в стаята, стана свидетел на вербуването на госта за слуга.

– Не веднъж съм ви предупреждавал, скъпа, да не се месите в личните ми дела - отвърна сърдито графът. – Господинът е млад и жилив, притежава и здрава мускулатура. Може да бъде използван за тежък физически труд и обучен за борба срещу горските разбойници. А това, че изпитва гастрономична слабост към плъховете, е добре дошло за семейния ни бюджет. Тъкмо ще икономисаме пари за изхранването му, пък и ще запълним липсата на домашна котка – добави той и потупа по изопнатия врат улисания в разтребването Картофски.

– Мяу-у-у! – извреця раздранено той, одра бузите му с дългите си нокти и се свря под масата.

– О, на мама сладкото котенце! – изпадна в зоофилско умиление графинята. – Пис, пис, пис! Ела, мама да го погали!

И тя запълзя към свилия се отдолу Картофски, но той изсъска заканително и срещу нея. После се впусна в стре-

мителен бяг на четири крака през стаята и след като събори няколко кресла, се просна върху мечата кожа, застлана пред вече запалената камина. „Добре ще си поживея при тези кретени”, си каза наум и се протегна, мъркайки срещу буйния огън. Внезапно в стаята като пролетна буря влетя една прелестна девойка. При вида ѝ Картофски се опули, защото за пръв път в живота си виждаше подобна красавица.

– Маман, папа – изкудкудяка тя с капризен тон, – какъв е този тип пред камината? И как смее да се излежава тъй неприлично в присъствието на благородници?

– О, Лиза! Какво правиш тук по никое време, скъпо дете? Нима коледната ваканция вече започна? – възкликна радостно графинята и се спусна да прегърне дъщеря си. Но тя с нескрита погнуса отблъсна едрото ѝ туловище и сопнато отвърна:

– Ще има война. Затова ни разпуснаха малко по-рано. Почти всички момчета от колежа се записаха доброволци, а ние, които не ставаме за тази работа, сме момичета. Затова даскалите ни казаха да си ходим по домовете. Но аз понеже нямам дом, се върнах тук. Да знаете, маман, до гуша ми дойде да изминавам всеки месец огромното разстояние от града до този мухлясъл псевдозамък и обратно. Ето защо мисля да ви зарежа и да заживея на квартира. Но това ще стане след войната.

– Какво говориш, мило дете? А кой ще те издържа?

– Приятелят ми, естествено.

Като всеки любящ баща, загрижен за съдбата на лекомислената си щерка, графът реши да се намеси в разговора, но докато намери най-подходящите слова, с които да започне високопарната си реч, графинята го изпревари

и той гордо се оттегли в кабинета си, където го чакаше недовършената стрелба по въображаемите разбойници.

– Приятелят ти! – провикна се графинята. – Онзи смахнат тип, който пише налудничави романчета! Искам да те уверя, мое дете, че ние с баща ти няма да допуснем дъщерята на родители от знатен произход да се бракосъчетае с някакво писателче от плебса. При това откачено.

– Вашето мнение хич не ме интересува, мамам. А знатното ви потекло да върви по дяволите! Но кажете ми най-сетне кой е този шут, който така невъзпитано се е изтегнал пред камината? И то в присъствието на дами! Искам веднага да бъде изхвърлен! Не виждате ли, че жалката му осанка действа деестетизиращо на интериора?

– Разрешете да ви се представя, мадам – скочи Боб на крака и раболепно се поклони пред Лиза. – Аз съм Боб Картофски, новият ви слуга.

Докато казваше това, графинята се оттегли в покоите си, защото, както бе заявила вече, нямаше никакво намерение да изслушва бръщолевенията му.

– Боб Картофски?... Нима това си ти?! – възкликна Лиза. – Човекът, който се осмели да се опълчи срещу водача на рокерите, а после заряза скапания си радиоактивен град и се изгуби в тази гора! Наистина ли си ти?

– Невероятно! – извика сащисан Боб. – Аз съм Картофски, да. Но не мога да проумея, мадам, откъде са ви известни всички тези подробности от кратката ми биография на авантюрист!

– Та ти си главният герой в новия роман на моя приятел. О, как се радвам, че той е благоволил най-после да ме включи в произведението си! О, колко съм му благо-

дарна! – изцвили радостно Лиза.

„Тази е луда! Щом смята и мен, и себе си, пък и всички останали за герои на книга. Но е безспорно едно – че разполага с прясна и автентична информация за моята особа. Още повече, че, както и майка ѝ потвърди, явно приятелят ѝ наистина е писател”, помисли си Боб и страшно заинтригуван, реши да играе до край играта. Затова промълви:

– Значи такава била работата! Оказах се плод на художествена измислица! И аз отдавна подозирам, че съм се превърнал в марионетка и нечий невидими ръце ми дърпат конците, а то ето какво било. Животът ми стана наистина толкова нелеп, че е почти невъзможно да е истински.

– Как мислиш, Картофски, какво ще ни се случи понататък? – ентузиазирано се обърна към него Лиза.

– Аз нищо не мисля. Това само авторът може да предопредели – сопна се той, преструвайки се на угнетен, че трябва да играе ролята на неудачник в някакво романче с твърде съмнителна художествена стойност.

Лиза продължи:

– А знаеш ли, че градът, в който уча, бе нападат от вражеските пълчища на Бронх, който е главният отрицателен персонаж в романа на приятеля ми. Войната е ужасно нещо, но слава Богу, че на помощ веднага ни се притекоха силите на съюзниците.

– В такъв случай, мадам, приятелят ви навярно ще ме изпрати да се бия срещу Бронх, моят заклет враг.

– Не знам, Боб. Може би така ще постъпи.

– А как не ми се мърда оттук. Мразя насилието и войната! – въздъхна Картофски и се изтегна върху близкия

диван.

Лиза седна до него и неочаквано го прегърна, но той не се пристраши да ѝ отговори със същото. Пък и авторът, ако все пак се допуснеше намесата на такъв, побърза да сложи край на тази глава, защото трябваше здраво да държи юздите на героите си.

10.

Беше изминала една седмица, откакто Мразън и Снежанка се установиха при железничаря. Но понеже войната започна на втория ден от тяхното пребиваване там, проблемите около опожарената им хижа автоматично отпаднаха. Просто, колкото и да се опитваха, те не успяха да осъществят никакви телефонни контакти именно поради настъпилия абсолютен комуникативен срив в резултат на войната. Но макар и отдалечени на десетки километри от епицентъра ѝ, заживяха с нейните големи проблеми и тревоги. Чуваха също глухите тътени от взривовете, изтръгващи ги по няколко пъти в денонощието от напрегнатата летаргия, в която често изпадаха.

Впрочем тези дни на бездействие от страна на гостите, които заплашваха да опустошат всички налични хранителни запаси, бяха изострили неимоверно отношенията им с домакина. Стигна се даже дотам, че на заплахите му да ги изхвърли, те отговориха, като най-безцеремонно го събориха на земята, овързаха го с едно дебело въже и го завлякоха в бараката за резервни части, отстояща на 23 разкрача от кантонерската къщичка. После, необезпокоявани вече от натякванията му, се отдадоха на кулинарно-гастрономична идилия, но за тяхно голямо разочарование

тя скоро приключи поради изчерпване на запасите.

На седмия ден Снежанка и Мразън не намериха никакви вкусни неща за ядене и не се нахраниха обилно. Не дадоха и дневната дажба от резенче хляб и канче вода, която бяха определили на затворника. После не го изведоха на кратка разходка, а го оставиха да стои овързан за стария локомотив, напъхан неизвестно по какъв начин в тясната барака. Не тръгнаха, както възнамерявах, да търсят и кравите, които, изведени на паша още в началото, бяха се запилели нанякъде, подплашени от първата по-силна експлозия. След като не извършиха всичко това, двамата не успяха да прекрачат прага на кантона, за да се махнат най-сетне от това затънтено място. Не пресякоха жепе линията, по която вече не прелитаха влакове, и не поеа по тясната пътечка, извеждаща към отдалечената на няколко мили магистрала. Не чуха пеенето на птиците, не замръкнаха в полето и не спяха под открито небе. На другия ден никой не ги намери вкочанени от студ и не се учуди какво правят в тази безлюдна местност. Всичко това не им се случи, защото върху кантона изведнъж се стовари не контейнер с резервни траверси, а най-стандартна петмегатонна бомба, която превърна сградата и всичко наоколо в дъно на ужасно огромен и грозен кратер.

Снежанка и Мразън моментално бяха дематериализирани от взрива и заградени през лабиринтите на времето и пространството в сърцевината на четвъртото измерение, представляваща изключително луксозно издание на един тълковен речник. Те отново се материализираха, само че в големите заглавни букви от предната му корица. А железничарят също май претърпя някаква мета-

морфоза, но каква точно, тъй и не се разбра. Колкото до джуджетата, за тях дълго време също не се знаеше абсолютно нищо. Но впоследствие стана известно, че са се влели в редиците на горските разбойници и че първата им съвместна кражба била тъкмо на изоставената шейна на Мразън.

11.

Плътен мрак се строполи безкомпромисно върху умопобъркания от дневните шумове и кръсъци град. Няколко сенки на закъснели минувачи се плъзнаха под уличните лампи, чиито стройни стълбове някой като че ли се опитваше да пререже с ръчна резачка. Изведнъж изригна букет от вой на сирени, но кресчендото му бавно заглъхна след пет-шест неимоверно напрегнати минути на тревожно очакване да се случи нещо ужасно. Разсъблечени палки шпеков салам затанцуваха срамежливо в тайните складове на опразнените магазини, а няколко угоени мишоци, натежали от продължителните им изгривания, полетяха тромаво под нощния небосвод, превръщайки се в прилепи. Десетина пийнали вагабонти се появиха по улицата незнайно откъде, ала веднага изчезнаха в непрогледния мрак, щом срещу тях закова спирачки камион, натоварен с леки картечници. Чу се само топуркане на обувки, последвано от плющенето на куршуми, оросяващо слуха като внезапна лятна градушка. Разплакано от разсейванията на сълзотворния газ куче подгони любимата си самка, но не успя да я настигне, защото бе застреляно от някакъв халюциниращ под въздействието на обзелата го омраза противников

войник. Друг камион, но натоварен с пресен хероин, също халюцинираше самотен, забил предницата си в едно улично дърво. Като цяло обаче градът бе пуст и по улиците му нямаше нищо от онова, което денят предлагаше. Над всичко се бе възцарил и тормозеше слуха само монотонният ритъм на бомбените експлозии.

Боб Картофски седеше безмълвен на една полуизгоряла пейка и търпеливо изчакваше часа на неугворената среща. Между скептично стиснатите му устни димеше евтина пура, чийто тежък аромат стриктно изпълняваше предназначението си на задушлив газ, изваждайки от строя двата взвода противникови войници, неумело окопани в близките траншеи. След като му омръзна да чака, Боб не стана от неудобната пейка, а продължи да седи там, необлегнат върху липсващата ѝ облегалка. В същото време продължаваше да мечтае за мига, когато щеше да прекрачи прага на отсрещния публичен дом, почти напълно разрушен от бомбените експлозии. Нека само да дойдеше онзи, за когото предчувстваше, че трябва да се появи, въпреки че не знаеше кой точно ще бъде той. Съзнаваше само, че дочаквайки го, ще изпълни с чест воинския си дълг, а след това ще се отдаде на леките жени, за които искрено се надяваше, че не са пострадали от бомбардировките. Завесата на непрогледния мрак изведнъж се разтвори и го изтръгна от мечтателния унес. С агресивно насочена картечница пред него се извиси въоръжено до зъби чудовище, под чиято стоманена броня той разпозна Джъч, една от горилите на Бронх.

– Ти ли си, Джъч? – прошепна Боб с тайнствен глас. – Знаеш ли от кога те очаквам? Изръби ми се задникът да седа на тази отвратителна пейка. Имаш ли да ми кажеш

нещо или направо ще ме застреляш? Мисли му, ако не улучиш, жив няма да се измъкнеш оттук. Ще ти направя бронята на решето. – И той потупа притаения безмълвно до бедрото му оксижен, който бе най-вярното му оръжие в тази абсурдна според него, но за някои тъмни сили напълно необходима война.

– Ще ти пръсна черепа и окото ми няма да мигне! Това, че преспа с гаджето на Бронх, той ти го прости, но никога няма да ти прости, че премина на страната на враговете. Ти си предател, тъпако, затова ще умреш! Смъртната ти присъда е произнесена вече, а за неин изпълнител съм определен аз – изръмжа свирепо Джъч и смъкна предпазителя на страшното си оръжие.

Боб разбра това по специфичното изщракване, защото мракът не му позволяваше да проследява в подробности действията на противника си. Съседните няколко дървета протягаха доста зловещо обгорелите си клони, приличащи на уродливи призраци в нощта. Но на Картофски и Джъч не им беше до тях – и двамата се готвеха да победят или да умрат.

– Ох! – изстена неочаквано Джъч и изгърва оръжието си. После се хвана за корема и се преви на две. – Имам разстройство, човече. Моля те, помогни ми да смъкна тази отвратителна броня – добави жално той през акорди от сърцераздирателни стенания.

Картофски скочи, зае позиция зад гърба на противния си противник, задейства оксижена и насочи режещата огнена струя към задника му. Бронята започна да се топи и след минута-две се образува неголям отвор. Оттам потече хетерогенна смес от фекално-стоманена магма, което накара Джъч да въздъхне облекчено.

– А сега се омитай! Ти изгуби играта - му изсъска Боб, сритвайки го по нажежената задница на злополучен терминатор. След това вдигна от земята картечницата, която оня бе изтървал, и я метна на рамото си.

– Благодаря се, че някои фактори от физиологично естество ми попречиха да участвам пълноценно в двубоя. Но ние пак ще се срещнем, бъди сигурен! – промълви угнетено Джъч и потъна в мрака.

Картофски му тегли една ругатня и тръгна да се укрие в близкото скривалище, защото стрелбата се беше засилила. Край него, размахваща нехайно стоманените си перки, тържествено прелетя една крилата ракета и изчезна някъде в непрогледната далечина. Последва я ято досадно бръмчащи куршуми, един от които реши да мине за по-напряко през тялото му. Той направи доста голям отвор някъде в гърба му, откъдето веднага зашуртя топла пенлива течност. Картофски изохка и рухна на земята толкова естествено, че всеки случайно минаващ наблизко човек би помислил, че е мъртъв. Той си помисли същото, защото усещаше как пенливата течност го напуска с бясна скорост.

– Е, аз умирам – промълви смирено и затвори очи. Но след известно време ги отвори, установявайки, че смъртта така и не благоволява да го споходи.

– Но какво, по дяволите, става с мен? Защо съм още жив? – възкликна Боб и протегна ръка да опипа раната, опасявайки се, че нещо е попречило на кръвта да се излива безпрепятствено.

Пръстът му улучи отвора и хлътна в някаква влажна кухня с гладки пластмасови стени. Едва сега се досети, че куршумът е пробил бидона с домашно вино, който

преди час беше задигнал от някаква разрушена изба и носеше в бойната раница на гърба си.

– Гаден, заблуден куршум! Жалко за винцето, отиде по дяволите! – изруга той, скочи на крака и закричи към укритието.

Но и този път не му бе писано да стигне до там. Изведнъж пронизително свистене разпра въздуха и небето се разпокъса на дрипави парцали, които затанцуваха във вихрен танц към земята, повлечени от падащата бомба. Горещите децибели на мощен взрив стопиха ушната кал в слуховите органи на Боб и опърлиха на аламинутен огън нежните му тъпанчета, които биха могли да бъдат поднесени като чудесен деликатес, ако в момента наблизко функционираше някой изискан ресторант. Изпод земята изригна огнен фонтан от буци и камъни, сред които наблюдателното му око успя да съзре една китара, от чиито изпокъсващи се струни се изтръгваха демонични акорди. В същия миг миризмата на изгорял бакелит провокира обонянието му и той разтвори пошироко ноздрите на сопোলивия си нос, за да установи, че тя извира от обтегнатите му във всички посоки крайници, които ударната вълна се опитваше да откъсне. Активизирайки с огромни усилия на волята самозащитните си мозъчни центрове, успя все пак да възпре този опасен за живота и здравето му процес. Но в следния миг на лицето му се залепи някакво рядко пюре, най-вероятно за пеленачета. Той го облиза лакомо, защото не бе ял отдавна, и то му се стори неимоверно вкусно. С известно учудване даже установи, че не е изгубил и вкусовите си усещания, въпреки че езикът му се беше изприцил като шкурка от силната алергия, която имаше към насилието и войната.

После отново насочи вниманието си към хаоса на експлозията, до чийто епицентър беше съвсем близо. Огромно огнено кълбо се затъркаля изведнъж към него и той може би щеше са бъде погълнат от пламъците му, ако не бе отскочил чевръсто две крачки встрани. Кълбото профуча край него, издавайки специфични шумове, наподобяващи стенанията на митични морски сирени. След себе си то остави черна диря от натрошени бурканчета с кисели краставички, дузина лукови глави и други продукти, които взривът бе изхвърлил от претъпканите мазета на съседните и вече сринати до основи жилищни сгради. Няколко обгорели пакетчета с хероин висяха по клоните на едно оцеляло като по чудо дърво, без обаче наблизо да се забелязва някакъв наркопласъор. Уплашен и озадачен, Боб се заослушва, за да долови евентуалните писъци на някой пострадад от взрива гражданин. Но предварително евакуирани или укрити в подземията, жителите на този квартал, за щастие, не бяха дали нито една жертва по време на току-що отминалата атака. Когато и последните остатъци от обзелото го объркване го напуснаха, той реши, че е крайно време да си размърда треперещия от страх задник, но не се отправи към укритието, защото не виждаше никакъв смисъл да ходи там. Последната противникова атака бе приключила, а за нова не съществуваха никакви явни признаци.

„Защо тогава да се навирам в онова спарено мазе? Подобре ще се чувствам в някой нощен вертеп, където уискито и жените ще ми помогнат да забравя кошмарите на войната”, си каза Боб. И се отправи към увеселителния квартал на града, без да е сигурен дали любимите му кръчми са оцелели след бомбардировката.

12.

По всичко личеше, че барът на съюзниците, в който възнамеряваше да се потопи, е останал невредим. Още от улицата, осеяна с разлагащи се илюзии за мирно съвместно съществуване, той дочу шумната глъч, изригваща като мощен гейзер от подземието. Приблужи и се спусна по разкъртеното стълбище към главния му вход и отвори скърцащата врата, вмирисана на похот и разпуснати нрави. После хлътна в сумрачния и тесен коридор, който водеше до самата зала, погребана на пет метра под земята. Пиянските кръсъци и високите децибели, долитащи до слуха му, както и тежката миризма на парфюми, атакуваща обонянието му, ставаха все понетърпими. Но Боб напредваше смело по коридора, разпален от краставата страст да се гмурне по-скоро във въртопа на нощния живот. Беше сигурен, че първата бутилка уиски „Милитар“, която възнамеряваше да погълне, му е вързана в кърпа, защото наличните му пари щяха да стигнат само за толкова. За останалите неизменни три бутилки, чрез поглъщането на които периодично достигаше до последната степен на алкохолното опиянение, трябваше да се погрижат неговите бойни другари. Те винаги разполагаха с крупни суми, осигурявани уж от заниманията им с мародерство, както всъщност гласяха слуховете, на които обаче той все не искаше да повярва. Малко преди да достигне завесата, отделяща коридора от сцената на нощния гуляй, Картофски бе спрял от две горили, които нахално навряха в лицето му дулата на автоматите си.

– Личната карта и сумата, с която разполагаш! – изгърмя гласът на едната горила.

Той веднага се легитимира и показва смачканата банкнота от 50 милитаринга, приличаща на мазна пачавра.

– Влизай! – изгрухтя другата горила и тържествено дръпна драперията с голямата си колкото кухненски тиган лапа.

– Дами и господа, редник Картофски! – гръмко оповести първата горила и изпразни пълнителя на оръжието си в тавана на огромния, шумен и сумрачен бар.

Из помещението засвяткаха напосоки множество фосфоресциращи куршуми, забивайки се в тапицираните стени без, слава Богу, да понижат никого от клиентите. Въпреки че това беше част от атракцията за гостите, залата отговори първоначално с откъслечна, а после с ожесточена стрелба. Шрапнелите от няколко взривили се наблизо ръчни гранати, сякаш програмирани точно за такава задача, изведнъж отрязаха дългите нокти на Боб, за които той не беше полагал грижи от началото на войната. Пет-шест куршума пък направиха в крачолите на широките му панталони съответния брой пробойни, през които бликнаха тънки снопчета червена светлина, изригваща от мощния прожектор, пред който бе застанал в момента. В следващия миг пукотевицата спря като по команда и приветстван с бурни овации от пияните посетители, сред които обаче не откри бойните си другари, той се настани на масата, която предварително бе резервирал по телефонния автомат, инсталиран до входа на заведението. Масата бе монолитна и наподобяваше боен изтребител, а върху нея вече се кипреше неизменната бутилка уиски „Милитар“, пускано в обръщение по време на война. С

рутината на обигран баровец Картофски започна да отвива капачката, наслаждавайки се на киселите скрибуцания, които тя издаваше в безсилието си да устои на стоманените му пръсти. Щом извърши този ритуал, той изгълта голяма част от тръпчивата течност, разреждайки я със сода и лед. Окуражен от интервенцията на алкохола, почувства как волята му за мощ, изтласкана до този момент в дъното на потиснатото му подсъзнание, започна отново да се надига, което веднага го окуражи да хвърли един горд и пренебрежителен поглед към останалата част на заведението. Първото забележително нещо, което успя да съзре, сондирайки мъглявините от цигарен дим, застилащ с прозрачните си драперии всичко наоколо, бяха двете полуголи момичета, кръстосали демонстративно дългите си бедра на масата срещу него. Стегнатите им ханшове бяха плътно опаковани в къси шортички в камуфлажни цветове, а сочните им гърди надничаха любопитно иззад кръстосаните върху тях ленти за лека картечница. Върху буйните им коси пък се зеленееха две стоманени войнишки каски, върху които нелепо проблясваха щампите на някакви свастики и кабалистични знаци.

– Хей, хубавецо! Навит ли си да се позабавляваме? – му подвижна фамилиарно едната дама.

– Ами ти да не мислиш, че съм дошъл тук само заради черните ти очи – отвърна привидно нахакано Боб и за всеки случай опипа през панталона оная си работа, за да се увери, че тя наистина е станала по-голяма и твърда. – Естествено, че ще се забавляваме – добави той, окуражен от сполучливо протичащата ерекция. – Ще ми позволите да дойда на вашата маса, нали котенца?

– О, да. Иска ли питане. Сладур като теб не се среща

всяка вечер – изписука другата самка и разкърши приканващо снага.

„Много жалко, че ония типове, бойните ми другари, отсъстват. Сега ще ми бъде ужасно трудно да си набавя къркане”, си помисли Боб, докато се надигаше, олюлявайки се, от стола си. После се повлече с размякната походка към двете си почитателки, като мимоходом успя да задигне един пълен галон „Милитар”. Чопна го от близката маса, върху която няколко типа бяха склонили пияните си глави, отдадени на пагубната слабост, причинена от системната злоупотреба с алкохола.

– О, ти отблизо си бил още по-шик и секси! – измъркаха и двете дами в хор, щом героят ни се настани между тях, и плъзнаха дългите си пръсти към възвишението между бедрата му.

– Шик съм, да. Но и вие ставате – отвърна хладнокръвно той и се вкопчи за гърлото на галона, вместо да прегърне девойките. Беше сигурен, че са му в кърпа вързани и реши повече да не си губи времето за разни сладникави комплименти, а да се отдаде изцяло на пиенето.

– Ще опитате ли от уискито? – ги попита с тих скъпернически полугласец, надявайки се да отговорят отрицателно.

Те обаче кимнаха утвърдително с глави и впиха алчни погледи в бутилката. Със завидна рутина той отново осъществи ритуала по отварянето, но този път разля питието в чаши, като на себе си нацамбурка огромна доза, а на дамите егоистично изцеди едва по няколко капчици.

– Хей, скръндза, я не се прави на идиот, ами ни напълни чашите! Да не мислиш, че прием по-малко от теб -

извряка едната и одра подпухналата му буза с дългите си маникюри.

Опасявайки се от инфектиране на раната, Картофски ѝ зашлеви три звънки плесници, но едва с четвъртата успя да я повали на пода. А другата, която се опита да му пръсне черепа с малокалибрения си дамски пистолет, навря под масата с други два яки плесника по безвкусно напудрените ѝ бузи. Шумът, който се вдигна, пък и самата сцена на насилие, провокираха вниманието на пияните посетители от съседните маси. Повечето от тях моментално се вкопчиха за оръжието и в бара отново избухна ожесточена пукотевица. Боб се просна на пода, нагласи картечницата за водене на близък бой и се включи в престрелката, изпразвайки за секунди цялата лента с патрони. Това бяха единствените му боеприпаси, но той не се колеба дълго. С почти сладострастни опипвания смъкна лентите, покриващи бюстовете на двете му обожателки, все още повалени в безсъзнание от безкомпромисните му удари. После се полюбува за няколко мига на прелестните им гърди, замисли се дали да не ги стисне с лапи, но бързо отхвърли тази неразумна идея и отново се включи настървено в сражението. Фосфоресциращите дири от куршумите се сляха със светлините на прожекторите в ослепителен букет, който обля дансинга с фантастична палитра от луминисцентни багри. В още подив и насечено накълцан антиритъм затрещя и музиката, изригвана от мощните свръхкуадрови и суперквазерни дум-дум колони. На дансинга, плувнали в пот, полуразсъблечени мъже и жени се гърчеха бясно под изкормващия тътен на кошмарно високите децибели. Мятайки се неистово във всички посоки, те от време на време по-

литаха и плъосваха върху пода, осеян с нагорещени гилзи и тела на взаимоотношаващи се любовни двойки.

Разбрал, че положението става напечено, Картофски реши да не участва повече в боя, захвърли картечницата и започна да се изтегля, прокрадвайки се с леки прибежки покрай масите, по които все още можеха да се забележат пълни бутилки с уиски. Няколко заблудени куршума изведнъж изсвистяха над главата му, а следващите два, които я улучиха, не успяха да отнесат горната част на черепа му, защото той предвидливо си бе надянал стоманената каска. Щом съумя да натъпче раницата си с няколко бутилки, запълзя панически към изхода, но разяждащо слуха му верижно дрънчене изведнъж го принуди да спре и да вдигне глава. Полезрението му моментално бе запълнено от сива стоманена маса, съставена от бронтозавърообразни плочки със стърчащи от тях големи и заоблени по върховете шипове. Изтърколи се светкавично встрани и от този ракурс погледът му успя да обхване част от профила на огромен верижен колесник, който намачка и нагъна пода под себе си, изпъшка тежко и спря. „Но какъв е този танк?! Как е попаднал тук?“ – изумен се запита той, не знаейки нищо за съществуването на тайния подземен тунел, свързващ бара с една от военните бази на съюзниците. После се изправи на крака и погледна напред. Пред очите му наистина се извисяваше огромен танк, при вида на чието метално могъщество бутилките в раницата му задрънчаха още по-учестено и силно. От горния люк на бронираното чудовище се подаваше снажната фигура на минаващия за най-велик измежду всички пълководци, главнокомандващият съюзническите войски, Негово величество генерал

Шварцглавочмор. Престрелката постепенно утихна, като отново не бе дадена нито една жертва, а всички клиенти впериха погледи в популярния главно от медиите генерал. Той беше гол до кръста, а навярно и по-надолу, но това никой не можеше да види, понеже от люка стърчеше само торсът му, ошарен със зловещи татуировки. Гърдите му пък бяха окичени с накит от златни пентаграми, чийто брой обозначаваше военния му чин.

– Дами и господа! – изгърмя гласът му с децибелите на противовъздушна установка. - Днес съюзническите сили, предвождани лично от мен, удържаха пълна и окончателна победа над врага. Агресорът бе изтласкан там, откъдето изпълзя, а останалото ще го свършат неговите разбунтували се поданици. Да вдигнем тост за победата! Наздраве!

Оглушителен гръм разтърси бара и дулото на танка избълва мощна струя от бяло шампанско, която обля главите на част от занемелите посетители, намиращи се в нейния обсег. Всички нададоха победоносни крясъци и започнаха да се блъскат за по-изгодна позиция под благодатната струя. Най-зажаднелите пък си бяха отворили широко устата и пенливото питие попадеше направо в гърлата им. Но Боб прецени, че е безсмислено да се навира сред тълпата, още повече, че не си падаше особено много по шампанското. Ненавиждаше и тълпата, разбира се, пък и нали раницата му беше пълна с няколко бутилки „Милитар”. Тъй че бързо се добра до една свободна маса, извади бутилка, извърши свещенодействието по нейното отваряне и започна мрачно да се налива, докато пред очите му бушуваше хаосът на оргията. Междувременно генералът бе слязъл от своя брониран

пиедестал и сега седеше тъкмо между двете му познайници, които най-сетне се бяха свестили. Те бяха обгърнали с ръце здравото тяло на пълководеца и сластно изсмукваха с устни жизнените му сокове.

Картофски разбра, че отново ще изкара нощта без момиче, но това не го смути, защото, както посочихме вече, бе нещо обичайно за него. Щом пресуши бутилката, той се измъкна от вертепа и се изкачи на приземния етаж, където се намираха хотелските стаи. След като срещу останалите бутилки с уиски хотелиерката с пренебрежение му подхвърли ключа, той се добра до апартамента и отключи блиндираната му врата. После се хвърли в леглото, застлано с мъхнато одеяло, мушна се под него и веднага заспа.

13.

Черна обвивка от мръсотии и прах беше обгърнала града, създавайки измамното впечатление за падащ здрач. През определени интервали тя биваше пробождавана от плахите лъчи на слънцето, което изгря омърлушено и сополиво в резултат на заключителните нощни атаки с бойни химически вещества. Събуден от упорита кашлица, Боб скочи от леглото, сгъна грижливо одеялото и се облече. Затъкна в колана си зачисления му от началника на взвода боен пистолет, като за всеки случай напъха в джобовете на якето си и няколко димки. После изскочи от хотела и щом се озова навън, закрачи по разбитата улица, изпъстрена на много места със засъхнали тъмночервени петна. Нямахше сили да ги погледне, но те упорито се набиваха в периферното му зрение, желаещи сякаш

да му напомнят, че до вчера също е бил съучастник в тази касапница, наречена война. Иначе по всичко личеше, че примирието е настъпило, защото гражданите отново бяха излезли навън, включвайки се в почистването на развалините. Виждаха се и знамената на съюзниците, гордо плющящи върху покривите на някои от оцелелите сгради. Войските на агресора бяха напълно разгромени, а техният предводител Бронх – изтласкан обратно в бункера си.

След половин час безцелно бродене из града Боб изведнъж се натъжи от мисълта, че безпаричието не му позволява да направи покупки от малкото оцелели магазини. Но той не се остави на унинието да го обземе, а веднага се досети за уговорката си с Лиза да се срещнат в замъка непосредствено след приключването на войната. Само трябваше да намери някакво превозно средство и обядът в чест на победата там му бе в кърпа вързан. А кой знае, може би този път и самата Лиза щеше да бъде по-щедра в ласките си към него?... Боб се отпрати към покрайнините на града, откъдето възнамеряваше да излезе на околоръстното шосе. Пътьом хвърляше по едно око на превърнатите в купища изгоряла ламарина автомобили, уверявайки се, че те наистина не стават за нищо. Изведнъж обаче съзря някакъв относително здрав автомобил и веднага се изкуши да го присвои. Затова се прокрадна към него, като се озърташе наоколо, за да разбере дали не го наблюдава някой от съседните домове. Никой не го наблюдаваше, защото повечето от къщите бяха разрушени, а стопаните им отсъстваха, явно все още незавърнали се от евакуацията. Щом стигна до автомобила, дръпна предната му врата и тя се отвори с лекота.

После се тръшна на седалката зад волана и с известно учудване установи, че даже и ключовете си висяха на таблото. Завъртя ги на стартова позиция, натисна педала за газта и изръчка скоростния лост. Двигателят замърка като ленив котарак и колата потегли неуверено по разбитата улична настилка. И навярно всичко щеше да мине благополучно, ако изведнъж не се сети за изчезналия си мотоциклет, който тъй лекомислено бе харизал на Снежанка и Мразън. „Никога няма да си простя тази глупост!”, си каза разгневен, пусна волана и предприемайки нещо като самобичуване, се заудря с двете си ръце по главата. Безсилен да изтълкува това му безумно поведение, автомобилът кривна панически встрани и се заби в единствения по цялата улица оцелял след бомбардировките контейнер за смет. Ужасният тътен от сблъсъка на двата враждебни предмета прокънтя като гръм от ясно небе, но Боб, слава Богу, успя светкавично да изскочи навън и бързо се изнесе на необходимото безопасно разстояние. Вървя известно време по пустата улица, която накрая го отведе до магистралата. Установи, че макар и слабо, тук все пак има някакво движение на превозни средства, факт, който го наведе на мисълта, че автостопът навярно ще му провърви. Слънцето вече се бе вдигнало високо на небето и сипеше тежката си жар върху цялата местност. Разтопен от жегата и полузадушен от лапите на мръсния въздух, той затътри разглобеното съоръжение на тялото си към мястото, което си бе набелязал за стопиране. Придържайки се към неписания стопаджийски етикет, непозволяващ пререждането, премина край пъстрата върволица от омърляни скитници, избуяли като отдавна неподрязвани храсталаци край шо-

сето. Някои от тях, навярно изнемощели от дългото и безплодно чакане, се бяха натъркаляли в крайпътните канавки, смесвайки се с отпадъците от пресушени бутилки, празни консерви и мухлясали хлябове. Изпод оплетените лиани на дългите им немити коси проблясваха мътните им погледи, в които не се четеше капчица вяра нито в живота, нито в смъртта. Щом ги отмина, той зае позиция под едно дърво, чиито изсъхнали клони незнайно защо му заприличаха на електрически бързовари. Те изглеждаха толкова силно нажежени от слънчевите лъчи, че събудиха в него искрените копнежи за една кофа със студена вода, в която му се прииска да ги напъха и охлади. Чака няколко часа, време, през което в главата му изплуваха един след друг неприятните спомени за ужасите на войната. Тя бе продължила близо шест месеца и остави след себе си само гибел и разрушение. Лощото бе, че и двете страни не бяха подбирали средствата, безогледно използвайки иначе забранени оръжия: бомби с обеднен уран, бойни химически вещества и други подобни. В резултат въздухът, почвата и водата в региона бяха отровени за години напред, което, уви, неминуемо щеше да има своите вредни последствия за здравето и живота на оцелелите граждани. Да не говорим пък за закопаните на много места противопехотни мини, които щяха да дебнат своите жертви и през настъпващия мирновременен период. С други думи, страхът и ужасът оставаха и никой не знаеше как щяха да живеят местните хора занапред. „Не, няма нищо по-подло и по-отвратително от войната!”, обобщи накрая Картофски. И понеже редът му най-сетне бе дошъл, се вторачи в шосето и замаха още по-силно с ръка. Малко по-късно вече отваряше

вратата на спрелия му автомобил, който имаше вид по-скоро на противотанково оръдие.

– Какво е това? – попита учуден, когато влезе и се настани до шофьора.

– Беше противотанково оръдие, което пригодих на автомобил, понеже моят бе унищожен при една от бомбардировките – отвърна водачът, който също имаше доста странен вид. Лицето му бе скулесто и непроницаемо, а излъчването му – студено и металическо. – За къде си? – попита небрежно той.

– За замъка на граф Грифонски. Намира се на около 60 километра оттук.

– Какво съвпадение! Аз също съм за там – каза шофьорът и натисна педала за газта. Превърнатото в автомобил оръдие потегли с колебливи и забавени движения по осяното с безброй дупки пътно платно.

– Вие навярно сте роднина или познат на графа? – заинтересува се Боб, макар че не гореше от особено желание да общува с водача. Но все пак се чувстваше длъжен да поддържа някакъв разговор, опасявайки се, че оня може да изтълкува евентуалното му мълчание като израз на нелюбезност и да го изхвърли.

– Не, не съм му никакъв – отвърна той. – Вчера случайно прочетох във вестника една обява от него, че търси радиатори. Врътнах му един телефон и разбрах, че е решил да модернизира интериора в замъка си, заменяйки камините с парно отопление. И понеже разполагам с дузина радиатори, предназначени за новата ми, но разрушена при войната вила, реших да му предложа услугите си. Той прие, предложи добра цена и ето ме сега на път за имението му.

– А, така ли? – измърмори Боб. – Значи графът в скоро време ще се радва на парно. А вие иначе с какво се занимавате?

– Аз ли? С нищо. В процес съм на метаморфоза. През войната се нагълтах с толкова много отрови, че сега се превръщам в нещо като железен човек. И да ти призная, чувствам се прекрасно в това си ново и съвсем непознато за мен досега състояние. Може да ти прозвучи пресилено, но преживяването е направо невероятно. Тялото ми сякаш се изпълва с някаква магма, което ми дава усещането за стабилност, устойчивост и мощ. А преди войната бях ужасно неуверен, плах, малодушен и колеблив. Бях изтъкан от комплекси, страхове и какви ли не още фобии. Изобщо преди да се случи това с мен, бях абсолютно нищожество. Но сега вече се чувствам сигурен и уверен в постъпките си, проумявайки, че призиванието ми в живота е навярно да бъде супермен. Тази мисъл ме изпълва с гордост, кара ме да се чувствам пълноценен и щастлив!

– А аз още не съм открил своето призвание - въздъхна Боб, забил учуден поглед в птицекомбината, покрай който минаваха в момента.

От прозорците му чак до шосето се бе стекло огромно количество полуспечен птичи пастет, чиято специфична воня действаше твърде разстройващо на обонянието. Макар че работниците отдавна бяха напуснали завода, мобилизирани от военните да изпълнят патриотичния си дълг, ритъмът му на работа не бе нарушен. Машините продължаваха да работят на пълни обороти и да бълват огромни количества пастет, чиято потрепваща желирана маса заплашваше скоро да залее целия район.

– Грандиозна гледка! – възкликна шофьорът, щом

отминаха опасния участък...

Пристигнаха в замъка след около час и спряха пред входа му.

– О, скъпи! Ти си не само жив, но и невредим! – възкликна Лиза и прегърна Боб, когато той триумфално слезе от колата.

– Така ли? – учуди се Картофски и се заопипва. – Май наистина съм жив, ако не ме лъжат сетивата.

Лиза нетърпеливо продължи:

– Утре тръгваме на път. Ще ме придружиш, нали?

– На път! Но как така? Нима аз не трябва да си отдъхна след тази жестока война? – реши да протестира той.

– Ще си отдъхнеш, когато се доберем до някое по-сигурно място. Трябва колкото може по-бързо да напуснем тази умираща провинция. Войната разруши всички комуникации, а отровите от бомбите, както и радиацията от вашата аварирала АЕЦ ще довършат и малкото оцелели хора. Не бих те тормозила да се влачиш по пътищата с мен, но моят приятел, писателят, изчезна безследно. Съгласи си, че не мога да тръгна на път без придружител.

– О, значи вече съм свободен човек! – възкликна Картофски при вестта за изчезването на своя предполагаем автор. Но после изведнъж се умисли и промълви: – Но в такъв случай ние с теб и целият ни измислен свят би следвало да престанем да съществуваме.

– Не, Боб – каза Лиза. – Преди да изчезне, приятелят ми е успял да завърши романа си. Така че приключенията ни продължават.

– По-добре измислен и жив, отколкото истински, но мъртъв! – провикна се той и се обърна към нея: – А къде

възнамеряваш да ходим? Предполагам, на Запад.

– Точно така. Отиваме в някоя нормална страна, за където подозирам, че е отпращил и моят хубавец. Най-вероятно ме е зарязал негодникът и предполагам с коя – захласваше се по една тъпа патка, моя колежка, която също изчезна. Но аз ще ги науча и двамата, само да ми паднат! Тъй че поемаме в западна посока.

– Опасно е. Пътят за там минава през оня анклав, контролиран все още от Бронх и шайката му.

– Да, но там вече са разположени части на международните умиротворителни сили, които със сигурност ще ни помогнат да се измъкнем.

– Дано! И все пак смятам, че се излагаме на голям риск. О, как ме е яд, че съюзниците не успяха да заловят Бронх по време на войната. А можеха да го направят, дори направо да го хвърлят в дранголника. Но не искаха. Политика, нали разбираш, мръсна работа! – каза нервно Картофски.

– Не се кахъри. И да бяха го свалили от власт, друг щеше да заеме диктаторското му място – успокои го философски Лиза.

– Да, права си – съгласи се той и добави: – А кой ще финансира операцията по нашето изчезване? Държа да те предупредя, че нямам пукнат грош.

– Предполагам с една скромна сума, която ще ни е достатъчна за път и за сносно пребиваване в чужбина поне за една година. Поне докато си намериш някаква доходна работа – отвърна Лиза.

– А ако не успея да си намеря никаква работа? – реши да я провокира Боб, но това, което щеше да каже за себе си, беше самата истина: – Държа да те предупредя, че

съм голям непрокопсаник. Почти нищо не умея да върша...

– Е, теб не мога да те мисля – заяви решително тя. – Окаже ли се, че си неспособен да изкарваш пари, веднага ще те натиря...

– И още едно въпросче, Лиза – прекъсна я той. – А няма ли да ти бъде мъчно за твоите любящи родители?

– Ще ми бъде, но не разполагам с достатъчно средства, за да ги взема със себе си. Пък и да разполагах, те никога нямаше да ме последват, защото за разлика от мен обичат заседналият начин на живот.

– И моите са същите. Предпочитат вегетативното съществуване – каза вяло Боб, след което двамата влязоха в замъка, за да се подготвят за утрешното си пътуване.

Междувременно шофьорът и слугата бяха смъкнали от автомобила радиаторите и под разпорежданията на графа се опитваха да ги довлекат до складовите помещения. Слънцето мудро залязваше зад високите борове, без да е сигурно, че на другата сутрин отново ще изгрее. Някъде в далечината изпищя сова, а спускащият се мрак бавно, но упорито взе да изтрива последните бледи петна от издъхващия ден.

14.

Черният кадилак застилаше дясното платно на шосето, поглъщайки километрите с бясна скорост. Изтегнат на предната седалка до Лиза, Боб се наслаждаваше на обзелото го чувство за безотговорност. То бе породено от факта, че съдбата му е поверена в нейните ръце, с които тя нежно стискаше волана, довеждайки го до кръ-

гообразна ерекция.

– Най-сетне се измъкнахме от тази ужасна провинция! – въздъхна облекчено той, щом се увери, че са навлезли дълбоко в съседната чужда територия.

– Да, скъпи. Ти се справи отлично с онези младоци от контролния пункт – коментира Лиза.

– Трябваше. След като от твоите умиротворители нямаше и следа. Впрочем можех да се справя още по-отлично. Ако задушливият газ от димката не бе им подействал, възнамерявах да употребя и патлака. Вярвам, че сцената с надупчените им от куршумите униформи щеше да ти достави изключително удоволствие.

– Не, не си прав. По-добре е за нас да се въздържаме от проявите на грубо физическо насилие – заяви целомъдрено Лиза. – Искам да те предупредя, че всяко кръвопролитие ме довежда до естетически дискомфорт.

– По принцип и аз съм против насилието, но понякога ме обземат такива пристъпи на мрачна мизантропия, че ми се ще да унищожавам всеки представител на човешкия род, който ми се изпречи на пътя към свободата – изръмжа кръвожадно Картофски, след което потъна в по-дозрително мълчание.

В мозъка му внезапно бе забушувал ураган от противоречиви мисли, сред които постепенно надделя пак онази, която не му даваше мира, откакто бе започнало пътешествието. Тази мисъл вече втори ден като настървена мишка изгриваше съзнанието му, принуждавайки го да се чувства непълноценен и потиснат. Тя го връхлиташе, когато обаянието на Лиза съумяваше да го прониже като амурова стрела в сърцето, смалено и сгърчено от многобройните удари на живота. Тази мисъл неочаквано го

атакува за първи път още в началото на пътешествието, когато веднъж, в усилията си да овладее волана, докато прелитаха през един хлъзгав участък, Лиза неволно заголи бедрото си пред опуления му поглед. За втори път го попари като есенна слана през първата нощ на взаимната им авантюра, когато двамата трябваше да преспят заедно в единственото легло, което откриха в една полуразрушена от бомбардировките крайпътна вила. Всъщност той изобщо не можа да заспи, изгарян от въпросната мисъл, а също от бълнуванията на спътничката си и от горещите докосвания на нейните тръпнещи бедра. Разбира се, не се осмели да ги погали, а лежа до разсъмване като пън, без да намери и сили да отприщи чувствата, които тази мисъл потискаше в обърканата му душа. Всеки нормален читател навярно вече се е досетил какви бяха тези съкровени чувства, които така упорито не смееше да разкрие. Той беше влюбен, до уши беше влюбен в Лиза и не смееше да ѝ го каже. Именно мисълта, че е безпомощен да преодолее тази психологическа бариера, го тормозеше и превръщаше удоволствието му от пътуването в полуудоволствие. Никога досега не беше му се налагало да се обяснява в любов, той даже почти не беше изпитвал това висше чувство. Целият му живот бе преминал в несъзнателни лутания из лабиринта на безпътицата и в инцидентни и механични преспивания със случайни момичета. На няколко пъти вече бе повалян от урагана на срамните болести, за които, поради култивираната от родители и учители сексуална неграмотност, беше лесна плячка. В резултат постепенно се бе превърнал в комплексирани къркач, който като по чудо оцеля по време на войната и който, напук на всяка здрава логика, продължа-

ваше да оцелява и сега под покровителството на престелната Лиза. Явно максимата „Пияния и Господ го пази“ все още беше в сила, но той вече искаше да поживее и трезвен. И май бе на път да постигне поне последното, понеже от няколко дни не бе слагал капка алкохол в устата си. В замяна обаче не намираше никакъв кураж да се обясни на красавицата до себе си, факт, който му действаше абсолютно депресиращо.

– За какво се замисли? – наруши мълчанието Лиза.

Тя продължаваше да върти уверено волана и да ръчка скоростния лост, който също беше изпаднал в перманентна ерекция. Шосето връхлиташе с бясна скорост под гумите на автомобила, в резултат на което той летеше не в страни или назад, а напред.

– Мисля си за нашите отношения. Как смяташ, възможно ли е според теб, освен приятелска, връзката ни да бъде и интимна?...

Никога след това Боб нямаше да може да си обясни откъде намери кураж в този момент да зададе подобен откровен въпрос. Лиза обаче не му удари плесница, както той очакваше, а го изгледа със суров и хладен поглед:

– Още е рано да си мислиш за такива работи – каза наиздателно тя. – Пък и нищо особено не си направил, за да спечелиш любовта ми. Нямаш и пари, нямаш даже кола!

Картофски се сви като спукана гума на седалката и буца на горест заседна в гърлото му. „По-добре да ме бяха убили през войната, вместо да слушам как любимото същество отхвърля предложението ми“, си помисли с горчивина той, докато пътуването продължаваше.

След провъзгласяването на примирието, от двете бивши враждуващи страни бяха излъчени компетентни представители, които влязоха в Комисията по заличаване на щетите от войната. В ръцете на тази добросъвестна и безпристрастна комисия попадна и тълковният речник, в чиито заглавни букви бяха превърнати Снежанка и Мразън. Използвайки най-екстравагантни технологии, специалистите се заеха да ги спасяват от оковите на бароковия шрифт, гравирал с позлатените си контури предната корица на изданието. С помощта на висококачествена електроволтова дъга от взаимни реверанси, разточителни банкети и взаимноизгодни компромиси те разложиха буквите на съставните им компоненти, а със серия от редуцирани термоядрени импулси отново материализираха двамата нещастници в техните първообрази.

– Какво се случи с нас, къде сме? – бяха първите думи на Снежанка, след като отвори очи и се видя цяла и невредима край едно разтопено от обедната жега шосе.

– Не знам – отвърна Мразън, който също стърчеше край пътя. Той обаче бе изгубил брадата, перуката и одеждите си някъде в темпорално-пространствената пустош и отново се беше превърнал в настоящ новобогатъш със собствена, но вече опожарена хижа. – Когато онова нещо се стовари върху кантона - продължи той, – реших, че е настъпил краят. След това бях обгърнат от катранен мрак, който проникна във всичките ми дихателно-обонятелни и зрително-слухови органи. Тогава именно изгубих връзката си с реалния свят, тъй че нищо повече не си спомням.

Мразън огледа дебелилото си и плътно окосмено тяло и

установи, че шарените гащета, които пречеха на големия му корем да се изсипе върху земята, са най-подходящото облекло за този горещ летен ден. Отгоре беше по някакъв потник, раздърпан и почернял от мръсотия.

– Къде ли сме попаднали наистина? – запита се той и хвърли един кръгообразен поглед на околната действителност.

Това, което видя, беше безкрайното шосе, изтъняващо като конец в далечината, и монотонната широколистна гора от двете му страни, разнообразявана периодично от светлозелените изригвания на девствените полянки. По нищо не личеше, че доскоро само на няколко километра от това райско кътче се е водила жестока и опустошителна война.

– По нищо не личи да е имало война. Нали, скъпи? – отбеляза Снежанка и погалена от лъчите на слънцето, се изтегна в крайпътната канавка.

– Да. Не виждам никакви следи от бомбени експлозии. Интересно тогава откъде се взе онази досадна бомба, която се стовари върху нас и ни обърка представите за географско местонахождение. А и за годишни сезони. Преди беше зима, а сега е лято – констатира Мразън, поглеждайки към буйно раззеленилите се дървета. После добави: – Изобщо не мога да си спомня какво стана с кантона и железничаря, как оцеляхме и как се озовахме тук.

– И къде се намира това тук? Това не мога да си обясня. Просто не знам какъв обект да избира за отправна точка, за да установя на каква географска ширина и дължина сме попаднали – каза Снежанка.

– Ами вземи за отправна точка нас двамата – рече про-

зорливо Мразън и приседна до съпругата си. По шосето не профучаваха никакви автомобили и според него нямаше смисъл да се стопира.

– Ах, глупчо! – засмя се звънко тя. – Та нали ако ние послужим за отправна точка, автоматично ще се превърнем в центъра, където четирите географски посоки се пресичат. Следователно пак няма да разберем къде се намираме.

– За съжаление, май си права – съгласи се той с известна неохота. – И какво ще правим сега?

– Това, което правим в момента – нищо. Ще чакаме. Надявам се, че все ще се появи някакъв автомобил.

Явно обзет от паника, Мразън се изправи и промълви:

– Ами ако не се появи никакъв автомобил? Не виждаш ли, че шосето е пусто като... пустиня. Замръкнем ли тук, ще се превърнем в лесна плячка за магистралните бандити. Хайде, ставай! Ще вървим пеш. До вечерта все ще се доберем до някое населено място.

И той я улови за нежната китка, ухаеща въпреки всички несгоди на изискан парфюм, и я задърпа грубо.

– Пусни ме! – изсъска злобно тя. – Тук се чувствам отлично. Ти се махай, ако искаш. Аз оставам. Хем ще си направя един плаж, докато чакам да ми спре нещо. Не мога да си представя, че красива и интелигентна дама като мен ще остане на пътя. При това погледът ми е толкова невинен, че би трогнал и най-закоравелия шофьор.

И Снежанка съблече полуизгорялата си рокля, оставайки по ефирно бельо.

– Как?! – възмути се Мразън. – Да те оставя на пътя съвсем сама и полугола! Да допусна да се возиш при не-

познати шофьори! Ами ако ти сторят нещо неприлично?

– Ще бъде чудесно! – засмя се звънко тя. – Едно приключение с непознат мъж ще се отрази благоприятно на закопнялото ми за ласки тяло. Ти и без това отдавна не си изпълняваш съпругеските задължения както трябва.

– Затова пък ти твоите ги изпълняваш много добре. Ала не с мен – кресна той. – Щом не щеш да ме последваш, ще те зарежа. Прави каквото искаш – добави и закрачи с нервни стъпки покрай шосето, отдалечавайки се от нея.

– Глупак! – измърмори Снежанка и не го последва, както той тайно се надяваше, а остана да се излежава под палещите лъчи на слънцето, очаквайки появата на спасителния автомобил. Просто не можеше да допусне да се влачи пеш по прашните пътища, защото, както си бе въобразила, прелестните ѝ крака не бяха създадени за подобни груби изпитания. И наистина, те се състояха от стегнати дълги бедра, стройни прасци, черни найлонови чорапи и изящни обувки от тъмносин велур. Умееше да ги използва отлично главно във фитнес-залата, където представляваха неземна гледка в очите на всеки изтънчен ценител на женската красота. Масажист, който ги беше галил, никога не можеше да забрави впечатлението от фантастичното удоволствие, изпитано от досега със сякаш безплътното им изящество. Нагоре те продължаваха в ефирно чупливо телце, разнообразено от тънка талия и свежи гърди, щръкнали немирно напред и малко встрани. Въобще тя отлично осъзнаваше манипулативната сила на своя физически чар и беше сигурна, че няма мъж на тази земя, който да му устои. Освен, разбира се, ако не беше дебелак като Мразън, чийто хроничен непукизъм му

позволяваше от време на време да своеволничи, преструвайки се на независим пред тираничната прелест на тялото ѝ.

Снежанка отправи поглед в далечината и установи, че перспективата е превърнала мъжа ѝ в тровава топка, която бавно се стапяше към хоризонта. В същия миг изскърцаха спирачки и изненадана, тя извърна красивата си глава, за да установи, че Боб Картофски ѝ маха с ръка през отворения прозорец на един черен автомобил.

– Какво правиш тук? Ще изгориш на това слънце! – каза строго той. – И изобщо къде изчезнахте тогава с Мразън, зарязвайки ме съвсем сам в оная гора?

– Боб! – възкликна тя и скочи на крака, напъхвайки се в роклята си. После набързо му разказа за перипетиите си с Мразън, за падналата отгоре им бомба и за необяснимия начин, по който се бяха озовали край това шосе.

– Ами мотоциклета? Не успяхте ли да го спасите? – попита с надежда Картофски.

– Нали ти казах. Когато бензинът му свърши, го взехме със себе си в кантона. После обаче бомбата унищожи всичко, освен нас двамата...

– Не ви е срам! Да се отнесете така безотговорно с моя безценен метален звяр! Не заслужавате да ви правя никакви услуги повече.

– Но какво можехме да сторим? Все пак бомба падна върху нас – изхленчи гузно Снежанка, след което на свой ред попита: – А ти откъде се взе тук? Нима се намираме все още в пределите на нашия разпадащ се регион?

– Не. На съседна територия сме. Спасяваме се от радиацията, пък и от разрухата, която войната причини.

– Тя свърши ли?

– Да. Преди няколко дни.

– Ами шейната? Какво стана с нея, успя ли да я опазиш? И изобщо как оцеля през тази война?

– По пътя ще ти разказвам. Сега няма време – отвърна Боб и я подкани да се качва в колата. После изведнъж се озърна и учудено попита: – Но къде е Мразън? Защо не го виждам?

– Ей го там – каза Снежанка, приплъзвайки се на задната седалка. – Бори се с перспективата да не го превърне в нищожна прашинка. – И посочи малката точка, която се мержелееше в далечината, като добави: – Ако побързаме, ще го спасим от тази злочеста участ. Макар че той си я заслужава.

– Да тръгваме! – рече Картофски. – Но първо да ви запозная.

– Снежанка – каза тя и протегна ръка.

– Лиза – отвърна хладно Лиза и натисна педала за газта. Автомобилът полетя напред, а високата му скорост бързо взе да превръща Мразън от малка точка отново в одушевен предмет с нормален човешки ръст.

16.

Окачил пулта за дистанционно взривяване на късия си врат, Бронх нервно крачеше напред-назад из луксозния си кабинет, който се намираше в най-недостъпната част на бункера му, обявен от него за президентски дворец. След края на войната икономическата криза в провинцията беше достигнала своя апогей, което автоматично доведе до бясна хиперинфлация. В резултат недоволството на поданиците бе нараснало до такава степен, че най-смели-

те от тях вече пети ден обграждаха района отвън, агитирани от незнайно откъде пръкнали се опозиционни водачи, за които той бе абсолютно сигурен, че са всъщност платени агенти на съюзниците.

– Ако тази паплач посмее да атакува двореца ми, ще вдигна цялата провинция във въздуха! – бе заявил преди два дни пред чуждестранни журналисти Бронх, погалвайки окачения на врата му пулт за дистанционно взривяване. Видеокамерите запечатаха този му нагъл изнудвачески жест, който заедно с апокалиптичното му изявление бе препредаден и излъчен по всички световни телевизионни станции.

Сега смутените бунтовници не знаеха какво да предприемат и се излежаваха бездейно върху жалките остатъци от трева над бункера. Тези, за които нямаше противогози, вече се гърчеха под атаките на радиоактивния въздух, другите агонизираха от глад и скука. А при водача и свитата му имаше запаси от чист кислород, вода и храна за още около седемдесет години.

– Та значи онзи нещастник Картофски е успял да се измъкне. Имате ли някаква прясна информация за него, Бръч? Къде се намира, срещал ли се е вече с някои вражески представители? – обърна се Бронх към първия си помощник и съветник по въпросите на военното контраразузнаване, който току-що бе влязъл в кабинета му.

– Нищо повече не знаем за него, шефе, освен че заедно с новата си приятелка е напуснал провинцията през граничен пункт № 1 на северозападната ни граница. Даже е метнал димка по момчетата от поста, което му е помогнало безнаказано да пробие засадата. Придвигват се с черен кадилак, собственост на момичето. Навярно вече са

пресекли една трета от територията на съседната вражеска провинция – отвърна Бръч.

– Незабавно да бъдат уведомени нашите агенти във всички неприятелски страни! - изръмжа Бронх. – Картофски да бъде проследен, задържан, бит, измъчван и разпитван! След като бъдат изтръгнати окончателни самопризнания от този гнусен предател, нека бъде превърнат в храна за червеите. Или за рибите. А може и за канибалите. Това вие най-добре ще прецените. Изпълнявайте, Бръч!

– Слушам! – изкозирува Бръч и напусна с маршова стъпка кабинета.

Бронх се изтегна върху тапицираното с тапирска кожа канапе и позвъни на поредната си метреса, която влезе с гъвкава походка на пантера и тутакси се разсъблече. Той се метна отгоре ѝ и щом утоли по всякакви позволени и непозволени начини сексуалния си глад, заповяда на охраната си да я арестува и изпрати на каторга. Така постъпваше с всички свои наложници след еднократна употреба, защото мразеше леките жени, пък и не можеше да допусне изтичане на информация за някои патологични отклонения в сексуалното си поведение. Впрочем от тези нещастнички вземаше само сутиените и ги поставяше в стъклени колби, върху които залепваше етикет с имената и данните им. По този начин държеше сметка за броя на обладаните от него жени, който вече надхвърляше едно доста прилично трицифрено число. Между другото, тази колекция придаваше доста лабораторен вид на безвкусно обзаведения му кабинет и беше едно от най-големите му постижения. Той се гордееше с нея и даже смяташе да я завещае на своето поколение, разбира се,

ако имаше такова.

Самите колби пък бяха произведени в специалните цехове на местната фабрика за кристал, стъкло и порцелан, известна в целия свят с висококачествената си продукция. В нея навремето Бронх бе започнал професионалната си кариера като момче за всичко, прибран по милост от стария ѝ собственик. Последният бе истински джентълмен и веднъж се смили над него, тогава беззащитен и безпризорен младеж, който се търкаляше гладен под мостовете, защото родителите му ненадейно се бяха споминали при много странни и досега все още неизяснени обстоятелства. Но това е тема за друг разказ, в който ако бяха избегнати две-три нелепи случайности на съдбата, Бронх в момента нямаше да е зловец насилник, оцапал ръцете си с невинна човешка кръв, а навярно щеше да бъде ако не собственик или наследник, то поне шеф на въпросната фабрика.

17.

В една топла юнска вечер, след няколкодневен изнурителен траверс, пресичайки почти целия материк, кадилакът на Лиза навлезе в околностите на фантастичен мегаполис. Пред очите на тримата уморени пътници /четвъртият спеше непробудно/ се възправиха дузина небостъргачи, по чиито покриви бяха закачили своите краища позлатените от залязващото слънце дрипави облаци. Небосводът над града бе до такава степен озарен от ореола на хилядите неонов светлини, че слънцето спокойно можеше повече да не изгрява.

– И това невзрачно градче минава за най-големия град

на континента! – промърмори Боб. – Във филмите изглежда много по-величествен. По дяволите! Пак се прецакахме...

– Картофски, престани с твоите глупости, моля те! – срязва го Лиза. – Знам, че го правиш нарочно, но нямам намерение да ти слушам бръщолевенията. Тези сгради, глупако, са апотеоз на човешкия архитектурен гений.

– Кои сгради? – заинати се той, вторачен в урбанистичната панорама, която скоростта на автомобила им бързо уголемяваше. – Кои сгради? Тези еднакви и сиви правоъгълници ли? Чиито жалки напъни да достигнат небосвода са застинали едва до стотния етаж. Това ли наричаш грандиозна архитектура? А къде е приемствеността от предишните стилове? Къде са готиката, барокът, изящното рококо? Къде са прекрасните образци на многовековното архитектурно изкуство? Само сиви и еднакви правоъгълници, които си приличат като войници. Ако не беше неонът, дори нямаше да ги забележа...

– Ти си абсолютен кретен! – пресече изкуствоведските му излияния Лиза. – Вече напълно се уверих, че не умееш да цениш красотата.

– Умея, но истинската, не подправената – отвърна Картофски.

– Няма ли най-сетне да престанете с тези безсмислени спорове? – наруши Снежанка мълчанието, бликащо откъм задната седалка. – Един град, колкото и да е велик, не може да бъде никога само хубав или само грозен. Той е като живота – и хубав, и грозен, и добър, и враждебен. Зависи от обстоятелствата, от настроението ви, от дарбата и късмета ви и от много други неща.

– Да, права си – съгласи се Лиза и завъртя рязко волана

в посока към центъра, обозначен с големи фосфоресциращи букви върху една огромна табела, която озари лицата им с луксозносиньото си сияние.

Гумите на автомобила изсвириха пронизително и той влетя в първата отбивка, изоставяйки задушената от бензинови пари автострада на разположението на хилядите други превозни средства, профучаващи по безбройните ѝ платна във всички възможни посоки. От рязко взетия завой Мразън, който до този момент мълчеше подозрително в десния ъгъл на задната седалка, подскочи и изхлипа паникьосан:

– А-а-а-х, какво става, по дяволите! Къде се намираме? Ах, какъв ужасен сън сънувах! Къде сме, скъпа? - обърна се той към Снежанка, която го изгледа с явна неприязън.

– Отново беше откъртил а, скъпи? – просъска злобно тя. – Вместо да си напрегнеш мозъка и да помислиш как ще оцеляваме в този огромен град, ти през цялото пътуване най-безотговорно ми спиш.

– Какъв град? – запита той, втренчил изцъклен поглед в грандиозната урбанистична панорама, прелитаща покрай тях. – Нима вече пристигнахме в...

– Разбира се, че пристигнахме. Не виждаш ли? – прекъсна го сопнато тя. – След малко ще сме в центъра на Космополитън сити, това гигантско сърце, което регулира кръвообращението на целия континент. Този мегаполис на мегаполисите! Животът тук тече много бясно, скъпи. Това не ти е нашата изостанала провинция, в която времето се влачи като вол. Тук, ако искаш да си нещо, трябва да си вечно нащрек, да се бориш. Това е модерният свят, тук властват високият интелект и големите пари. А ти ми спиш! Сигурно си сънувал и някое плоско

кошмарче, което сантименталното ти въображение е украсило с десетки сладникави подробности.

– Точно така! Да знаете какъв кошмар сънувах само! – обърна се Мразън и към останалите пътници. В гласа му се долавяха нотки на мистичен ужас и съзаклятническа сподавеност. – Движех се по една бетонна алея – започна да разказва той, – по-точно улей, защото от двете ми страни се възправяха високи метални стени. Над главата ми беше надвиснало нощното небе, което от време на време ме обстрелваше с ята от прилепи, бухали, кукумявки и какви ли не още подобни гадни твари. Да знаете какъв ужас изпитвах само! Косите ми бяха настръхнали, тялото ми се давеше в реки от пот, краката ми сякаш бяха оковани в каторжни вериги. Но всичко това се оказа една невинна прелюдия към най-страшното. Онова, което последва, не може да се опише с обикновени думи.

– Ами опиши го с необикновени тогава – подметна Картофски.

– Дъхът ми спира – продължи Мразън, без да се поддава на провокацията му, – кръвта ми се смразява, когато отново си спомня за този велик ужас, който преди малко изживях насън. Повярвайте ми, ако не бях се събудил, навярно сърцето ми щеше да се пръсне от страх.

– Голяма работа! – каза Снежанка, а Лиза и Боб сподавено се изхилиха.

– Че ти затова си се събудил – добави Картофски, – защото сърцето ти не е могло да се пръсне от страх. Ако беше сънувал чак такъв ужасен кошмар, сега щеше да лежиш на задната седалка мъртъв, а не да разказваш как ако не си се бил събудил, щял си да лежиш мъртъв с пръснато от ужас сърце.

Колата навлизаше все по-навътре в сърцевината на града. Авенюто, по което се движеха, гъмжеше от превозни средства и пешеходци. Мразън, без да усеща, че става досаден, продължи:

– Изведнъж усетих във врата си зловонен дъх, горещ като огън и разяждащ като сярна киселина.

– Хайде бе! Наистина ли? – престори се на учуден Боб.

– Не, насън – отвърна раздражен Мразън и му отправи следния заплашителен въпрос:

– Ти какво, подиграваш ли ми се? Ако държиш чак толкова да се заяждаш, има други начини да си изгладим отношенията.

– Ех, човече, шегувам се. Хайде, стига си се впрягал! – каза Боб и опъна една подкупваща усмивка срещу Мразън, който моментално се възползва от неговата отстъпчивост и продължи с досадния преразказ на съня си:

– Обърнах се със свито сърце и изпищях от ужас – на няколко крачки зад гърба ми, едва побирайки се в тесния улей, към мен напредваше огромно чудовище. Тялото му беше калнозелено на цвят, аморфно и покрито с кълба бодлива тел. В един от многобройните си предни крайници, който приличаше на маркуч от гигантска прахосмукачка, чудовището стискаше също тъй гигантска спринцовка, насочена заплашително към мен, за да ме прободде. Иглата на спринцовката, чийто диаметър бе почти колкото този на бедрото ти, скъпа... - И Мразън стисна с потната си длан умореното бедро на Снежанка, но тя го удари злобно през ръката и той я върна в изходно положение. След това продължи да разказва, сякаш нищо особено не се беше случило:

– Тази игла почти докосваше гърба ми. Аз нададох панически рев и побягнах, но пътят ми изведнъж беше прегризан от друго, също тъй огромно и зловещо чудовище, приличащо на бобър. То се движеше и изчезна в перпендикулярна посока, а огромната му паст издълба пред нозете ми бездънна пропаст...

– И след това спринцовката се превръща в картечница, а картечницата в гранатомет – намеси се Боб нетърпеливо в монолога му. – А преследвачът ти претърпява странна метаморфоза, превъплъщавайки се във въоръжена до зъби пехота. Войниците стрелят по теб и ти политаш в бездната, но грешката ти е, че бързаш да се събудиш, опасявайки се, че ще си разбиеш черепа в покритото с остри камъни дъно. Ако не се бе огънал пред страха от смъртта, сега щеше да лежиш сред телата на няколко голи породисти красавици, които те очакваха долу в огромно пухено легло.

– За пехотата позна. Но откъде знаеш, че долу са ме чакали голи жени? – възкликна Мразън. В интонацията му се прокраднаха нотки на разочарование от прибързаното му решение да се събуди и отново да се озове в тази сива прозаична действителност.

– Този род розови кошмари са ми отдавна познати – отвърна Картофски. – Срещал съм безброй техни варианти в книгите и по филмите. Даже и аз започнах да ги сънувам, бяха на мода преди две-три години. Как могат да бъдат изгълкувани ли? Ами най-общо така: слабият и беззащитен индивид, преследван от неумолимите зли закони на големия град. Стегни се, Мразън! Не се поддавай на страховете си. Ние вече сме в центъра на Космополитън сити. Не се оставяй на този свободен, но хищен град

да те смачка.

И наистина, те вече бяха пристигнали в градския център. Колата се закова пред някакъв второкласен, но изглеждащ невероятно луксозен за предназначението си хотел, четиримата пътници изскочиха навън и се насочиха към него. Малко след като влязоха през стъклената врата във фоайето, до техния автомобил безшумно спря друг, също черен на цвят, но много по-луксозен автомобил. От него се свлякоха двама типа с подозрителна външност, огледаха се привидно разсеяно на всички страни и се прокраднаха до кадилака. Единият чевръсто обезвреди алармената му система, измъкна връзка шперцове и отключи предната врата. Другият му подаде неголям пакет и той го лепна под таблото. После заключи вратата, двамата се метнаха в своя автомобил и потеглиха рязко.

– Готово – докладва на някого първият тип по устройството си за радиовръзка. – Машинката ще се задържа само тогава, когато ония идиоти се качат и четиримата едновременно в скапаната си бричка. Ще стане голямо шоу. Ха-ха-ха! – изкикоти се той и завърши: – Край.

Автомобилът им изфорсира бясно и се стрелна в първата пряка. Това, разбира се, бяха шпионите на Бронх, които на своя глава решиха да съкратят процедурата. Бяха напълно сигурни, че Боб няма никакви връзки с чуждото разузнаване, тъй че нямаше защо да го задържат, бият и разпитват. За по-голяма сигурност обаче решиха да елиминират и неговите приятелчета.

Бяха изминали два месеца откакто Боб, Мразън, Лиза и Снежанка пристигнаха в Космополитън. Парите на Лиза бързо започнаха да се стапят, а останалите членове на компанията не разполагаха с никакви авоари.

– Боб, време е да си потърсиш някаква работа. Мразън, ти също. Ако не си размърдате задниците да припечелите нещо, ще ви изхвърля от апартамента. Не съм длъжна да ви издържам! А трябва да помисля и за собственото си положение. Все пак не съм дошла в този град, за да мизерствам.

От началото на пребиваването им в хотела това бяха ежедневните подкани на Лиза към Картофски и Мразън, които по цели дни и нощи се търкаляха върху меките кресла и дивани в апартамента, наливаха се с разни сокове и кафета, нагъваха невкусвани деликатеси и с цената на рафинирани самоунижения и ласкателства успяваха да изкрънкат от своята красива благодетелка още някой и друг нов заем.

– Ами защо не подканяш и Снежанка да си търси работа, а се нахвърляш само върху нас? А, скъпа? Но и ти самата, като те гледам, не гориш от голямо желание да се трудиш - отвръщаше нагло Картофски.

– Ние сме дами бе, глупак. Ама че нахалство! Не стига, че ви храня и поя двамата с Мразън, но имаш и наглостта да ми държиш сметка защо не работя – вбесяваше се Лиза.

– Не се тревожи, скъпа – бързаше да я успокои Боб, защото съдбата му беше в нейните ръце и тя лесно можеше да го изхвърли на улицата, ако продължаваше да я дразни. – Всичко ще се оправи. Имам предчувствието, че

скоро ще забогатеем. Все пак сме в града на неограничените възможности. Нали, Мразън? Наздраве! – добавяше той, обръщайки се към приятеля си. После поглъщаше поредната порция огнен джин, която подхранваше духа и съзнанието му с нова доза воля за мощ, подсилена от тръпчивия вкус на неизменното лимонено резенче, гарнирало питието му.

Лиза продължаваше да го атакува:

– Картофски, да ти призная, искрено съжалявам, че не можа да пукнеш, разкъсан на парчета, когато оная адска машина взриви колата ми. Сигурна съм, че заради теб загубих скъпия си кадилак, а ти имаш нахалството все още да ми се мотаеш жив пред очите. На всичкото отгоре трябва да издържам не само теб, но и този мързеливец Мразън. Мразя ви, идиоти такива! Проклинам деня, в който съдбата ме срещна с вас, паразити!...

Адската машина наистина бе гръмнала, ала в момент, когато автомобилът на Лиза бе абсолютно празен. Причината бе, че вместо на съответния товар, шпионите погрешно я бяха настроили на часовников механизъм. Така че, слава Богу, жертви не бяха дадени. Мислейки пък, че са реализирали пъкления си план, агентите престанаха да следят Картофски. А след време, когато разбраха, че е още жив, решиха, че е безсмислено да се занимават с някакъв бедняк, в каквото вече се бе превърнал. И наистина, освен че нямаше никакви връзки със службите, той нямаше и какво да яде, тъй че не можеше да представлява никаква опасност за режима на Бронх. По този начин смъртната му присъда беше отложена, но в замяна на това не му бяха спестени страданията, които мизерията щеше да му предложи.

Но ето как започна всичко. В началото на третия месец от пребиваването им в Космополитън, с помощта на няколко здрави ченгета, Лиза все пак изхвърли Боб и Мразън от апартамента. После двете със Снежанка заработиха като барманки в един локал за художествен стриптийз, с чийто солиден, възрастен и възгрозен съдържател се бяха запознали на голямото благотворително парти, организирано от група влиятелни индустриалци с цел подпомагане на социално слабите граждани. Превръщайки се в любовници на шефа на заведението и на неговия амбициозен съдружник, те си осигуриха солидна месечна издръжка и продължиха да държат просторния хотелски апартамент, в който витаеше парвенюшка атмосфера, гарнирана с лицемерни любовни вечери и безпределна вяра в материалните придобивки на съвременната цивилизация. Впоследствие всяка, разбира се, заживя при покровителя си.

Но според законите на диалектиката, за да има богаташи, трябва да съществуват и бедняци и обратното – за да имат право бедните да живеят в мизерия, то богатите са задължени да тънат в разкош. За зла тяхна участ Картофски и Мразън останаха тъкмо от другата страна на пропастта. След като Лиза ги изхвърли, те се озоваха на улицата без подслон, без пукнат грош и без работа. Нямаха право и на социални помощи, тъй като досега не бяха работили в никакви местни фирми или учреждения. Но след двуседмично гладуване и търкаляне под мостовете с най-окаяните клетници Мразън все пак успя да си намери работа като общ работник срещу мизерна надница на някакъв строеж, където излишните му килограми бързо се стопиха, а дихателните му пътища са задръстиха от ци-

ментовия прах. За разлика от него Боб беше малко по-облагодетелстван, защото, като изключим пораженията от някогашните радиоактивни интервенции, белите му дробове сега бяха пощадени. Той започна да работи като санитар в ортопедичното отделение на една западаща болница за бедняци, намираща се съвсем близо до местоработата на Мразън и до бедняшкото гето, в чиито усойни покрайнини двамата аутсайдери наеха някаква евтина, но страшно мизерна дупка.

Архитектурният облик на това гето се определяше предимно от стотиците бордеи и курници, в които мощните импулси на безмилостната конкуренция бяха изтласкали най-беззащитните индивиди, не притежаващи нищо свое на тази земя. Кварталът се обитаваше от представителите на всички възможни и невъзможни народности, раси, етноси, малцинства, религиозни и конспиративни общности и изобщо – от всякакъв род странни чешити, представляващи тъй наречената утайка на обществото. Много от обитателите му пък бяха мрачни и потиснати рецидивисти, използвани като зле платени пионки от маститите босове на наркотрафика, търговията с жени, оръжие, фалшиви презервативи и всякакви други спекулативни и сенчести дейности. Останалите жители, сред които сега се нареждаха и двамата ни герои, практикуваха черен робски труд в стоманолеярните заводи, строителството, комуналното обслужване и в товаро-докерската сфера срещу нищожно заплащане. След работа повечето от тях скотски се напиваха в долнопробните квартални кръчми, и то не толкова от любов към алкохола, а защото неистово държаха да покажат, че все още пазят независимостта си и че не ще допуснат да бъдат превърнати в

инертно пасивно стадо, както искаха господарите им.

И тъй, Мразън попадна на един строеж, прибягвайки до посредничеството на някакво полулегално бюро за студентски черен труд. В началото той се трудеше съвместно в компанията на група бедни студенти, принудени да работят през ваканцията, защото трябваше да си набавят средства, за да не умрат от интелектуален, пък и от гастрономичен глад, докато в същото време богатите им колеги безгрижно развяваха шарените си бермудки върху собствените си сърфове, порещи крайбрежните води на луксозните океански курорти. За да надмогнат затъпяващата инерция на монотонния физически труд и угнетителната атмосфера, която зидаро-мазачите създаваха на обекта, пък и за да не усещат бавния ход на времето, студентите решиха да се възползват максимално от редовните отсъствия на строителния предприемач, някакъв мустакат и хитър субект, като измислиха нова игра, наречена по-късно работнически кегелбан. В тази игра те започнаха да включват и Мразън, който първоначално се дърпаше и предпочиташе да спи, похърквайки под някоя дебела сянка, но впоследствие стана един от най-ревностните играчи.

Читателите навярно ще са любопитни да узнаят в какво се състоеше същността на играта. Ами просто участниците нареждаха няколко парчета от изпотрошени бакелитови тръби в края на един тесен коридор и пред недоумяващите погледи на надничашите отвсякъде работници се опитваха да съборят тези импровизирани кегли с един стоманен топуз за разрушаване на погрешно иззидани стени, който изтъркулваха към целта откъм отсрещния край на коридора. След години, когато благо-

дарение на импресарската дарба на хитроумния предприемач играта стана общопопулярна и започна да се практикува само от професионалисти, състезателите бяха длъжни да спазват следния регламент:

1. Работническият кегелбан (играта запази пролетарската си етимология като реверанс към отрудената работническа класа) се играеше задължително в тесен и прясно измазан коридор на закъсняващ с пусковия си срок строителен обект.

2. Подът на коридора трябваше да е задължително неравен и покрит с мраморен прах. Грапавините увеличаваха препятствията и достигането на топуза до целта се превръщаше в истинско зрелище, изпъстрено с резки обрати и много драматизъм, което ненаситните очи на запаянковците поглъщаха жадно чрез екраните на телевизионните си приемници, защото поради естеството на терена играта, разбира се, не можеше да се следи на живо. Мраморният прах пък служеше, за да придаде по-свеж и естетически вид на терена.

3. Топузът трябваше да е метален, а кегелите - бакелитови и неравно нарязани.

4. Екипите на играчите трябваше да представляват сполучлива имитация на дочен работнически костюм, обилно зацапан със засъхнала вар и вмирисан на едномесечна пот.

Студентите не получиха пукнат грош за авторските си права над играта, защото бяха достатъчно наивни и непрактични, за да оставят въпросният предприемач да я изплагиатства безнаказано, обявявайки я за свое откритие, което по-късно му донесе милиони.

За разлика от Мразън обаче Боб нямаше удоволствието

да превръща трудовите си задължения в спортна еуфория, понеже естеството на санитарната професия изискваше къртовски и самоотвержен труд в името на човешкото здраве. По цели осем часа на денонощието той търчеше по белите стерилизирани коридори на ортопедичното отделение, бутайки като абсурден Сизиф санитарната количка към болничните стаи, където лежаха натрошените тела на пациентите. Всяка стая приличаше на скулптурно ателие, в което гипсираните им крайници висяха сюрреалистично, окачени чрез тънки стоманени жици за скелето на ортопедичните уреди. Големите балансиращи тежести, завързани за другия край на жиците, имаха вид на дискове от огромни стенни часовници и тази асоциация ставаше още по-убедителна, когато – подобно на кукувицата – някой от пациентите започнеше да надава съответните крясъци, породени от повика на организма му към естествените физиологични нужди.

Още в средата на първия месец от постъпването си в отделението Боб започна да осъзнава как някаква сляпа сила взе да го тегли все по-често към едната от трите женски стаи, в които лежаха предимно млади госпожици. В минутите, когато не беше зает с миенето на подлогите и почистването на тоалетните, той се навърташе подозрително около нея, задавайки си следните дълбокомислени въпроси: „Защо ме влече все към тази стая? Нима се надявам на нещо по-така с някоя от пациентките?“ И когато чуеше нежния зов за помощ, връхлиташе вътре като тайфун и зачервен от свян, подлагаше пластмасовата подлога под нежния задник на призовалата го дама, чиито интимни прелести го принуждаваха да тръпне от едвам съдържана възбуда. Най-много обаче го привличаше Лина,

млада, но бедна красавица, която бе счупила двата си изящни крака по време на автомобилна катастрофа с колата на един от местните наркодилъри, опитал се да я обладае противоестественно, докато тя шофираше, а той се возеше до нея пиян. Картофски полагаше упорити усилия да пренасочи порива на нагона си, защото му се струваше, че не е нормално да желае гипсирано момиче, чиито дискретни продукти на дефекация почистваше ежедневно.

– Боб, желая те! – му каза Лина веднъж, докато той подменяше подлогата ѝ.

– Но как? – изпелтечи притеснено той. – Няма ли да е некоректно да спя с теб, възползвайки се от безпомощното ти състояние?

– Не, Боб. Ще те чакам довечера – добави шепнешком Лина, защото забеляза как другите момичета в стаята наостриха любопитно уши.

– Ами другите момичета? – прошепна Картофски съзаклятнически.

– Ще им сипеш приспивателно. Ако пък някоя не я хване и ти поиска, ще оправиш и нея.

Боб изтръпна при мисълта за предстоящото еротично приключение. Най-после щеше да получи това, на което от половин месец насам бе посветил своите тайни мисли и желания.

– Няма да те питам дали ще се омъжиш за мен, защото съм беден - промълви задъхано той същата нощ, докато галеше гипса, обвинил мумифициращо дългите бедра на Лина.

– Не, питай ме, скъпи! – прошепна страстно тя, зашеметена от фантазията на оргазма си.

– Е, тогава ще се омъжиш ли за мен? – изхленчи той.

– Не, естествено, хитрецо – каза тя, вече отрезняла след затихналото удоволствие. – За бедняк като тебе никога. – Изящните ѝ крака продължаваха да стърчат нагоре, елегантно разтворени под формата на равнобедрен триъгълник, чиято основа липсваше.

Любовният им роман продължи близо месец, а когато я изписаха, животът на Боб отново придоби обичайния си монотонен и прозаичен ритъм. Той ходеше на работа, трепеше се като луд, прибираше се по тъмно в квартирата. Там двамата с Мразън споделяха скучните си вечери с взаимно затъпяващо мълчание, а по-късно със звучно хъркане или с конспиративно ръкоблудстване под скъсаните завивки на изтърбушените си кровати.

19.

Някъде по това време в болницата се появи Морган, който също като Картофски бе санитар, само че в моргата. Там заплащането беше много по-високо, но човек трябваше да има здрави нерви, за да издържи на всекидневното съприкосновение с ужасните трупове. За разлика от останалите санитарии, предимно мрачни и съмнителни типове, Морган беше единственият възвишен индивид, попаднал в тази преизподня, без това да му бъде призванието. Даже напротив – той беше изгряващ учен, работил доскоро като асистент в Космополитънския институт по ядрена физика. Но постепенно бе влязъл в конфликт с всички свои колеги, които не можеха да търпят личности с откривателски дух като неговия. Всъщност целта му бе да конструира фотонен звездолет,

с който да съумее да се изкопчи от лапите на загиващата според него цивилизация. „Човечеството е в криза, след броени години ще настъпят огромни екологични катаклизми, които ще унищожат Земята. А всичко това ще бъде предшествано от масови физически, психически и интелектуални мутации и хората ще загинат, изстребвайки се взаимно. Ние трябва да направим всичко възможно, за да се спасим от тази прокълнатата планета!“ – тръбеше навсякъде Морган.

Никой обаче не искаше да се вслуша в апокалиптичните му пророчества, защото, както той бе убеден, мутациите явно вече бяха започнали. Вместо да му съдействат, останалите учени саботираха работата му, като съзаклятничеха против него, разпространяваха злостни клевети по негов адрес и го въвличаха в какви ли не долнопробни интриги, от които той, с присъщата си непрактичност, трудно съумяваше да се измъкне. Например коронният им номер бе да се опитват да му пробутат поредната стара мома за женене, нещо, което довеждаше стеснителния и свенлив Морган до паника и почти истерични изстъпления. Той беше повече от сигурен, че това се прави, за да се подложат на съмнение неговите мъжки достойнства, най-добрата проверка за които според колегите му бе едва ли не единствено бракът. „Аз също съм за брака, но желая сам да откроя избраницата на сърцето си“, заявяваше свенливо, но твърдо той винаги след като отхвърлеше поредния опит за сводничество от страна на останалите. Изчисленията и чертежите му за звездолета бяха почти завършени, когато изведнъж изчезнаха безследно. Това вече премина всякакви граници и възмутен, Морган заяви, че ще предизвика разследване.

Анонимен глас обаче го заплаши по телефона, заявявайки му, че ако иска да остане жив, не трябва повече да се занимава с подобни проекти.

– За тази работа си има специални хора. А вас ще ви посъветваме да напуснете института и да не си пххате носа, където не ви е работа – завърши гласът и затвори.

Морган се уплаши, а беше и параноик, подаде си оставката и единственото свободно място, което успя да намери, бе именно в моргата. Проектът беше погълнал всичките му спестявания и затова той заживя крайно бедно в същото гето, обитавано от Боб и Мразън. Но понеже беше упорит и фанатично отдаден на своята кауза, реши да възобнови проекта, а ако намери пари, и да конструира звездолета. Необходимостта от финансови средства представляваше почти недостижима химера, но той вярваше, че ще стане някакво чудо и ще намери пари. „Спортният тотализатор! Само един удар с тлъстия му джакпот ще ми разреши проблема!”, досети се Морган и стана редовен участник в популярната тотоигра. За рулетка не смееше и да си помисли, защото във всяко прилично казино от играчите се изискваше да започнат играта с минимум от двеста космодолара, а това бе равностойността на месечната му заплата.

Морган и Картофски се смятаха за най-интелигентните санитарии в цялата болница и бързо се сдушиха. Даже Морган посвети Боб в своите планове и той се съгласи да му съдейства във великото начинание.

20.

В един горещ летен ден Боб и Морган се влачеха по

ожуления от обедната жега тротоар. Те скимтяха недоволно, а лицата им се бяха изкривили в болезнени мегаломански гримаси.

– Отвратителна горещина, отвратителен тротоар, отвратителен квартал, отвратително обедно затишие! – избоботи Морган глухо с отвратена от собственото си гъгнене интонация.

– Къде ли са се изпокрили всички?

И наистина, освен тях двамата, по улицата не се виждаше жива душа. От широко разтворените прозорци на околните бордеи не долиташе дори обичайният шум от потракване на домакинските прибори. Картофски не каза нищо, а продължи да се тътри по тротоара, забил намръщен поглед в последните си разпадащи се панталони.

След десетина минути двамата се вмъкнаха в стола на местния университет, в който обядваха и вечеряха, защото бе най-евтиното хранително заведение на територията на този западащ район. Навярно читателят ще се учуди защо университетът се намираше в такъв окаян квартал, но няма да бъде прав. Причината е, че беше ВУЗ за бедняци, които, подлъгани от рекламните брошури, обещаващи солидна научна подготовка и бляскава академична кариера, биваха обучавани как да е за учители и изпращани да се борят с неграмотността в най-затънтените провинции на Космополитънската империя. А повечето от тях до края на живота си не можеха да се измъкнат оттам, оставяйки се да бъдат въввлечени в недостойна и позорна война с разхайтените си ученици. Университетът, който Боб бе завършил навремето, не се различаваше много от този, но на фона на родния му невзрачен градец

все пак минаваше за едно от най-реномираните висши учебни заведения.

Картофски и Морган се самообслужиха с по една порция от традиционното руло, приличащо на говеждо изпражнение и изпържено в многократно употребявано олио. После седнаха на една омазнена маса с четири приковани към нея стола. В същия миг щракна и специалното заключващо устройство, не позволяващо на клиентите да се измъкнат, преди да са изконсумирали поредната помия. Тъй че (по-скоро насила, отколкото от глад) двамата приятели започнаха да поглъщат с неистово отвращение обяда си. Междувременно пред шибъра се бе насъбрала огромна маса от студенти, които чакаха да им дойде редът в безропотна, километрична и тумороидна опашка. Онези, които вече се бяха самообслужили, като мнителни костенурки подаваха главите си изпод големите яки на студентските си униформи и кълвяха лакомо от храната. Боб и Морган ги наблюдаваха с погнуса, въпреки че не можеха да понасят и себе си. Успокояваха се обаче с мисълта, че поне са се посветили на много по-възвишено и велико дело.

След като се нагълтаха с опасния за здравето им „специалитет”, те побързаха да напуснат вонливия стол. Но вместо да отидат на плаж, тъй като днес бе почивният им ден, решиха да принесат свободното си време в жертва на проекта. Щом се добраха и завряха в мизерната, ала сенчеста дупка на Морган, бързо бяха погълнати от работата по изчисленията и чертежите. Трудиха се до късно след полунощ, след което Боб се прибра грохнал в квартирата си. Веднага се метна в леглото, защото на другия ден отново трябваше да бъде на работа и държеше

да си почине.

21.

Настъпи мразовита зима, а Картофски неочаквано беше изхвърлен от болницата поради острата нужда от съкращаване на персонала. Според плъзналите слухове обаче истинската причина за освобождаването му май се криеше в зачестилите напоследък негови прелюбодейства с пациентките. Но както и да е. По-важното е, че той получи право на социална помощ, която му дойде като манна небесна. Все пак тя му позволяваше да се храни скромно веднъж на два дни, което никак не беше малко. Това обаче не му пречеше да се събужда още в тъмни зори освирепял от глад и да се отправя към централните градски улици, чиито прави и широки тротоари гъмжаха от вкочанени от студ продавачи на стотици видове топли закуски и какви ли не още други лакомства. Привлечен от магнетичните им ухания и съблазнителния им вид, той се спираше пред всяка сергия и ги съзерцаваше с инфантилен копнеж. Възхитен и сполетян от интензивно слюноотделяне, мислено се прекланяше пред безграничните кулинарни възможности на човешкия гений и тайно кроеше планове как да задигне поне един от тези апетитни асортименти. Но уличните продавачи, които студът беше превърнал в нервно треперещи и мнителни типове, своевременно разкриваха пъклените му намерения и бръкваха заплашително във вътрешните джобове на зимните си якета, където, свити на топло, дремеха смъртоносните им пистолети. Изтълкувал правилно тези им недвусмислени предупреждения, той незабавно

отдръпваше гладния си поглед от топлите и уханни закуски. След това с разконцентрирана и плаха походка се отправяше към следващата сергия, където гореописаната сцена щеше да се повтори до най-дребните подробности на баналната закономерност. Чувствайки се обиден и унижен до дъното на душата си, със злоба си мислеше, че ако също бе въоръжен, щеше безцеремонно да открива стрелба по продавачите, защото те трябваше най-после да получат възмездие заради престъпната си безотговорност да изкушават със стоката си гладен нещастник като него. С наслаждение си представяше как след саморазправата си с тях става пълновластен притежател на целия този арсенал от апетитни лакомства. Представяше си още как най-после веднъж завинаги затъква онази бездънна и хищна яма в стомаха си, която постоянно произвеждаше огромни количества киселини, за да му напомня ежеминутно, че освен духовно и мислещо, човек е и физиологично същество. Но нямаше оръжие – продал бе на черно пищова си, и то срещу мизерна сума, която изяде само за един ден.

– Хей, Боб, ти ли си? Не предполагах, че някога пак ще те срещна! – чу веднъж познат и звънлив глас той, докато зяпаше поредната сергия, отрупана със съблазнителни банички.

– Лиза! – възкликна развълнуван Картофски, след като се обърна и в продължение на две-три минути се опитва да си спомни откъде му е позната тази луксозна и бляскава дама, чиито златни бижута и лъскаво палто от визон рязко контрастираха на сивия фон на тълпата.

– Лиза, ти ли си? – добави той, но при спомена за бруталното му изхвърляне от нейния апартамент я изруга

наум: „Мръсница с мръсница!”

– Аз съм, глупчо – усмихна се превзето Лиза. – Май не можеш да ме познаеш, а?

„Държи се с мен като с малоумник”, си помисли той и изхленчи:

– Как си се променила само! Станала си страшно елегантна! Като истинско бижу си!

– И ти си много променен. Приличаш на подвижен скелет – изсмя се звънко тя.

– Че аз наистина съм подвижен скелет. Не виждаш ли?

– Защо така, Боб? Все още ли нямаш средства?

– Нямам, уви! Безработен съм и живея от мизерни социални подаяния. Парите ми стигат колкото да си платя наема за квартирата и да ям три пъти седмично. В много окаяно положение съм, скъпа! А на теб, както виждам, ти е провървяло в големия град – продължаваше да хленчи Картофски.

– Престани да се оплакваш и да ми се четкаш! – сряза го строго тя. – Мисля, че съм в състояние да ти помогна да се измъкнеш от мизерията. Стига да желаеш да работиш и да проявиш усърдие.

– О, страшно ще съм ти благодарен, Лиза! – усука се в раболепен гърч той. – Каж ми какви са ти условията и съм готов на всичко. Ако се наложи, ще стана наркодилър, шпионин, дори охранител. Само да не пукна от глад.

– Е, чак пък шпионин и наркопласъор... Бъди спокоен! Надявам се, че работата, която ще ти бъде предложена, ще ти осигури и материална, и морална удовлетвореност – успокои го тя.

– Каж ми! Какво трябва да върша? Не ме изкарвай от нетърпение. И моля те, ако разполагаш с повече джобни

пари, да ми вземеш пет от тези банички, защото всеки миг мога да пукна от глад. Когато получа първата си заплата, ще ти се издължа.

И с треперещ показалец посочи баничките от сергията, чийто съблазнителен вид мазохистично приканваше клиентите да си ги купят и изядат. Лиза му взе пет от тях и той ги излапа лакомо почти наведнъж.

– Работата се състои в следното – заговори тя, надигайки с аристократичен финес порцелановата чаша със златни инкрустации, в която се плискаше пенесто капучино. Вече седяха в едно от съседните тузарски кафенета и Боб също пиеше капучино, отдаден на фантастичното удоволствие от съприкосновението с млечнотръпчивия аромат, чрез който отдавна невкусваното от него питие освежаваше оралната му кухня.

– Слушаш ли ме, скъпи? – сръга го Лиза, защото изведнъж беше започнал да дреме, затоплен от напитката.

– Да, да – стресна се той и отвори само двете си очи поради липса на трето. – Говори...

– Както навярно си дочул, аз ходя с един много влиятелен бизнесмен, който държи тук и в още няколко големи градове верига от заведения за художествен стриптийз.

– Да, Лиза. Подочух за твоята връзка с този джентълмен. Сигурно е голям хубавец, щом е свалил красавица като теб.

– Напротив. Доста е възрастен и дебел. Но е богат, много богат. Красотата е преходна и не представлява нищо, щом не е подплатена с финикийски знаци – заяви назидателно тя и продължи: – Неговото име е Голдън. Мистър Голдън. Наскоро този мой благодетел, чиито ка-

питали нараснаха неимоверно напоследък, реши да сложи ръка и на няколко луксозни къщи, където млади момичета продават телата си.

– Добре, добре, скъпа. Ясно ми е, че твоят човек вече не си знае мангизите. Карай направо! Кажу какво точно се иска от мен - каза нетърпеливо Картофски, чието смачкано самочувствие бързо започваше да се възвръща под въздействието на горещата напитка.

– Голдън има нужда от агент, който да събира данъците от управителите на въпросните къщи. Нали ги знаеш тези мошеници. Винаги се мъчат да укрят доходите и да метнат шефа.

– Готов съм да стана агент. Ще бъда вярно куче на Голдън, когото всъщност още нямам честта да познавам - проговори Боб, като дискретно се оригна. Капучиното беше влязло в реакция с киселинните секрети, които изтерзаният му от продължителния глад стомах отделяше в обилни количества.

Лиза продължи, издухвайки с наслаждение синкавия дим от луксозната папираса, която беше запалила:

– Ще ти бъдат зачислени две здрави момчета...

– Горили?

– Да – отвърна с равен тон тя, а той зърна за част от секундата гладкото ѝ бедро, опаковано в черен найлонов чорап и праметното грациозно над другото ѝ, също тъй изящно бедро. – Момчетата ще носят оръжие. Нали разбираш – ако нещо се закучи. Ако онези мошеници решат да ви погодят някой кален номер. Момчетата ще свършат черната работа, ти няма да си цапаш ръцете.

– Да, да, разбирам. Стига мен някой да не ме поизцапа – отвърна Боб, вече напълно окопитен след обилната за-

куска и дъхавото капучино.

Изведнъж го обзе неистово желание да събори тази лъскава самка под масата и грубо да я обладае. Съжали, че навремето, когато тя беше по-непосредствена и достъпна девойка, не му достигна смелост да я разпердущини. „Какъв глупак съм бил тогава!”, възмути се мислено от себе си той, щом си спомни нощта, когато на път за този ужасен град преспаха заедно в едно легло, без да посмее да я докосне.

– И какво ще ми бъде възнаграждението? – попита, потискайки нагона си, което би сторил всеки делови човек в подобна ситуация.

– Две хиляди космодолара на месец. Като за начало – усмихна се Лиза с ярко начервените си устни на красив хищник. – Заплатата ти ще расте в правопрпорционална зависимост спрямо твоите способности.

– Не е лошо – каза той. – Да тръгваме тогава! Изгарям от нетърпение да се срещна с шефа.

Тя подаде една банкнота на притичалия келнер и двамата с Боб се насочиха към изхода на заведението. Той бе направо на седмото небе от гордост, че се е появил на публично място с такава хайлайфна дама. Суетно попиваше погледите на останалите клиенти, които обаче го наблюдаваха с убийствена неприязън, чудейки се как е попаднал подобен окаян тип в това реномирано заведение. И с право, разбира се, защото такива неща не се случваха всеки ден.

22.

Господин Голдън беше човек с либерални разбирания

за превратностите на живота и без да се колебае много, одобри кандидатурата на Картофски за данъчен агент. Веднага след като беше назначен на тази отговорна длъжност, последният бе изкъпан, избръснат, напомаден и облечен във фасонски двуреден черен костюм. Зачислиха му още пет подобни костюма и два смокинга за по-официални случаи. Дадоха му мобилен телефон, радиостанция и оръжие – два автоматични патлака. След това му бе прочетена инструкция лично от шефа и заедно с две въоръжени до зъби горили той бе натирен да се труди по осем часа на денонощието из неговите вертепи, контролирайки правилното постъпление и разпределение на доходите. Макар и трудно, все пак успя да се сдружи със своите верни помощници, наистина много здрави, ала не особено разговорливи момчета. В крайна сметка те образуваха малък, но сплотен колектив, който прелиташе от бардак на бардак с елегантна бронирана лимузина, последен вик на автомобилната мода. Шофьорът естествено беше наемен и Боб притежаваше пълномощието да издаде заповед за ликвидирането му, ако оня започнеше много да говори. Засега обаче оня си мълчеше и това беше най-добрата рецепта за собственото му оцеляване.

С първата си заплата Картофски нае един доста солиден мебелиран апартамент в необуржоазната част на града. Мразън обаче остана да живее в същата мизерна дупка, и то не защото я беше обикнал, а защото все още не разполагаше с необходимите финансови средства за по-охолен живот. Той продължаваше да работи на строежа и това му харесваше, тъй като далаверата със строителни материали, която бе завъртял, му носеше все по-

високи доходи. Ако всичко вървеше добре, след няколко месеца възнамеряваше да открие собствена строителна фирма и също да се пресели в някой от тузарските райони на Космополитън. Въобще, както по всичко личеше, на нашите герои май им потръгваше в живота. Само Морган продължаваше да се бъхти фанатично над проекта за звездолета, отдавайки цялата си енергия за тази дръзка идея. Картофски обаче не беше го виждал и посещавал, откакто постъпи на работа при Голдън. Иначе беше страшно доволен от новото си жилище, а отчасти и от новата си професия. Това, което най-много го дразнеше, докато съвместно изпълняваше задълженията си на данъчен агент из публичните домове, всъщност бяха самите проститутки. Тяхното раболепие и готовността им да легнат безплатно с него го изнервяха ужасно и той се възмущаваше в още по-голяма степен от тези безнравствени същества. Знаеше, че го правят, за да притъпят бдителността му и да го корумпират, подтиквани от управителите на бардаците, но въпреки това ги ненавиждаше и не желаше да влиза в интимни отношения с тях. Жена, която не беше свободна в избора си на сексуален партньор и бе допуснала да продава плътта си, според него нямаше никаква стойност. А навярно другата причина за високомерното му отношение към тях беше и неговата болезнена гордост на доскорошен аутсайдер и несретник. Не трябваше да се пренебрегва никак и фактът, че през последната година, притиснат от мизерията, той нямаше възможност да води пълноценен полов живот и в резултат бе добил допълнителен комплекс към жените. С други думи, малко или много, като че ли се страхуваше да не се изложи пред тях. Затова навярно подсъзнателно

бе завишил почти до недостижимост естетическите си и етични критерии, на които естествено никоя проститутка не отговаряше. Тези момичета го плашеха още и със своята необуздана вулгарност, проявяваща се особено ярко по време на редовните кавги между тях. Така долугоре възприемаше той света им от невероятния ракурс на своето изкълчено светоусещане. Дочул за неговата неподкупност, Голдън му увеличи с 15 процента заплатата и го посъветва да не стига чак до такива пуритански крайности:

– Картофски, налага се да лягаш от време на време с някое от момичетата – обобщи той. – Тези мошеници, управителите, трябва най-сетне да разберат, че аз и ти, като мой наместник, определяме правилата на играта. Искам да се държиш като истински шеф, чиито прищевки те трябва да се чувстват задължени да изпълняват. Ясно ли е? В противен случай ще ти изстине местенцето.

И Боб започна да се насилва да се държи като истински шеф. Първата проститутка, с която се осмели да се сблъска в един от най-отявлените бардаци, носеше помпозното име Олимпия. Тя представляваше най-гротескният образец сред редиците на своите колежки. В главата, пък и в тялото приличаше по-скоро на горгона, отколкото на жена. Утробата ѝ отдавна се бе превърнала във вместилище на всякакви лоши болести, а бюстът ѝ, отпуснат и разплескан, говореше за многобройните бойни поражения, претърпени от нея в потните кревати на спаружените бардаци, в които се въргаляше. Беше драстична също с пошлите си тоалети и с червените си до сифилистичност коси. Всякакъв род сексманиаци и перверзни типове желеаха да спят с нея и го правеха. След бурни пиянски

оргии тя финишираше в леглото с поредния си клиент и лакомо му се отдаваше. Когато я видя за първи път, Картофски повърна, защото беше прекалил с алкохола. А когато на другата сутрин разбра, че тази първосигнална особа го е прелъстила в леглото си, умело възползвайки се от нетрезвото му състояние, той пожела да си отреже оная работа и да я замени с изкуствена. Спасиха го обичайното му малодушие и изконният комплекс от кастрация, а също мистичният страх от кръвта, който бе придобил през онези епични времена, когато се сражаваше срещу Бронх на страната на съюзниците. Пък и след като се позова на няколко нашумели съвременни философи, той реши, че е съвсем в духа на новото време човек да греши и да не изпитва угризения заради невъзможността да си поправи грешките.

След Олимпия се заредиха и други куртизанки, които също не го удовлетворяваха най-вече естетически, но той продължи да ляга механично с тях, за да не си изгуби работата. Пък и като всеки солиден мъж (а Боб вече се чувстваше такъв) държеше да си осигури наличието на редовен полов живот. В противен случай съществуваше реалната опасност оная му работа непоправимо да закърнее. Последният едногодишен период на крайна бедност и перманентно полово въздържание му висеше като обеща на ухото и той искрено се опасяваше това да не се повтори, потрети или почетвърти.

23.

Още щом се събуди, Боб се протегна и включи радиоапарата, чернеец се като огромна хлебарка до голя-

мото му легло. Прозвучаха „Протектърс”, които отново се плюнчеха нещо в ефира.

– Отвратителна група! Писна ми от тези сладникави момченца! – изруга той.

След това с нервни пръсти изключи приемника, скочи от леглото, разкърши се, после се плъсна върху близкия диван. „Смотлей плю”, една алтернативна рок банда, чието излъчване по електронните медии бе забранено, му намигнаха съучастнически от плаката, прикован с никелирани кабъри върху отсрещната стена. Приятелката му, именувана Анаила, вече се къпеше ранобудно в банята и той дочу бодрото ѝ пръхтене, примесено с шума от мощната водна струя, обливаща стройното ѝ тяло. Връзката им продължаваше вече трети месец и това му изглеждаше направо невероятно, тъй като никога досега не бе дружил с момиче повече от седмица-две.

Анаила някак неусетно успя да му влезе не само под дрехите, но и под кожата. Тя имаше големи печални очи и изразително умно лице, а конструкцията на тялото ѝ представляваше съвременен аналог на класическите форми на Венера Милоска. Плени го още със своите изискани маниери, с магичния си чар на непорочна дева и с контраалтовия тембър на гласа си, в който се долавяха някакви трагични нотки на сподавена и горчива ирония. За характера ѝ обаче засега се страхуваше да дава категорични и окончателни оценки. Една от причините бе, че още в първите дни на тяхната дружба, когато се появяваха заедно в нощните локали на Голдън, той откри в нея нещо наистина озадачаващо. Всъщност оказа се, че любимата му е в потенциален флирт с всички солидни контета, навъртащи се около масата им. Флиртовете ѝ

бяха доста непохватни и дразнеха чувството му за реализъм, но кой знае защо ухажорите ѝ не мислеха като него. Шефът например се чувстваше изключително комфортно в нейната компания и отвърщаше все по-дръзко на игривите ѝ закачки. Ако не беше Лиза да го възпира с леденостудените си погледи, никой не знаеше докъде можеше да стигне той в своите увлечения.

Сега Боб си спомни някои сцени от съвместно изкараните им разгулни нощи във въпросните локали и някакво тягостно чувство заседна като сачма в гърлото му. Веднъж например, в разгара на купона, Голдън хвърли меркантилен поглед върху новия пуловер на Анаила и рече с ласкателски глас:

– Пуловерът ти е разкошен, котенце! – След това вкара дебелия си показалец в един от пухкавите отвори, чието предназначение бе да придадат по-голяма ефирност на пуловера и, разбира се, по-голямо изящество на облеченото в него същество. – Какви големи отвори! Сякаш са направени, за да може нежната ти кожа да диша.

– И да гледа! – добави хитроумно Анаила с невинната си интонация на благовъзпитана девица.

– Какво тънко чувство за хумор! – възкликна пламенно босът. – Да прием за нашата задружна компания!

Той и Анаила се чукнаха, мятайки си дяволити погледи, а Картофски и Лиза отговориха с хладна наздравница.

– Слушай какво – заговори ядовито той още същата нощ, когато се прибраха в квартирата му. – Не искам да се занасяш с шефа!

– Защо? Та той е такъв сладур! – отвърна игриво Анаила и звънко се изсмя.

– Ако ме зарежеш заради Голдън, ще те удуша! А Лиза

от своя страна жива ще те одере. Не се навирай там, където не ти е мястото.

– О, милият ми! – изцвили тя. – Ти май се впрегна, а? Не виждаш ли, че го правя нарочно, за да проверя чувствата ти. Аз те обичам, глупчо! – И го целуна звучно по бузата.

И тъй Боб не можеше да разбере със сигурност каква беше всъщност Анаила – хищна и двулична котка, която иска да се домогне на всяка цена до върховете, използвайки за трамплин балами като него, или невинна, но закачлива девойка, възприемаща всичко като игра. А кой знае, навярно тя бе всичко това едновременно и наведнъж? Той все пак реши да бъде нащрек и да подлага на психоанализа и привидно най-незначителните ѝ гафове, подклаждащи неговите подозрения. Вече усещаше как постепенно започва да се превръща в мнително, ревниво и параноично същество, но беше безсилен да възпре тези пагубни за целостта на връзката им чувства. Любимата му пък, надарена с проникателен ум, бързо усети, че той губи психологични позиции и взе да се държи все по-нападателно и язвително с него.

– Ти искаш да ми отнемеш свободата. Постоянно ме подозираш – говореше му соннато тя с интонация, нетърпяща възражение.

– А защо не вдигна снощи, когато те търсих по телефона? – трескаво я питаше Боб, крачейки напред-назад из просторния си хол.

– Знаеш много добре, че понякога го изключвам. Все пак и аз имам нужда от малко спокойствие – отговаряше тя.

– Но защо точно когато аз те търся? Защо?

– Откъде да знам кога точно ще ме потърсиш – контрираше Анаила и той по никакъв начин не можеше да докаже дали казва истината или не. А тя бързаше да добави: – И престани най-после с глупавите си подозрения!

Разговорите им от този род напоследък зачестиха. Ето още един пример:

– Скъпа, снощи те търсих и по стационарния ти телефон. Той явно също беше изключен и затова реших лично да те посетя. Натисках, натисках звънеца на вратата, но ти не ми отвори. Защо?

– Сигурно съм спяла. Знаеш, че спя тежко и не чувам звънеца.

– Някоя нощ ще ти разбия вратата, за да се уверя, че наистина спиш тежко и... сама – заканваше са Картофски и с треперещи пръсти включваше мощната си стереоуредба, от която се понасяше истеричният стържещ вой на някакво постмодерно рок парче. „Гъска! – изругаваше наум той. – Мисли си, че може да ме разиграва безнаказано. Сигурно се сваля с онова самодоволно говедо Голдън. Да му пикая на парите и разкоша!”

С известна почуда обаче той установи, че подозренията и ревността му към Анаила всъщност го карат да се чувства още по-кучешки привързан към нея. Вече не можеше да понася битието си, когато тя отсъстваше, и посвещаваше всяка секунда от свободното си време на копнежи по нея. Чувстваше, че е хлътнал здраво, а това не бе му се случвало никога в жалката му кариера на любовник. Започна дори да предполага, че тя изобщо не му изневерява с никого, а нарочно се държи така потайно, за да го накара още повече да я заобича. Макар че подобни трикове от нейна страна му изглеждаха страшно наивни

и дребнави, тази оптимистична мисъл все пак му действаше до известна степен обнадеждаващо...

Анаила излезе от банята, обвита като антична богиня в хавлията си, и грациозно изпълни полезрението на умисления Картофски.

– Над какво умуваш, скъпи? – попита закачливо тя.

– Над нищо.

– А защо си тъй посърнал?

– Защото те ревнувах – изведнъж изгърси той.

– Пак ли! Но от кого?

– От банята, от кого. Мисълта, че си сама и гола и аз не знам какво точно вършиш толкова време там, ме кара да пощурявам от ревност. Защо не искаш да се къпем заедно, скъпа?

– Ах, мили, какво си дете! – изсмя се тя и седна на дивана до него, като майчински го погали по пръвесения нос. – Знаеш много добре, че по двама влизат да се къпят само бедняците. Та това е израз на плебейщина и не добро възпитание...

– Не ми говори за бедняци. Аз вече не съм такъв – сопна се той. – А когато бях беден, никога не съм влизал с момиче в баня, защото нямах приятелка. Дълго време нямах и баня. – Разбира се, за момичето излъга, игнорирайки съвсем тенденциозно спомена за приключенията си с Джина в бункера на Бронх. – А сега имам и баня, и приятелка – продължи Боб – и желая да опитам какво е да се къпеш заедно с любимата си. Искам да ми се отдадеш в банята, скъпа! Това е истинското ми желание, ако трябва да бъда напълно откровен.

– Ах ти, мръсен подсъзнателен тип! А аз не си падам по секса в банята. Затова повече не искам да чувам от теб

подобни неприлични предложения. Ясно ли ти е? – възмути се тя и скочи от дивана.

После захвърли хавлията си и преди той да успее да се наслади визуално на изящните ѝ форми, бързо нахлузи черния си копринен комбинезон, който припламна с асфалтов отблясък, отразявайки проникващите през прозореца лъчи на изгряващото слънце. След това се напъха гъвкаво във фланелената си рокля и седна пред огледалото, за да се отдаде на козметично-фризьорския ритуал, тъй присъщ на изискани дами като нея. През това време Боб направи сутрешната си физзарядка и отиде по голяма нужда в още по-голямата си и луксозна тоалетна. Там, докато клечеше мъченически над клекалото, отново, както често му се случваше напоследък, бе обладан от манията за величие. После си взе душ, облече се, влезе в кухнята, приготви закуската и седна на масата. Чака любимата си близо половин час и след като слюнките му напълно изтекоха, провокиран от съблазнителния аромат на няколкото вида шунки, колбаси и сирена, не устоя на изкушението и набързо излапа всичко, оставяйки ѝ само една тънка филийка франзелов хляб и две прозрачни кръгчета шпеков салам. Чаят, в който предварително бе сипал голямо количество коняк, също не беше пощаден и когато прелестната Анаила се появи с грациозна походка, той вече хълцаше от преяждане, а главата му се виеше в мъглата на алкохолните изпарения.

– Свиня! - изсъска тя, щом го видя, и с бързи стъпки напусна трапезарията.

– Но, скъпа, защо така изведнъж? Моля те, върни се! Хладилникът е пълен с храна – запъшка гузно Картофски след нея.

– Отивам на лекции, чао – дочу ехидния ѝ глас и затръшването на входната врата. Малко по-късно до слуха му достигна свистящото бучене на асансьора, отнасящ я към ада на всекидневието.

Анаила учеше в един от най-реномираните космополитънски университети. Беше от провинцията и нямаше собствено жилище, затова живееше под наем в доста добре мебелиран апартамент в един скромно, но изискан среднобуржоазен квартал. Родителите ѝ, някакви административни величия в родния ѝ град, я бяха възпитали с амбициите да се издигне в обществото. Те имаха и достатъчно средства, за да задоволяват капризните ѝ прищевки на разглезена щерка, което я караше да се чувства до голяма степен независима. Снобските ѝ напъни да живее като аристократка отдавна провокираха хлътналия по нея Картофски да се стреми на дело да ѝ докаже, че е способен да удовлетвори мечтите ѝ. От началото на връзката им до настоящия момент той бе хвърлил за различните ѝ прищевки толкова пари, колкото биха му били необходими да ѝ закупи ако не чак лек автомобил, то поне едно луксозно палто от бели полярни лисици. Беше се запознал с нея в някакъв хайлайфен ресторант, който тя и приятелката ѝ редовно посещаваха. Целта им, разбира се, бе да осъществят личен контакт с млади, богати и галантни космополитънски ергени, но вместо това Анаила попадна на него. Но нека се върнем отново към момента, когато тя напусна разгневена апартамента му.

„Нарече ме свиня! Каква надменна усойница! Понякога се отнася с мен като с нищожество – си каза Картофски. – Ще трябва колкото може по-скоро да ѝ поискам ръката. О само да успея веднъж да ѝ отнема независи-

мостта. Ще я превърна в покорно кученце. Радикално ще я превъзпитам тази проклетница”, се заклани наум, а в главата му, тъй както си ги представяше, нахлуха епизодите от деня на предполагаемата им сватба. Тя беше в бяла като порцелан булчинска рокля, а облечен в гарванов смокинг, той ѝ отнемаше гордостта, като грубо я обладаваше в банята си. Тази демонична мечта за възмездие над нея възвърна накърненото му самолюбие и Боб отново се тръшна на леглото, защото работният му ден започваше късно след обяд, точно когато Анаила се връщаше от лекции. Това впрочем бе една от основните причини за техните редовни разминавания, а може би и за кризата във връзката им напоследък.

24.

Само екземпляр като Картофски, изпълзял от мрака на анонимността и мизерията, можеше да осъзнае силата на богатството и разкоша. Той смяташе, че не само е осъществил огромен вертикален скок в социалната йерархия, но и че цялото му сегашно положение е последица от някакво чудотворно и невероятно стечение на обстоятелствата. И наистина, за кратко време беше успял да се сдобие с луксозен апартамент под наем, мебелиран според последните изисквания на интериорния авангардизъм. В него имаше баня с огромна колкото несметно богатство вана, имаше и изкълчени до перверзност екстри от рода на орнаментираното със златни инкрустации мраморно биде и рубинените писоари, поставени във всеки ъгъл на ароматизираната му с благовонни масла тоалетна. Имаше също спалня с голямо пневматично легло, съоръжено с

електронни ресьори, върху което от време на време страстно обладаваше Анаила, тази елегантна, дяволита и навярно дълбоко в себе си хищна самка, която един ден сигурно щеше да го предаде. Всичко това беше негова собственост, но за жалост все още под наем. Спестяванията му обаче бързо нарастваха и той се надяваше, че ако всичко върви добре, след година-две ще се радва и на собствено жилище. И нищо, че за да задържи придобивките си, трябваше да се трепе по осем, а напоследък и по десет-дванадесет часа на ден във вертепите на Голдън. Нищо, че професията му на данъчен агент започна да става все по-рискована и че вече не отделяше дясната си длан от дръжката на пищова, втъкнат в специален кобур под елегантния му смокинг, с който се появяваше навсякъде като някакъв самозван аристократ. Нищо, че синдикатът на подземния свят започна да оказва все по-масиран натиск върху империята на шефа му, което пък рефлектирало най-осезателно върху самия него, превръщайки се в сериозна заплаха за здравето и живота му. Разбира се, опасностите бяха надвиснали и над охраната му и доказателство бе фактът, че от началото на кариерата си до настоящия момент той беше сменил вече пет двойки горили. Предишните биваха тежко ранявани или осакатявани по време на необявените гангстерски войни, които коварните управители на публичните домове все по-често устройваха срещу него и хората му. Те не бяха съгласни с данъците, които Голдън им налагаше, и всячески се стремяха да отхвърлят тиранията му. Голдън от своя страна също не отстъпваше и упорито водеше войната, за която хвърляше огромни средства и всъщност отдавна беше на загуба.

– Какъв е смисълът от тази война ли? Смисълът е психологически, драги – отговори веднъж той на запитването на Картофски. – Който иска да бъде силен, трябва да е силен първо психологически. Ако отстъпя сега и намаля данъците, това ще означава, че съм загубил битката. Тогава моите врагове ще ме елиминират за нула време. Тъй че войната трябва да продължи. Те са по-слаби от мен и един ден сами ще дойдат да ме молят за мир. Аз ще приема примирието, а след това без много шум ще ги смачкам и ще внедря навсякъде моите хора. Тогава вече ще бъда истинският и пълновластен господар на тази огромна империя от бардаци и кръчми, където след тегобите на деня съвременният буржоа намира емоционален отдушник, пилеейки на воля парите и селето си.

Да, мечтата на Голдън може би щеше да се сбъдне един ден, но дотогава Боб ежечасно трябваше да излага на обстрела на вражеските куршуми собственото си тяло, което обилните и изтънчени гозби напоследък бяха превърнали в твърде солидно туловище. Макар че противниковите атаки бяха насочени преди всичко срещу горилите му, той не притежаваше гаранциите, че на някой свободлюбив куршум, комуто току-що е втръснало да се движи по монотонната траектория на еднократното си предназначение, няма изведнъж да му хрумне да кривне от правия път и да се забие в сърцето му, трескаво пулсиращо само при мисълта за любимата Анаила. Всъщност по време на сблъсък престрелките наистина се водеха между охраната, докато той и шефът на вражеската група дипломатично се оттегляха встрани, проследявайки с невъзмутимо хладнокръвие и скръстени на гърдите си ръце развоя на битката. Сраженията обаче доста често

надхвърляха времето от половин час, определено в неписаните устава на престъпните синдикати като максимално необходимия срок за саморазправа с противника. Тогава Картофски и вражеският шеф засядаха в някое близко кафене и пред чаша скоч продължаваха да следят и контролират битката, издавайки вещи заповеди към своите подчинени по портативните си радиостанции. След като всичко най-сетне приключеше, двамата стратегии отчитаха печалбите и загубите, стискаха стоманените си длани за сбогуване и отиваха да подготвят доклад за резултатите от поредния етап на борбата. Тези доклади предаваха лично на босовете си, които ги съхраняваха в блиндиращи огнеупорни сейфове и притежаваха правомощието да се разпореждат с тях, както си искат. Можеха даже да ги превърнат в компромат, ако обстоятелствата наложеха някой ден да се отърват от преданите си, но станали вече неудобни служители. Можеха също да унищожат докладите, изгаряйки ги, ако се наложеше да се спасяват името и честта на организацията.

Боб отдавна беше наясно с горепосочените рискове, но да пререже нишките, превръщащи го в марионетка в ръцете на кукловода Голдън, изобщо не се осмеляваше. Причината бе не само в това, че минаваше за привърженик на авантюрите, но и защото големият и враждебен град засега не му предлагаше никаква алтернатива за достойно и безопасно печелене на пари. Просто не искаше да повтори грешката да се озове отново на улицата без работа и да трепери параноично при мисълта, че всеки миг може да умре от глад. Докато някои политици от опозицията в името на своите възвишени идеи си позволяваха лукса често да обявяват гладни стачки, той не же-

лаеше отново да се лиши от съприкосновението с придобивките на съвременната цивилизация, до които тъй сизифовски и костенурково бавно се беше домогвал. А мисълта, че ако остане без работа, автоматично ще се лиши и от сексуалното общуване с не особено общителната си любима, го принуждаваше направо да настръхва от ужас като таралеж, заклещен в смъртоносните прегръдки на хищна анаконда. Въобще тревожеше се за мрачното и безперспективно бъдеще, което, след едно лекомислено скъсване с Голдън, навярно би се стоварило с цялата си мощ върху крехките му плещи на имиграционен самотник. Тези страхове го връхлитаха обикновено в късните нощни часове, когато Анаила му липсваше, отново /поради незнани за него причини/ не благоволила да го посети, а той копнеещо се мяташе в завивките на омразното си легло, без да може да заспи, преди да си я представи как му се отдава, уви, само във въображението му. На другата сутрин се събуждаше угнетен, като включваше в равносметката на нелепия си живот още една моносексуална нощ, която, прибавена към предишните безброй подобни, потвърждаваше не за първи път правилността на отдавна поставената от самия него диагноза за патологичната му неспособност да си осигури подходяща партньорка за редовна и продължителна полова експлоатация. Спохождащата го все по-често напоследък скандална мисъл да се отдаде на бисексуализъм, педофилия или содомия пък го караше да се чувства горд, че е в крак с най-модерните идеи на времето си, идеи, чиято кулминация бяха твърде успешните опити на масираната масмедийна пропаганда да представи нашумелия през последните години феномен на канибализма в

благоприятната светлина на едва ли не най-присъщите и естествени човешки пориви. Поради априорния си комплекс за малоценност, подхранван най-вече от собствената му наследствена обремененост, както и поради естествено произтичащата от този комплекс хронична сексуална параноя, той беше почти сигурен, че едва ли някога ще се осмели да престъпи границите на нормалното полово поведение. Но че ще устои на изкушението да стане човокоядец, изобщо не можеше да твърди с убеденост. И ако някъде в неясното бъдеще трябваше отново да мизерства, за него не съществуваха никакви гаранции, че в стремежа си да се спаси от гладна смърт, няма да му се наложи да разчлени и изяде дори човешко същество. Често например си спомняше, и то с известно чувство на неловкост, как през онзи страшен за хармонията на личността му период, когато беше безработен, с неимоверни усилия на не особено силната си воля се бе опълчвал срещу неколнократните си желания да пререже гърлото на закръгления Мразън, който през това време си получаваше заплатата и си устройваше малки кулинарни банкетчета, строго забранявайки му да се докосва до неприкосновените му хранителни запаси. Тогава не го накълца с брадвичката, която криеше разколнически под дюшека си, и не го изяде, защото прояви находчивостта тайно да си похапва от запасите му, издебвайки с котешка настойчивост отсъствията му, които за съквартиранта му всъщност представляваха присъствия на строителния обект, където работеше. Но през онова страшно време на собствен психофизиологичен упадък Картофски бе устоял на изкушението да поеме по уродливия път на канибализма, окрилян предимно от светлата надежда за

по-добър живот. Сега обаче, когато мечтата му бе станала реалност и той вече се бе докоснал до разкоша и изобилието, му беше трудно даже да си представи, че ще прояви същата твърдост на характера, ако на съдбата изведнъж ѝ хрумнеша пъклената идея да му устрои саботаж, торпилирайки го безкомпромисно отново в преизподнята на немотията. Редовните гастрономично-алкохолни и от време на време сексуални злоупотреби през последната година на раболепен труд за Голдън бяха довели до закърняване аскетичното му себеотрицание, рендосвано до педантизъм през безконечните периоди на оскъдица и лишения, оставили траен отпечатък върху безвъзвратно похабената му и не само полигамно, но и моногамно нереализирана младост.

За да оцелее във въртопа на този ужасен живот, Боб, уви, трябваше да се бори първо със собствените си фобии, мании и комплекси и едва след това с враговете си, които напоследък се увеличаваха в заплашителна геометрична прогресия. Но тази борба поглъщаше и последните остатъци от абсцесно разядените му сили и той отделяше все по-малко време за Анаила, която започна наистина да му се изплъзва, умело избирайки за своите отсъствия именно часовете, насрочени от него за любовните им срещи. Избягваше вече да я търси и по мобилния ѝ телефон, изхождайки от зачестилите ѝ оправдания, че по време на лекции уж го изключвала, а после забравяла да го включи. Пък и не искаше да ѝ дава повод да го обвинява, че по този начин я контролира, че се опитва да ѝ отнеме свободата. От друга страна бе намразил неимоверно и самата виртуална действителност, в която масово бе заживяло днешното чове-

чество. Интернет, GSM-и и какви ли не още дигитални измишльотини за мигновено предаване на мисли на далечно разстояние... Нима навлизането им във всички сфери на живота не бе знак за извършваща се тотална подмяна на естественото общуване с изкуствено, за превръщането на хората от хуманни същества в бездушни, алиенирали киборги? Като прибавим и телевизията с десетките ѝ канали, а също и неизброимите радиостанции, положението с човешката психика, подложена на такова огромно външно въздействие, наистина ставаше много сериозно. Ето защо избягваше да звъни на Анаила, която изглежда само това чакаше и упорито не се явяваше на уговорените им срещи. След което, щом от немай-къде понякога все пак благоволеше да дойде, йезуитски се оправдаваше, че е в състояние да бъде изцяло на негово разположение само през времето, когато - така точно заявяваше - е егоистично зает със служебните си задължения. Това нейно загадъчно поведение и тази ѝ нагла софистика обтягаха още повече изопнатите му до краен предел нерви. Но той все пак успяваше да се успокои с горчивото самовнушение, че ако държи да минава в обществото за прогресивна и свободомислеща личност, трябва да гледа на връзката си с нея като на един неангажиращ конгломерат от случайни срещи и невероятностно интуитивни съвпадения, непременно съдържащи известна доза романтични нюанси. За разлика от много други мъже, които биваха жестоко контролирани от ревнивите си съпруги или любовници, дори трябваше да е доволен, че тя му предоставя толкова голяма свобода, и то без изобщо да му държи сметка къде хойка и с кого пиянства през късните нощни часове на мистериозните ѝ

отсъствия.

Впрочем тук е мястото да отбележим, че лустросаните парвенюшки кръчми не бяха по вкуса на Боб, чиято опустошена душа на изпълзял от нищото буболек копнееше за по-ексцесни и радикални отприщвания. Ето защо през свободните си часове на тягостна самота той обичаше да хлътва в една бохемска дупка, в която се събираха предимно непризнати хора на изкуството и в която се пиеше, повръщаше и трошеше на поразия. Всяка вечер в тази кръчма завилняваха уникални по своята неповторимост и налудничавост оргии, отприщваха се пиянски страсти, подхранвани главно от нереализираните мегаломански идеи на посетителите. Всичко това можеше да се мери по зрелищност единствено с екстравагантно експресивната програма, която навремето, през милитаристичния етап от живота на Боб, предлагаше барът на съюзниците. Разбира се, клиентите тук не влизаха с оръжие, каквото поради липса на средства не можеха да си закупят, пък и сега цареше времето на привидния мир, а не на войната. Но това не пречеше на следващата сутрин кръчмата да осъмва с барикади от изпотрошен интериор и изпочупени чаши и бутилки. Съдържателят, някога благовъзпитан и порядъчен младеж, уви, също се беше поддал на слабостта да бъде заразен от упадъчно екстремистката естетика на клиентите си, която те афишираха с последователността на хора, обречени на гибел. Той активно участваше в пиянските погроми, диво и самоотвержено разрушавайки собственото си заведение, а косвено и устоите на семейството си, което една любяща, но вече до крайност изнервена съпруга с две невръстни дечица от известно време насам правеше упорити опити

да зареже де юре.

Колкото до Картофски, след като достигнеше до оптимално разгръване чрез припряно изпитите 5-6 чаши джин, той винаги пожелаваше да афишира финансовото си благополучие и аристократичните си наклонности. Но понеже в кръчмата, освен концентрати, не се предлагаше никакъв друг алкохол, изпращаше за шампанско до съседния бар един полудял от гениалност, беднотия и алкохолизъм непризнат драматург, отдавна превърнат в неизменна част от интериора. Този тип беше известен и с екстремистко терористичните си погроми над квартирата на своята приятелка, която неистово и параноично ревнуваше. Не веднъж даже я бе удрял и бил, подозирайки я, че тайно му изневерява. Въобще развинтеното му въображение го караше постоянно да си я представя не само в ролята на прелюбодейка, но и като участничка в най-разюзданите сексуални оргии. Боб от своя страна бе изключително въодушевен от скандалния му начин на живот и затова го поеше на поразия. Нещо повече - той възнамеряваше да приложи в най-скоро време спрямо своенравната Анаила и радикалните му методи за обуздване на любимата.

25.

Картофски вървеше по непозната, широка и необичайно пуста улица. Не беше нито ден, нито нощ, не можеше да се отгатне и годишният сезон. Изведнъж пред него се възправи монолитен небостъргач с широко разтворена входна врата. Тя го приканваше да влезе вътре, откъдето бликаше някаква матова луминисцентна светлина. Той

прекрачи плахо прага и се озова в просторно фоайе, приличащо на предверие към нещо, чието предназначение не можеше точно да се определи. Наоколо не се забелязваше жива душа, нито вещь или друг някакъв предмет. Единствено матовото осветление продължаваше да струи откъм високия стилиен таван. Изведнъж то угасна и в помещението стана тъмно като в херметично затворен сейф. После се чу кастанетно изтракване на добре натегнати яки челюсти. В следния миг пред погледа му припламна зловецата паст на огромен крокодил, от чиито очички се ронеха два реда сълзи. Първоначално Боб се вледени от ужас, но щом видя сълзите, моментално бе обзет от чувство на състрадание. Ето защо понечи да погали нещастното животно, което обаче неочаквано взе да се кикоти с истеричния смях на пропаднала жена. Този порочен смях, освен че му се стори познат отнякъде, започна като скалпел да се забива в дясното полукълбо на мозъка му и побеснял от пронизващата го болка, той поиска да изкрещи. Тогава крокодилът раззина още по-свирепо страшната си паст и със светкавична вероломност налага неподготвената му за подобна интервенция глава. Картофски усети гнил мирис на кръв, лепкав екваториален задух запуши дихателните му органи, а острите като шипове зъби на хищника неумолимо започнаха да се впиват в гърлото и врата му. Мобилизирайки сетните си сили, той глухо изкрещя в черната паст на звяра и... се събуди, плувнал в пот. Беше сънувал по-редния си кошмар, за който всъщност имаше конкретна причина. Оказа се, че, затегнат в безкомпромисна примка, го души новият му ланец, усукал се като кръвожадна стоножка около гърлото му. Боб скочи разтрепеп-

ран, дръпна го поривисто, той се скъса и увисна между потните му пръсти, наподобявайки прекършено влечуго. След това, ругаейки диво, го запрати към пода, където накитът тупна меко и потъна мимикриращо в един от оранжевите орнаменти на разкошния персийски килим. Боб направи няколко крачки и се озова пред голямото стереоогледало, заемащо едната от петте стени на просторната му спалня. Срещу него проблесна смуцаващо кървавият прорез, причинен върху гърлото му от коварния златен синджир.

– По дяволите! – изруга той. – За малко да се удуша. Сто на сто пръст в тази мръсотия имат враговете ми. Край, никога повече клиент на непознати бижутери!

Картофски постърча още няколко минути пред огледалото, критично оглеждайки и ситните бръчки по лицето си. Опипа също подпухналите си бузи, втренчи се и в бездушните си зеници, излъчващи от известно време насам все по-лаком и стъклено зъл блясък. След това се отправи с ленива походка към банята, за да осъществи сутрешния си тоалет. Днес бе почивният му ден и той отново възнамеряваше да се отдаде на копнежи по Анаила, която /беше почти 90 процента сигурен в това/ и този път нямаше да благоволи да го посети, както редовно не го посещаваше в почивните му дни през последните няколко седмици. След като си взе един душ и почисти оралната си кухня с електронната тубавибратор, еякулираща ароматна паста върху зъбите му, се обви в черната си хавлия, придаваща му агресивен антрацитов отблясък, и влезе в затопления хол. Освежено след сутрешния тоалет, обонянието му като чувствителен датчик регистрира наличието на застоял цигарен дим и

вкиснати стомашно-чревни газове, които сам бе отделял по време на снощното си разложително изтягане в едно от трите луксозни кресла, тапицирани с гепардова кожа. Атакуван от миризмата, веднага побърза да проветри, отваряйки големия южен прозорец, изработен от алуминиева дограма и звукоизолиращо бронирано стъкло. В хола нахлуха любопитните лъчи на ранобудното слънце и обичайният апокалиптичен шум, който бушуващият долу океан от автомобили редовно произвеждаше. Картофски хвърли един пренебрежителен поглед към отсрещните небостъргачи, чиято футуристична и на места дори сатанинска архитектура отдавна вече не му действаше потискащо. И слава Богу, че навреме успя да се отдръпне, когато в следващия миг няколко куршума изведнъж избръмчаха покрай дясното му ухо, обкичено с малка златна обеща, и забивайки се в отсрещната стена, изографисаха върху нея триъгълника с всевиждащото око. Той се хвърли грациозно върху килима и притиснат плътно към него от пресата на продължаващия масиран обстрел, припълзя до отрупаната с празни бутилки и пачки банкноти махагонова масичка. Протегна трепереща ръка, издърпа пулта за дистанционно управление, натисна трескаво необходимия бутон и прозорецът се затвори с тихо свистене. По бронираното стъкло изчаткаха още няколко куршума и стрелбата спря.

„Тези гадни копелета не си поплюват. Вече се осмеляват да стрелят и по мен! Войната наистина става ожесточена”, си помисли Боб. Разбира се, много добре знаеше, че това е част от играта и стрелбата е символична – само за сплашване и предупреждение. Защото ако наистина искаха да го елиминират, враговете му щяха

просто да го гръмнат с бомба, а не с някакви автомати или пищови. Точно така смяташе, но въпреки всичко горепосочената атака предизвика у него не малък шок. В резултат стомахът, който напоследък му създаваше големи главоболия, отново го присви, пронизан от жилото на разяждащите целостта му гастритни секрети. Той веднага скочи, спусна се към тоалетната, чиято дигитална врата услужливо се отвори пред него, и нахлу панически вътре. Захвърли хавлията си, припряно се освободи от куршуменосивите си слипове и се възкачи върху розовото клекало, представляващо твърде пошла имитация на малоразмерен царски трон. „Крайно време е да си наема прислуга”, си каза при вида на доста занемареното му състояние, докато взривяваше със серия от звучни анални експлозии околното пространство. Коремът го присви още по-рязко и той изстреля няколко снаряда, които цамбурнаха в чинията, а вдигнатите водни фонтани опръскаха неприятно задните му части. Вбесен, изруга нервно и в главата му нахлу поток от бунтовни мисли, които ще се опитаме да пресъздадем под формата на следния блиц-монолог:

„Отново съм принуден да се задушавам в килийното пространство на този скапан кенеф! Една десета от живота ми премина в капана на клозетните зандани. Това е кошмар, това е истински ад! Да клечиш всеки ден по половин час, а понякога и повече, затворен между четири вонливи стени! Без храна, без питие, без чист въздух, без жена, без развлечения! И да съзнаваш болезнено, че през това време животът навън кипи, че хората ядат, пият, обичат се, трупат богатства. А ти не можеш да мръднеш никъде, преди да си напълнил ненаситната паст на тоа-

летната чиния. Каква орисия! Имам чувството, че съм се превърнал в жалък придатък към канализационната система, която като ненаситно чудовище всеки ден хищно и безпощадно изсмуква жизнените ми сокове. Извършвайки акта на дефекация, усещам, че нещо безвъзвратно си отива от мен. За кого всъщност живея аз, за себе си или за клоаката? Изглежда, че ние хората съществуваме, за да поддържаме живота в нея. В действителност ние храним ония гнусни паразити, плъховете. Превърнали сме се в техни роби и им тъпчем гушите наготово. Угояваме ги и ги правим силни. И ще дойде онзи страшен ден, когато те ще изпълзят от каналите, за да ни завладеят окончателно. Каква мрачна перспектива! О-о-о, отново ме присви коремът! Още малко трябва да се напъна и да се облекча най-сетне. И тогава край на днешния ад, край на мъките! Ами ако Анаила позвъни точно в този напрегнат за мен момент? В никакъв случай няма да мога да реагирам. И тогава пак аз ще бъда виновен за провалената среща. Трябва да побързам! Трябва колкото може по-скоро да се измъкна от този капан, от този гаден пандиз, който ми отне нервите, здравето и свободата. Плюя на него и на всички останали места за облекчаване! Плюя на цялата стройна система от канализации, която, доброволно и лекомислено, човечеството е изграждало хилядолетия наред, за да бъде един ден напълно заробено от нея. Аз съм все още свободна личност и ще направя всичко, което е по силите ми, за да се противопоставя на проклетата система!”

И Боб се напъна още веднъж, изстрелвайки последния снаряд от органичните си боеприпаси. После си взе един душ, наметна хавлията, с чиито пешове си забърса седа-

лицето, и отново се вмъкна в комфортния хол, в който цареше атмосфера на скучно настояще и още по-безперспективно бъдеще. Изкара в разложително бездействие целия ден, а привечер, когато неоновите реклами от отсрещните сгради блеснаха, не включи телевизора, защото като всеки що-годе интелигентен индивид държеше да се предпазва от агресивната медийна интервенция. Изведнъж телефонът му извъня настойчиво и той припряно натисна бутона за водене на разговор.

– Шефе, ти ли си? – чу се гласът на едната му горила.

– Аз съм. Какво има?

– Ами става дума за гаджето ти...

– Какво се е случило с нея, кретен? – кресна Боб. – Казвай веднага! И без двусмислени недомлъвки!

– Ами аз и колегата от охраната сме отседнали в „Крокодила“. Нали го знаеш, тузарският ресторант до Паметника на секса.

– Има си хас да не го знам. Говори!

– Тук е и твоята хубавица. С още една мацка и двама зализани пича. Седят на една маса и очакват поръчката.

Картофски настръхна. Крайниците му се разтрепериха, а сърцето му затуптя учестено.

- Не ги изпускате от очи! След малко съм там – заповяда той с пресъхнало гърло и преди да затвори, чу злорадото „О’кей“ на горилата.

После трескаво се напъха във вечерния си смокинг, който от известно време насам доста му стягаше, обу лачените си обувки от кожа на носорог и навлече черния си двуреден шлифер, в чиито вътрешни джобове се спотайваха двата му пистолета. Нервно и припряно отключи десетте ключалки на блиндираната входна врата и изскочи

в коридора, като не забрави да осъществи и процедурата по досадно бавното заключване. „Сега ще я науча тази кучка!”, успя да си помисли със злоба вече в асансьора, който за нула време го запрати и изплю в преизподнята на подземните гаражи. Щом се озова там, се огледа предпазливо и бързо откри служебната си лимузина, излъчваща аеродинамичност, агресивност и мощ. След това, преодолявайки с раздразнение лабиринта от няколко нахално паркирани на пътя му автомобила, се прокрадна до нея и поривисто отвори предната ѝ врата. И застина, защото пред очите му блеснаха два изящни дамски крака, безсрамно изопнати срещу него в цялата си дължина. Между тях в треската на високочестотни възвратно-постъпателни движения подскачаше стегнат мъжки задник, върху който личаха няколко релефни червеникави отпечатъка от кожена седалка. Тази сюрреалистична композиция, чиито млечнобели елементи моментално провокираха нагона му, рязко контрастираше на спарения полумрак, изпълнил утробата на автомобила. Със светкавична бързина измъкна единия си пищов и напъха студеното му дуло между полукълбата на задника.

– Ау, какво е това!? – джафна мъжът, не очаквал подобен обрат на нещата. Беше шофьорът му.

– Хайде, обувай гащите, докато не съм ти нарешетил задника! - изсъска Боб. - Затова ли ти плащам, кретен? Да мърсуваш на работното си място!...

– Ама извинявай, шефе. Мислех, че тази вечер няма да излизаш – изхленчи гузно оня, изскочи от автомобила и вдигна панталона си, омотан до този момент около глезените му като някакъв черен питон. – Моля те да ме извиниш! – добави той, нахлузвайки с раболепни движе-

ния върху кроманьонското си чело смачканата шофьорска фуражка, която издърпа изпод елегантния задник на стенещото от възбудата момиче.

Без да каже нищо повече, Картофски се провря в купето, включвайки осветлението от няколкото матови лампи. И видя една фантастична красавица, надарена с буйни руси коси, сини очи и ефирна копринена рокличка, небрежно вдигната над гърдите ѝ, които смутено надничаха изпод черния ѝ дантелен сутиен, варварски съдран от мазолестите длани на шофьора. После застина вцепенен – никога през живота си не бе виждал такова изящно във физиологично отношение женско същество. Дамата му се усмихна подкупващо и той усети, че неистово я желае. Мозъкът му моментално бе подпален от дръзката идея да се нахвърли отгоре ѝ и да продължи онова, което шофьорът му не бе успял да довърши. Но мисълта за Анаила не закъсна да наложи своята цензура, парализирайки светкавично тези му намерения.

– Обличай се и изчезвай! - изръмжа глухо той и дамата артистично издърпа роклята си, която неохотно закри драгоценните ѝ прелести. После с грациозни движения опря стройните си крака на земята и излезе от лимузината с гъвкави извивания в кръста. На ръст беше почти колкото Боб и застанал до нея, той се почувства като размазано насекомо. Ухаеше на скъпи парфюми, а украсените ѝ с пастелно червило устни фосфоресцираха магично в сумрака на подземните гаражи.

– Чао, хубавецо! – измърка с дълбока алтова интонация тя и се стопи в тъмнината като бездомна котка.

– Коя е тази? - обърна се той към шофьора, изтъпанчен чинно до него като някакъв абсурден дирек.

– Ами едно от ония момичета, профилирани да задоволяват по-специалните желания на клиентите - заобяснява последният.

– В какъв смисъл? – не разбра Картофски.

– В смисъл, че правят любов само в автомобили, асансьори и други подобни нестандартни места – поясни шофьорът, на когото той вече адски завиждаше, че е притежавал такава перверзна красавица.

– Аха, ясно. Дай ми координатите ѝ! Ще я потърся някой ден.

Шофьорът му подаде една визитка на проститутката, той я напъха в издутия си от банкноти портфейл и започва:

– Отиваме в „Крокодила”. Най-късно след пет минути трябва да сме там!

Двамата скочиха в колата, която приличаше на хищна акула, готова всеки миг да изрѣфа поредната си жертва. Чу се меко захлопване на врати, бесен рев на двигател, свирене на гуми и след секунда над нейното място остана да плува само едно облаче дим, което бързо започва да се разсейва в ехото на заглъхващия тътен.

26.

„Крокодила” беше един от най-скъпите и луксозни ресторанти в Космополитън. Обвити в ореола на собствена си слава, тук се появяваха разглезени шоузвезди, надуты индустриалци, надменни банкови магнати, хищни борсови посредници и изобщо всякакъв род забогатели по законен и незаконен път комерсиални величия, съставляващи контингента от силните на деня. Почти

всички места бяха с постоянна резервация за височайшите особи, а за останалите десетина маси, сбутани в най-невзрачния ъгъл на заведението, всяка вечер се водеше война между случайните клиенти, които, обладани от снобизма да подражават на светския елит, държаха на всяка цена поне веднъж месечно да се появят в „Крокдила“. Това бе и причината тази малка и незначителна част от неговата огромна територия да се обособи под наименованието „Отделение за случайни посетители“.

Сред щастливците, успели да се домогнат до маса във въпросното отделение, тази вечер бяха Анаила, нейната приятелка и двамата им ухажъори. За разлика от Картофски тези млади господа употребяваха алкохол в съвсем минимални количества, бяха отлични кавалери и още по-отлични студенти, притежаваха богат арсенал от обноски и маниери и произхождаха от неизвестни, но доста заможни стари космополитънски фамилии. Именно с тези си преимущества те бяха пленили романтичните провинциални сърца на Анаила и приятелката ѝ, които отдавна мечтаеха да се запознаят точно с такива млади, галантни, интелигентни и материално обезпечени столтчани. В Отделението за случайни посетители както винаги витаеше атмосфера на посредствена суета и превзетост, подхранвана от тривиалните опити на клиентите да се държат като солидни дами и господа. Те глупаво имитираха маниерите и разговорите на заможните си кумири и постоянно въртяха във всички посоки очи с надеждата да установят дали някой забелязва присъствието им. Естествено никой не го забелязваше с изключение на келнерите, които със садистично настървение им обираха изпомачканите банкноти, спестявани дни наред за това

скъпо и измамно удоволствие. На фона на цялата тази посредственост масата, на която седяха сега Анаила и нейните компаньони, все пак изглеждаше най-представителна.

Горилите на Картофски обаче се бяха разположили в залата за почетни гости, която поради ранния час беше все още почти празна. Те се наливаха с марков скоч, пушеха скъпи пури и хвърляха пренебрежителни погледи към тайфата на Анаила, очаквайки с ехидно нетърпение появата на шефа си и предстоящия скандал. Бяха напъхани в черни двуредни костюми, които рязко контрастираха на безстилната шарения в отделението. Но тук ще се опитаме да пресъздадем не техния разговор, а този, който се водеше в момента между четирите наблюдавани от тях лица:

– Всичко тук е толкова прелестно! – възкликна Анаила, понеже за първи път посещаваше „Крокодила”.

– О, да! – съгласи се мечтателно приятелката ѝ, сантиментална и шавлива университетска дама.

– Безспорно вие сте прави – намеси се куртоазно единият кавалер, обладаван от амбицията след дипломирането си да заработи като търговски представител към една известна компания за производство на компютри. Но тези му планове изведнъж щяха да рухнат, защото компанията, закъсала напоследък с технологиите, щеше скоро да бъде сполетяна от безвъзвратен фалит.

– Заведението наистина е забележително – проговори и другият господин с подправения апломб на стар елитен лъв. Както и останалите членове на тайфата той също за първи път посещаваше „Крокодила”.

– О да, разбира се! – възкликна отново Анаила, като

отпи пестелива глътка от чашката със скъп коняк, понеже не бе сигурна дали ще ѝ бъде поръчан втори. Пък и държеше да изглежда като порядъчна дама пред двамата ухажъори.

– Ти си голям сладур, скъпа! – възкликна на свой ред първият кавалер, обзет от спонтанен прилив на нежност, и я погали по лицето. Тя от своя страна се изсмя звънко и истерично, като героиня от рекламен клип, а нахълтващият в същия миг Картофски веднага съпостави смеха ѝ с този на крокодила от сутрешния си кошмар, за да установи, че те болезнено си приличат.

– Какво правиш тук с тези пубери, скъпа? – прокълтя като гръм от ясно небе гласът му. Заедно с охраната си той незабелязано се беше прокраднал до масата на Анаи-ла.

Тя се извърна като прободена с кинжал, мъчителна конвулсия на заловена на местопрегрешението блудница изкриви крехкото ѝ тяло и огнена червенина изпържи лицето ѝ, чиито големи и плахи очи се замяха панически в своите орбити, не знаейки къде да се дянат от срам. Агресивно разкрачили нозе и скръстили ръце на гърдите си, любимият ѝ и горилите му се бяха възправили над нея и събеседниците ѝ, а стъклените им нервно-паралитични погледи се забиваха поразяващо в тях.

– И при това си се унизила да седнеш в това идиотско отделение за случайни нищожества! Не чувстваш ли, че ужасно ме злепоставяш пред колегите? – добави Боб с леден тон, посочвайки двамата здравеняци до себе си.

– Ти си нищожество! – атакува го с глух и задавен глас окопитилата си Анаи-ла. – Ти си гангстер. Ти не умееш да вършиш нищо. Ти нямаш никакво положение в

обществото. Ти си безперспективен. Ти, ти, ти... си престъпник!

– Аз престъпник?! – възкликна Картофски. – Аз, който работя за Голдън, най-могъщият притежател на цяла империя от увеселителни заведения. Чуваш ли се какво говориш, проклетнице?

– Ти си негодник. Ти не си порядъчен гражданин. Ти нямаш бъдеще. Махай се! Остави ме на мира! Не искам повече да те виждам – продължаваше глухо, но все понападателно да стене тя.

– А защо хойка толкова време с мен, след като съм негодник? Отговаряй! – кресна вбесен той и я зашлеви със звънка плесница.

– Но, господине, моля да се държите по-възпитано! – скочи от стола си бъдещият компютърен специалист в стремежа си да я защити. – Оставете я на мира! Не разбирате ли, че тя повече не желае да се среща с вас? Все пак насила хубост не ста...

Той обаче не успя да се доизкаже, защото ненадейно бе повален на пода от пресата на стоманения юмрук, който едната горила светкавично му стовари върху челюстта.

– А теб, хлапе оснобяло – кресна Боб към другия кавалер, – теб, нещастнико, ще те подведа под съдебна отговорност за плагиатство на облеклото и прическата ми.

И наистина, може би поради някакво случайно съвпадение, а може би не, но младокът имаше същия смокинг и същата прическа като неговите. А до този момент той бе напълно сигурен, че е единственият в Космополитън, който се носи така издокаран.

– Ама извинявайте, господине! Съвсем не съм искал да

ви подражавам. Аз и за пръв път ви виждам. Просто това са модни тенденции – заоправдава се младежът.

Другата горила също реши да изпробва тежкия си юмрук и той на свой ред се намери проснат в несвяст под масата. От устата му се изтърколиха два златни зъба, които насилникът моментално сграбчи и напъха във вътрешния джоб на сакото си. Анаила и приятелката ѝ нададоха истерични писъци, но никой от останалите клиенти не ги удостои с грам внимание. И съвсем основателно, защото светският етикет санкционираше опитите за оказване помощ на непознати като проява на чиста плебейщина. Още повече, че потърпевшите този път бяха от Отделението за случайни посетители.

– Млък! – излая Картофски с мизантропен глас и двете дами безпрекословно му се подчиниха.

От големите и умни очи на Анаила потекоха напоителни сълзи на горчилка и безсилен гняв, образувайки две доста солидни вадички върху бузите ѝ.

– Шефе, какво ще ги правим сега тия двамата? Да ги понатаковаме малко, а? – изфъфли единият бодигард, падайки си малко полово извратен, и посочи с въркулашкия си поглед младежите, идващи бавно в съзнание. После ги хвана за вратовете с огромните си лапи и сякаш бе подемно устройство на мощен кран, с лекота ги изправи на крака.

– Хайде, господинчовци. Напред! Сега лошият батко ще ви покаже някое и друго перверзно номерче!

И той заблъска безпомощните си жертви в посока към тоалетните. Колегата му веднага го последва, потривайки самонадеяно ръце.

– Не ги закачайте! Пуснете ги! – извика след тях Боб,

който изведнъж бе сполетян от съчувствие към съдбата и на младежите, и на горилите, и на вцепенената от ужас Анаилина приятелка, пък и към самата Анаила. После се обърна към любимата си, стисна я здраво за крехкия лакът и повели:

– А ти, мадам, идваш с мен!

Тя понечи да се съпротивлява, но той я повлече към изхода на ресторанта, пред който, изгаряща от нетърпение, го чакаше въздесъщата му лимузина. Навън многобройните неоновии реклами, припламващи от околните високи сгради, озаряваха огромния площад с ореола на измамния си блясък. От съседните хайлайфни заведения долиташе приглушеното потракване на приборите, които безупречните сервитьори, също както и тези от „Кроконила“, подготвяха за предстоящото идване на важните си гости. Върволица от агресивно разгопени проститутки, окупирали всичко наоколо, провокираше естетическите критерии на тюзарите, които в този вечерен час се измъкнаха от автомобилите си и хлътваха в любимите си локалитети и ресторанти, за да се потопят в порочната магия на нощния живот, след като цял ден бяха правили пари. Насред площада се възправяше в грандиозен порив беломраморният Паметник на секса, облян от всички възможни ракурси от светлинните снопове на дузина мощни прожектори. Съставен от скулптурните изображения на няколко огромни фалоса, той представляваше еротичната еманация на едно уж освободено от комплексите си постмодерно общество. Без да обръща ни най-малко внимание на този екстериор, който впрочем отдавна му бе втръснал и дори го отвращаваше, афектираният и изгарящ в огъня на нервната треска Картофски натика в кола-

та вече слабо съпротивляващата се Анаила. Тя се сви като настръхнала от злоба котка на задната седалка, а той се хвърли отгоре ѝ, успявайки все пак да заповяда на шофьора:

– Карай към вкъщи!

Двигателят изръмжа и лимузината се понесе по първото авеню, изпречило се пред фаровете ѝ.

– Защо? Защо го направи? – гърчеше се в агонията на ревността и обидата Боб, като тръскаше враждебното тяло на Анаила, вкопчил се в крехките ѝ рамене. – Имам пари, имам кола и апартамент. Какво искаш повече? Отговаряй!

– Имаш апартамент, но под наем. А колата ти е служебна. Ти си безперспективен! Не ти ли е ясно? Толкова ли си сляп, за да не видиш, че си просто една пионка в ръцете на мафията Голдън? - изсъска тя, пронизвайки с тези си злъчни думи свитото му сърце.

„Тя май е права – съгласи се мислено той, защото отдавна подозираше, че неусетно се е превърнал в гангстер. – Но все пак няма правото да се държи така, след като толкова време е била с мен”.

– А защо спа с мен в продължение на толкова месеци? А, проклетнице? Нали и в началото знаеше кой съм и какъв съм? Отговаряй! Защо спа с мен и ми се кле в любов? – кресна отново.

– От съжаление – срази го със злобно истеричен фалцет тя. – А спането го правехме от дъжд на вятър – добави нагло и млъкна.

– От съжаление! – викна потресен Картофски. – Двучелна и лицемерна кучка!

И пак я зашлеви по бялото и сякаш безизразно лице.

След това я просна върху седалката и предприе офанзива, опитвайки се насилствено да я обладае. В същото време не без известно учудване установи, че тази грубост сякаш ѝ се хареса, защото тя изведнъж взе да надава някакви сладострастни стенания и като че ли искаше да го прегърне и целуне. Но той нямаше сили за нищо и веднага се отказа, омерзен от нелепото състояние, в което бе изпаднал. „Навярно основната ми грешка е, че не бях достатъчно груб с нея”, си помисли печално. После си каза, че все пак е постъпил добре, като не я предостави на горилите си да я изнасят, както беше намислил първоначално в стремежа си да я накаже още по-жестоко. „Това може би щеше да ѝ достави голямо удоволствие”, обобщи наум, след което сръга шофьора, заявявайки:

– Смяна на курса! Карай към квартирата на дамата!

Щом стигнаха, му заповяда да спре и се обърна към нея с интонация, нетърпяща възражение:

– А сега се омитай! Не искам повече да те виждам!

Сърцето го заболя, докато произнасяше тези думи, защото сега я обичаше още по-диво отпреди. Но гордостта не му позволяваше да сантименталничи, напротив - караше го да се преструва на твърд и непоколебим.

– И аз не искам да те виждам – сопна се Анаила, изскочи пъргаво от автомобила и завъртя задника си към входа на сградата тъй безгрижно, сякаш нищо особено не беше се случило.

Втренчил печален поглед след нея, Картофски поиска да заплаче, да я настигне, да падне в краката ѝ и да започне да я моли за прошка. Но мазохистичната наслада от факта, че между тях всичко рухна така неочаквано и изведнъж, беше по-силна от него и той каза на шофьора с

твърда интонация:

– Карай към вкъщи!

Лимузината се стопи в мрака с мощен рев.

27

Читателят навярно ще е любопитен да узнае какво се случи през това време с останалите герои.

Ами Мразън например, благодарение на комбинативния си ум и на вродената си предприемчивост, съчетана с невероятен търговски нюх, успя да открие фирма за пласмент на строителни материали. Той бързо забогатя и си купи голяма къща с двор в един от тузарските квартали на Космополитън. Вила и автомобил все още нямаше, но кроеше планове чрез няколко спекулативни удара за кратко време да се сдобие и с тези тъй насъщни за всеки нормален човек придобивки. Снежанка, която престана да бъде наложница на Голдъновия съдружник, защото той изведнъж я заряза, без да ѝ остави нищо, се завърна отново при мъжа си. С известно чувство на срам и с няколко сполучливо изцедени сълзи тя се призна за виновна пред Мразън, когото преди повече от година така цинично бе натирила. После го помоли за прошка, като втренчи влажен поглед в лицето му, небрежно заголвайки и бедрата си пред него. Той от своя страна си бе останал все тъй простодушен, пък и поради неумението си да се държи галантно с дамите отдавна не бе общувал интимно с женско същество. Ето защо се оказа толкова силно разнежен от чара на разкайващата се прелюбодейка, че моментално я повали на леглото, прощавайки ѝ:

– Ах, скъпа! Бях повече от сигурен, че ще се върнеш

при мен. Вярвах, че не си ме забравила и че още ме обичаш. А за онзи неприятен момент, когато ни изхвърлихте с Картофски от апартамента на Лиза, няма защо да изпитваш угризения. Ние и двамата тогава бяхме без работа и пари и бяхме се превърнали в истински търтеи. Всяка нормална жена би постъпила така с един пропаднал мъж – изстена закопнелият за любовни ласки Мразън.

След това направи няколко опита да обладее стремящата се да му се отдаде в различни пози Снежанка, но не успя да осъществи съответната комуникация нито веднъж.

– О, скъпа, загубил съм си потентността! – проплака той притеснен.

– Успокой се, бибчо! – измърка тя. – Просто си твърде развълнуван. Аз ще ти помогна отново да се превърнеш в истински мъж.

И наистина, след няколко седмици на усилените тренировки Мразън почти възвърна своята мъжественост. В резултат двамата съпрузи заживяха в една завидна хармония, изразяваща се още в главоломното нарастване на семейния им бюджет. Разбира се, Снежанка не се удържа и си намери нов любовник, този път някакво бипроцесивно, гелосано и не особено интелигентно младежче.

От своя страна Лиза и Голдън водеха направо крезовски живот, какъвто простосмъртният читател дори не е сънувал. Фитнес-центрове, сауни, чартърни полети със собствен самолет до най-люксовите курорти, шумни партита, скъпи и крещящи тоалети за грандиозни коктейли и приеми, космически тайни сметки в банките - това

беше тяхното ежедневие, което навярно никога нямаше да им омръзне. Голдън действаше със замах и завоевателски разширяваше границите на своята империя, тъй че неговите врагове бързо губеха стратегически позиции. Задкулиските машинации, които вършеше, за да увеличи богатствата си, бяха толкова умело изпипани, че създаваха сериозни проблеми на агентите от Цунамно разтърсващо управление (ЦРУ) и Фамозно бюро за разследване (ФБР), отдавна нюхащи за далаверите му. На няколко пъти амбициозни и неподкупни прокурори го изправяха пред съда, обвинявайки го в гешефти с ценни книжа и борсови машинации, но поради липса на достатъчно доказателства всичко завършваше с незначителните парични гаранции, които той плащаше от средствата си, специално заделени за подобни дребни опасности. А поупоритите представители на закона, които продължаваха да воюват с този нагъл по думите им бандит, обикновено загубваха службата си или даже попадаха за по няколко дни в затвора заради незначителни на съдебния протокол и за обида на съдията, когато несдържаните им и емоционални пледоарии взривяваха добрия тон в залата по време на безконечните и ставащи все по-абсурдни процеси срещу Голдън.

И докато последният тънеше в удоволствия и разкош, Морган продължаваше да се бъхти самоотвержено над проекта, фанатично отдаден на идеята си за пътешествие в далечния космос. Щом изчисленията и чертежите бяха възстановени и завършени, той с неимоверни усилия, конформистки увъртания и заробващи лихвени обвързвания успя да спечели доверието на няколко мегабанки, които му отпуснаха едногодишен кредит, изнудвайки го

също да подпише и договор, осигуряващ им петдесет процента съавторство върху патента за звездолета. С тези пари закупи някакъв запустял двор в близост до бордея, в който живееше, нае десетина зидари и започна изграждането на огромен подземен хангар. Когато хангарът, оборудван с леярна, стругарна и електронно-техническа лаборатория, беше готов, Морган нае екип от няколко ерудирани специалисти, които под вещото му ръководство и при пълна тайна започнаха конструирането на летателния апарат. Същевременно той отлично съзнаваше, че се намира под контрола на службите, които, издебнали завършването на звездолета, един ден със сигурност щяха да се опитат да сложат ръка върху него и по този брутален начин да пратят по дяволите всичките му планове и амбиции на велик учен и творец. Затова с никого не споделяше крайните срокове, а напротив – даже умишлено разпространяваше слухове, че работата ще се проточи неопределено дълго, имайки се предвид подводните рифове на житейските проблеми, на които неминуемо трябваше да се натъква всяка нова и прогресивна идея. За да държи в шах агентите от тайните служби, Морган измисли и шифър, който закодира в паметта на главния бордови компютър. Само чрез този шифър звездолетът можеше да бъде приведен в действие и изстрелян в космическото пространство, като, разбира се, преди това резервоарите му трябваше да са заредени със скъпоструващо ядрено гориво. Успоредно с трескавата дейност около конструирането ученият продължаваше да работи в моргата, за да изкарва пари за препитание. Понеже все не можеше да спечели от тотализатора, започна да го дозира в машинации и в крайна сметка спря да играе.

Изведнъж обаче по негов адрес се разнесе поредният слух – че уж като педантичен лешояд се бил заел да събира от трупите различни органи. Идеята му била да създаде нови биологични видове, някакви невероятни мутанти, далечни наследници на зловещия Франкенщайн. А ето какъв диалог се проведе веднъж между двама хирурзи от болницата, за които той беше и щеше да си остане завинаги неразрешима загадка:

– Този човек май не води никакъв полов живот. Някои от другите санитарии поне се отдават на некрофилия – каза единият лекар.

– А не мастурбира ли? – попита другият.

– Мисля, че не – отвърна първият.

– Всъщност що за птица е той? С какво се занимава през свободното си време? – заинтересува се живо колелгата му.

ПЪРВИ ЛЕКАР: – Той е бивш асистент от Института по ядрена физика. Изхвърлили го от работа заради незначително нарушение на Кодекса за колективните научни открития. Опитал се сам да конструира някакъв звездолет, с което подразнил стадния инстинкт на колегите си. Повече от година работи в нашата морга, а напоследък, както се разчу, упорито събирал човешки органи.

ВТОРИ ЛЕКАР: – Така ли? Защо са му тези органи?

ПЪРВИ ЛЕКАР: – Най-вероятно ги използва за нов научен експеримент. Не вярвам да е канибал. Впрочем заради тази си наклонност от известно време насам е известен с прозвището Морган Органа.

ВТОРИ ЛЕКАР: – Интересно! За първи път чувам, че го наричат така. Звучи ми като Ханибал Педала от филма „Мълчанието на отчаяните“, който спечели пет „Терми-

натора” преди няколко години.

ПЪРВИ ЛЕКАР: – Не. По-скоро го асоциирам със Саркофаг Антропофакоф, ковчега, от който, влезеш ли веднъж, излизане няма.

ВТОРИ ЛЕКАР: – От кой филм беше това?

ПЪРВИ ЛЕКАР: – От „Изтезание на мирозданието”.

ВТОРИ ЛЕКАР: – А гледали ли сте „Екзекуция на проституцията”?

ПЪРВИ ЛЕКАР: – Да. А вие – „Санкции инстанцийни”?

ВТОРИ ЛЕКАР: – Разбира се. А какво ще кажете за „Реституция на институциите”?

ПЪРВИ ЛЕКАР: – Чудесен филм! Но не е ли по-добре след работа да отидем на едно кино? В момента въртят „Вълчи изкълчвания”.

ВТОРИ ЛЕКАР: – Ами да тръгваме. Работното ни време приключи преди пет минути.

Двамата медици се преоблякоха набързо и напуснаха хирургичното отделение. Малко по-късно Морган ги последва, измъквайки се от подземията на моргата.

28.

След скандалния си разрив с Анаила, Боб изпадна в тотална депресия. Всички болести, от които беше поробен в безпътното си минало, се стовариха отново върху нещастното му тяло, но този път с десетократно по-голяма мощ, и той бързо загуби една пета от килограмите си. Освен дето отслабна, усещаше, че настойчивите остри болки в корема, гърдите и главата сега окончателно ще го довършат. А липсата на всякакво сексуално желание го

накара да проумее, че без предан и любящ партньор (партньорка) човек е обречен на бавна и мъчителна деградация. Страдаше и душата му, постоянно раздирана от крайни и остри противоречия в зависимост от чувствата, които го връхлитаха при спомена за Анаила. Ту изпаднаше в панически ужас при мисълта, че никога повече няма да легне с любимата си, която в такива моменти му се струваше, че неистово и още повече обича, ту го обземаше диво чувство за мъст. То се изразяваше в желанието му да я причака някъде на тъмно и да ѝ подири окончателна сметка за изневярата, ако ще дори прибегвайки и до физическа саморазправа. Разтреперваше се само при спомена за отвратителната сцена, когато я завари в компанията на онези интелектуални парвенюта, а изостреното му чувство за справедливост биеше тревога чрез прединфарктните сризове на сърцето му, приканвайки го да предприеме някакъв ход, който най-сетне да регистрира окончателното му отношение към нея. Но подобен ход той не предприемаше, защото все не можеше да установи какво всъщност е това му отношение – негативно или позитивно.

През късните нощни часове, когато немият шепот на самотата заплашваше да го доведе до окончателно и безвъзвратно умопобъркване, с изпокъсани нерви и свита на топка душа Картофски изскачаше клаустрофобно от апартамента си и в състояние на полунесвяст не усещаше как се добира до жилищния блок на Анаила, около който тайно започваше да се навърта, втренчил трескав поглед в прозореца на моминската ѝ стая. Този прозорец обикновено бе тъмен, а когато светеше, той все не съумяваше да събере кураж да ѝ позвъни на вратата, защото не знаеше

какво точно иска от нея - да я люби страстно, да я хвърли от балкона или и едното, и другото едновременно. Възпираше го също и страшното предположение, че тя ще бъде с новия си приятел и ще го отблъсне студено. А това вече нямаше да е в състояние да понесе и със сигурност щеше да се поболее от ревност и накърнена мъжка гордост. Но и да беше сама, тя навярно пак не би го приела и той така или иначе трябваше да умре от душевна болка, защото по никакъв начин нямаше да може да разбере дали е наистина сама или с новия си любовник. Успоредно с това си двойствено отношение изпитваше и убийствено чувство на срам и вина пред Анаила. Ала въпреки тези си чудовищни терзания, почти всяка нощ продължаваше да се навърта лунатично около квартирата ѝ, понеже това унищително занимание се беше превърнало в единственото му, макар и косвено, съприкосновение с нея. А денем, когато се носеше плавно по гъмжащите улици на Космополитън, сковано изтегнат на задната седалка на мощната си лимузина, той пак не намираще покой. Въртеше шизофренично във всички посоки натежалата си от мъка глава и във всяко второ лице от тълпата съзираше тъй скъпите на сърцето му черти на бившата си любима. Нейните големи и печални очи, умното ѝ високо чело и леко изпъкналата ѝ горна челюст, която ѝ придаваше вид на млада кобила, не можеха да бъдат никога изтрити от съзнанието му.

И за да умъртви душевната болка, той, естествено, се пропи. Не че преди пиеше по-малко, но сега пиеше и от мъка. Само за няколко седмици алкохолът го превърна в сбръчкана мумия, скърцащо изпълзяваща от същата ъндърграунд кръчма с непризнатите творци, вече почти

напълно разрушена, но за учудване на всички продължаваща още да функционира. Собственикът ѝ, зарязан най-сетне от съпругата си, се беше оставил да бъде окончателно заразен от nihilистично-анархистичните идеи на своите клиенти. Всъщност той отдавна вече работеше на загуба, защото почти всяка нощ, щом се напиеше като слон и заспеше, свлечен зад барплота, последните започваха да се самообслужват безплатно, обричайки го на сигурен фалит.

Вследствие на интелектуално-психичните и физиологични поражения, които алкохолът му нанасяше, защитните механизми на организма му взеха да отслабват и Картофски стана страшно немарлив и безотговорен към служебните си задължения. Тази негова деградация спомогна за много кратък период да се раздели с още няколко двойки бодигардове, които биваха изваждани от строя без особени затруднения, ставайки жертва по-скоро на абсурдните му и авторитарни заповеди, отколкото на тактическите и коварни ходове на противника. Пък и самият той при една от ожесточените престрелки допусна слабостта да бъде прострелян в ухото, инцидент, който го накара най-после да се стресне и сериозно да се замисли над гибелния избор на живот, който беше направил. Вбесен от немарливостта на доскоро безупречния си служител, Голдън го повика при себе си, кастри го в продължение на два часа, а след това му даде едномесечен отпуск, заплашвайки го, че ако не успее да се възстанови, ще го изхвърли от работа. На боса, който бързо схвана, че той вече е бита карта, му се щеше веднага да го изрита, но не беше сигурен, че ще намери толкова бързо и тъй лесно друг балама за тази рискована и не особено добре запла-

тена работа.

Боб от своя страна също проумя, че присъдата му е произнесена и че Голдън ще направи всичко възможно, за да го подмени с нов служител. Ето защо, отдаден на собствения си фатализъм, превърна живота си през този месец за възстановяване в още по-умопомрачителна какафония от безпаметни напивания и летаргични затъвания в блатото на съня. Прибираще се в апартамента си на разсъмване, вкаменен и парализиран от алкохола, който поглъщаше в огромни количества. После се търкулваше в леглото си и се събуждаше късно след обяд, усещайки главата си като ненужен придатък и с белези по лицето си от възглавницата, с която се бореше в продължение на 10-12 часа, докато траеха пиянските му преспивания. След това излизаше, гмурваше се в тълпата, тормозен от мисълта, че не принадлежи на човешкия род, а щом хлътнеше в любимата си и омразна кръчма, всичко се повтаряше отново. Някъде по средата на дадения му от боса месец за реанимация, изгризан от угризения заради самоубийствения си начин на живот, той реши, че е крайно време да мобилизира волята си и да предприеме автоспасителни действия. След като се увери, че няма да умре от алкохолно натравяне, намисли да избяга от безизходицата, като стане играч на рулетка. Надяваше се да забогатее изведнъж, а парите, както си мечтаеше, щяха да го направят силен и да го спасят от робската зависимост пред Голдън. Казиното, което започна да посещава, гъмжеше от маниакални играчи от средна ръка, под чиито бледи маски на каменно хладнокръвие всеки опитен психоаналитик би разкрил катастрофичната психика на хора, заложили живота си на карта. Само едно-единстве-

но завъртане на рулетката помиташе по цели дузини от тези индивиди, които, загубили всичко отведнъж, се свличаха като подкосени на пода. Разбира се, после веднага биваха извлечени навън от специално предназначенията за целта униформени служители на заведението. Тези пък, на които в началото им провървяваше, скоро също се нареждаха сред губещите, защото не притежаваха волята да устоят на изкушението за по-високи печалби. Успелите да се измъкнат с пълни джобове и с реализирани мечти за бързи удари всъщност биваха съвсем малко, но въпреки това Картофски се бе зарекъл да стане именно един от тях. Той се опитваше да играе с методично хладнокръвие, като в началото винаги залагаше малки суми. Печалбите му бяха минимални, но когато вдигнеш мизата, започваше веднага да губи, мятайки святкащи от злоба погледи към крупното, което с безизразна физиономия обираше неговите и парите на останалите играчи. „Тия типове никога не губят – си мислеше завистливо за собствениците. – Впрочем номерът е не дали ще спечелиш или загубиш, а дали е твоя рулетката”, обобщаваше философски.

Но ако не друго, играта поне му помогна да се освободи от измъчващата го любовна мъка. Разсъдъкът му вече се бе избистрил достатъчно, за да го превърне отново в що-годе уравновесена личност, и на него чак му ставаше смешно, щом си спомнеш за Анаила. „Как съм могъл да хлътна по такава безлична и потайна глупачка, една от хилядите анонимни и оснобели гъски в големия град!”, се питаше напоследък той и изобщо не можеше да си отговори на този въпрос.

29.

Тази сутрин Картофски се събуди необичайно бодър, но мрачен. Не го мъчеше махмурлук, защото предната нощ не бе слагал капка алкохол в устата си, а само беше загубил на рулетката почти всичките си спестявания. По стар, но доста отдавна занемарен навик, след като стана от леглото и се поразкърши, той се приближи до прозореца, през който надникна навън, без да го отваря, понеже още помнеше урока с опита за покушение над суверенната му личност. Видя, че белотата на деня е отново зацапана от тъмните петна на многобройните сгради, пешеходци и превозни средства. И не че беше далтонист, но напоследък възприемаше света само така – в контрастните тоналности на черното и бялото. Просто животът му бе станал неимоверно стерилен и изчистен откъм удоволствия, което бе и основната причина за това му странно светоусещане. „За три седмици изгубих почти всичките си пари на тази идиотска рулетка. Отдавна не съм плащал и наема за апартамента – помисли си с раздражение той. – А срокът, определен от Голдън за моето възстановяване, изтича след пет дни. Трябва наистина да предприема нещо, иначе ще си имам неприятности с шефа. Пък и без това не искам повече да съм му роб на този дембел. Нищо чудно, след като не съм му нужен вече, да изпрати и хора да ме очистят. Все пак разполагам с не малко информация за мръсните му далавери. Затова трябва да се спасявам колкото може по-бързо и безшумно” – реши в заключение Боб, който обаче не знаеше, че това, което знае за Голдън, е всъщност лъжеинформация.

Щом се поокопити от чувството за страх, породено за части от секундата вследствие на тези му тревожни мисли, той отново възвърна обичайното си за подобни критични моменти самообладание. После втренчи поглед в меките си домашни пантофи, сякаш очакваше спасителното решение да дойде от тях. Те от своя страна моментално събудиха във въображението му асоциации за домашен уют и за хармония и спокойствие, състояния, към които напоследък бе закърнял поради кризата в личния си живот. В главата му бавно и носталгично изплува споменът за кокетната родна къщурка, така светкавично и брутално разрушена от Бронх. Видя се в буйната си младост, обгърнат от мъглата на романтичното минало, да прекосява потъналия в зеленина двор, да влиза в единствената стая на дома си и да се плъосва на дивана, разтваряйки увлекателна книга в ръце, вместо деколтето на красива девойка. Виждаше още как малко покъсно става от дивана и сяда на масата зад разнебитения компютър, с чиято помощ се опитва да материализира първите си лирични опити, тъй жестоко смазани след това от книгоиздателя мошеник Шумкън. И точно тук споменът изведнъж изчезна, а в мозъка му като лампа на полицейска кола засвятка една-единствена дума: компютър, компютър, компютър...

„Ами да, това е идея! Истинска спасителна идея! – възкликна мислено той. – Как не съм се сетил досега! Трябва отново да се хвана за перото. В Космополитън гъмжи от литературни издателства. Само писането ще ми осигури морална, естетическа и финансова удовлетвореност. Пък и слава на модерен автор, надявам се. О, аз трябва да я грабна тази награда „Фугасен Пегас“! Ще ги

разбия тези мастити корифеи на елитарната литература, които все още се опитват да диктуват художествените процеси”.

След тези си програмни слова Картофски нахлу в съседната стая, превърната в кабинет, и включи новия си компютър, който неотдавна беше закупил. После, облечен в бронирана вместо в писателска жилетка, седна зад него и щом екранът му светна, се вкопчи като удавник за клавиатурата. Веднага започна трескаво да твори, усещайки как оргията на поетичното демиургство го кара отново да се чувства велик. До вечерта възстанови двадесетина от стихотворенията си, които помнеше, а до обяд на другия ден избълва още нови десет. Така сборникът придоби окончателен вид и той го прочете няколко пъти, нанасяйки необходимите корекции. Едновременно с това установи, че поезията му е натоварена, уви, предимно с отрицателна лексика. Проумя също, че антонимните несъответствия между думи и дела са нещо твърде типично за стила му. С две думи, стихосбирката бе пропита с nihilистични, подривно анархистични и натрапчиво суицидни идеи, но това изобщо не го притесни. Той даже изрецитира на глас едно от ключовите си стихотворения, което незнайно защо го доведе до особена екзалтация. За да не бъдем многословни обаче, тук ще възпроизведем само финала му. Ето го:

*... Луд, издут от дулото на пистолета,
втъкнато в устата ми нелепо,
спускам спусъка и с моята глава
се разпръсва цялата земя!*

Щом се увери, че всичко е наред, Картофски разпечата чрез принтера листите и ги пхна в една папка. Взе и адресите на няколкото водещи издателства, включени в електронния литературен каталог, който бързо откри в интернет. После облече артистичната си жилетка, изпъстрена с някакви хтонични орнаменти, нахлузи предизвикателния си кобалтово копринен смокинг, грабна ръкописа и развълнуван напусна апартамента. Беше решил да се срещне с редакторите очи в очи, така че да ускори нещата.

„Ще бъда най-великият! Предчувствам как ще го пипна този „Пегас“ – си повтаряше наум, докато лимузината му го отнасяше към първото запланувано издателство. Там го посрещнаха някакви изискани, но твърде възрастни дами, които, шокирани от атрактивния му вид, отказаха да му приемат ръкописа, оправдавайки се, че били затрупани с текстове, чакащи от години да видят бял свят. Той ги изруга наум, докато се сбогуваше възпитано с тях, и напусна още по-амбициран редакцията. Следващите три-четири издателства въобще не съществуваха, или по-точно на техните адреси се помещаваха някакви други офиси. Служителите в тях му обясниха, че наскоро са сменили местонахождението си, но къде точно са се преместили, никой не знаеше. Петото издателство, слава Богу, си беше на мястото. Боб с разтуптяно сърце и в спънат тръс изкачи витото стълбище в стил рококо, което водеше до входната му врата. На нея имаше монолитна позлатена табела, върху която с едри седефени букви бе изписано: „Издателска къща „Кронос““. Щом натисна звънеца, той изчурулика припева от последния хит на една изгряваща рок група, а отвътре

дрезгав глас изрева:

– Влизай!

Картофски бутна вратата и се озова в един не голям, но луксозно обзаведен офис. Пристъпи неловко напред, зашари с очи, за да се ориентира в обстановката, и фиксира две стилни бюра с инсталирани отгоре им компютри. Зад тях забеляза двама доста млади господи с дълги разрошени коси и безизразни погледи. Те бяха вдигнали краката си на бюрата и си подхвърляха бутилка с уиски, от която пиеха с явна апатия.

– Заповядайте, седнете! - изфъфли надменно единият тип. После стана залитайки от стола си и посочи на Боб едно кресло, по което още личаха отпечатъци от задните части на предишните посетители.

– Аз съм главният редактор, а това е помощникът ми – представи се господинът и посочи колегата си. Щом Картофски се настани, впрочем твърде сковано в креслото, той продължи: – Нашето издателство е най-авангардното от всички авангардни издателства, съществуващи в момента. Поемаме всички разходи по отпечатването и разпространението на книгата, вземаме 50 процента от печалбата, но има едно важно условие – много сме взискателни към творчеството на другите. Казах на другите, защото ние също пишем и засега не сме открили автор, който да е по-добър от нас. Трудно пускаме на пазара творби освен нашите, понеже, както вече заявих, първо, не се е пръкнал автор, по-велик от нас...

– И едва ли някога ще се пръкне – намеси се помощник-редакторът с дрезгав глас.

– И второ – продължи главният, – трябва да поддържаме авангардния имидж на издателството на високо и

трудно достижимо художествено равнище.

Помощник-редакторът също се надигна от стола си и се обърна към Боб с вяла и провлачена интонация:

– А сега се представете, дайте си ръкописите и напуснете по-бързо офиса, защото имаме страшно много работа.

След тези си думи той надигна бутилката, пи на едри безкомпромисни глътки, а после запали един джойнт.

– Приятно ми е. Боб Картофски – представи се нашият герой. – Заповядайте! Това е ръкописът ми.

И той подаде папката с творбите си на главния редактор, който небрежно я пое и я захвърли някъде зад гърба си. Едва тогава Боб забеляза двете като че ли синтетични красавици, които, седнали зад някаква маса в дъното на стаята, се трудеха неуморно зад големите си изцъклени компютри. Особено го впечатлиха късите им рокли, натрапчиво подчертаващи дължината на бедрата им, пък и косите им, боядисани в синьо и топирани.

– Това са двете ни неуморни операторки и дизайнерки – чу гласа на главния редактор през глухите удари на учестения си пулс, защото дамите му бяха подействали неимоверно възбуждащо. Те от своя страна за миг му кимнаха мило и продължиха механично да си вършат работата.

– Ето ви нашия имейл. Ако искате, си пратете текста и по него. А сега ще ви напомня, че е време да си тръгвате – обади се отново помощникът и нервен тик премина през гладко избръснатото му лице.

– А кога да ви потърся за мнението ви? – попита сервилно Картофски.

– Най-рано след месец. Но по-добре е първо да ни те-

лефонирате – информира го шефът и се изпъчи високомерно в екстравагантния виолетов смокинг, с който бе натруфен.

Той и колегата му, също издокаран шикозно, излъчваха пищна зрелищност. И двамата се правеха на рокзвезди, но по-скоро имаха вид на надуты пуяци. Това поне бе впечатлението, което предизвикаха у Боб, докато ги наблюдаваше как се ежат.

– След месец е късно – каза той.

После извади от отънелия си портфейл две стотачки, хвърли ги на бюрото и заяви:

– Ще намина утре по същото време. Надявам се дотогава да сте прочели стиховете ми, за да чуя компетентното ви мнение.

– Добре, заповядайте утре. Но първо ни телефонирайте – отвърна хладно главният, без дори да погледне банкнотите.

– Довиждане! - изсъска припряно помощникът му.

– Чао! – измуча Картофски, напускайки офиса с приповдигнат дух и предчувствие за бляскав успех.

На път за вкъщи мегаломанията му бързо достигна максималните градуси и когато влезе в апартамента си, той вече се чувстваше като литературно величие. „Ще ги шашна, ще ги шашна! Ще го пипна този „Фугасен Пегас“, каквото и да става“, повтаряше си трескаво наум. После, обзет от внезапен прилив на нежност и желание за всеопрощение, изприпка до телефона и с треперещ показалец набра номера на Анаила. Беше към пет след обяд и се надяваше да я открие вкъщи.

– Скъпа, ти ли си? – проговори задъхан, когато чу в слушалката нежното „ало“ на любимото същество.

- Аз съм. Какво искаш? – скръцна студено Анаила от отсрещната страна, а редуциран от апарата, гласът ѝ за миг му подейства парализиращо.

Но той успя някак си да се окопити и продължи, изпаднал в налудничав транс от хаотични бръцолевения:

- Аз такава... Разбираш ли? Прощавам ти всичко и все още те обичам! Аз ще се измъкна скоро от лапите на Голдън и от онази гадна професия. Ти беше права, като ме нарече нищожество. Скоро ще бъда богат, много богат, независим и прославен.

– Какво имаш предвид? – срязва го тя.

– Нали съм ти говорил, че пиша стихове. Помниш ли? Веднъж даже ти бях чел едно стихотворение. Помниш ли?

– Да. И какво от това?

– Намерих едно издателство. Навярно ще ми издадат стихосбирката. Скоро ще бъда велик, ще паднат пари. Замислил съм и един роман. Ще ги шашна, скъпа, ще видиш. И когато се почувствам финансово могъщ, ще дойда и ще ти поискам ръката. Само, моля те, забрави за оня идиотски случай и ми прости! Прощаваш ли ми?

– Сега не мога да ти отговоря на този въпрос. Все още съм ти страшно обидена и не искам да те виждам - отвърна ледено Анаила.

– И аз не искам да те виждам, скъпа – продължи пламенно той. – Няма да се виждаме, докато не стана богат. Когато критерият ми за благополучие бъде удовлетворен, ще дойда и ще ти поискам ръката. И не мисли да ми отказваш и да се омъжваш за друг! Откажеш ли ми, ще те убия! Хич не ми пука! А пребиваването си в затвора ще използвам пак за писане. И ще създам най-скандалния

роман – за изметта на обществото.

– Наивник и мечтател! Достоевски отдавна го е написал, глупако – изсъска тя и тръшна слушалката.

– О, ти ще ми паднеш един ден, проклетнице! – извряка Картофски с истеричен фалцет и на свой ред затвори телефона.

Ала все пак беше доволен от себе си и си каза: „Тази нощ ще се забавлявам. Нищо, че парите ми са на свършване. Ще рискувам. Нали се надявам на успех от стихосбирката. Отивам да живея”.

И изскочи от апартамента на път за първия вертеп, който щеше да му се изпречи пред очите.

30.

Садомазохистичните му наклонности, намерили най-ярко проявление именно във връзката му с непадащата по-долу от него в това отношение Анаила, и този път не му изневериха и Боб се натряска до такава степен, че когато на другия ден се събуди късно след обяд, не искаше да повярва, че е жив. Главата му се въртеше, устата му смърдеше и остри болки пронизваха цялото му тяло. На всичкото отгоре го глождеше някакво чувство на вина и в продължение на няколко минути той мъчително напруга спиртосания си мозък, за да се сети в какво бе съгрешил. Спомените му от изминалата пиянска нощ бяха хаотични и фрагментарни, но все пак успя да ги подреди в някакъв, макар и доста разбъркан пъзел.

Действието, експресивно и безсюжетно, се развиваше отново в любимата му упадъчна кръчма, в която предната нощ се бе потопил. Първо си спомни как качен върху

една от масите се обявяваше пред останалите клиенти за най-великия поет. После под звуците на едно разтърсващо рокпарче се включи в традиционния погром над инвентара. След това се опита да обладае в тоалетната някакво момиче, но нищо не излезе, защото се оказа, че то всъщност е дългокосо момче. Спомни си също как по някое време се събуди под масата, натряскан до козирката, и как с влечугно-углавно изпълзяване се измъкна незабелязано навън. Там всичко се въртеше в лудешки танц пред очите му, а краката му се преплитаха, натежали от оловото на погълнатия алкохол. В стремежа си да намери пари за такси той машинално бръкна във вътрешния джоб на смокинга си, където напипа някаква визитка. Извади я и под мътната светлина на една улична лампа с мъчителни взирания разчете координатите на проститутката, с която преди близо месец бе сгащил шофьора си. Следваше безпаметна мъгла, разкъсвана циклофренично от сцените на разюздан секс в асансьора и в банята на апартамента му със същата тази порочна красавица. Спомни си още, че освен от бясното плътско желание, бе обладан и от нещо като чувство на любов към въпросната дама, пред която взе да хленчи да го последва в леглото. Но тя категорично отказа, напомняйки му делово, че е профилирана само за нестандартни услуги, след което бързо се облече и изчезна, измъквайки му няколко доста едри банкноти. Как се е добрал до леглото си и как си е легнал, той обаче изобщо не помнеше.

Сега се надигна и видя върху пода дирята от разхвърляни дрехи, която беше оставил след себе си. Някъде до вратата се гърчеха в нелепа безпомощност сакото

и ризата му, по-насам се чернееше като препарирана перурда папионката му. Обесени на полилея висяха тигрантите му, а под леглото се бяха спотаили зацапаните му с цигарена пепел панталони. Отхвърли завивката и установи, че си е легнал и спал с обувките, по които личаха петна от засъхнала кал.

– Пфу, какво съм прасе! – наруга се той и скочи от леглото, като едва не стъпка търкалящия се в нозете му телефонен апарат. – Навярно пак съм звънял на Анаила – предположи и моментално се сети за уговорката си с издателите от „Кронос“. – Ах, какъв безотговорен тип съм наистина! За малко да забравя за насрочената среща. Дано не съм закъснял – добави и проумя, че именно заключената в сейфовете на паметта му мисъл за въпросния ангажимент е породила одеवेशното му чувство за вина.

Веднага набра номера, чу гласа на едната от операторките и най-вежливо ѝ обясни, че е вчерашният посетител и автор на сборника „Обругаване на абстракциите“. Дамата от своя страна, след кратка пауза, му каза да се яви до половин час в редакцията.

– И знайте, че ви правим услуга, защото работното ни време изтича след 20 минути! – скастри го тя накрая и затвори.

След четвърт час Картофски вече бе цъфнал пред вратата на издателството и неистово натискаше звънеца.

– Влизай! – изрева вчерашният глас и той нахлу в офиса с думкащо от вълнението и махмурлука сърце.

Двамата редактори бяха още по-нетрезви от предния ден и даже бяха награбили в скутовете си операторките, които звънко се изсмяха, щом видяха развълнувания по-

сетител. Присмехулните погледи на всички го обстрелваха саркастично иззад барикадата от пиукащи и до пръсване натъпкани с информация компютри. Главният редактор изблъска своята дама, стана олюлявайки се от стола, заобиколи с плавни и унесени движения бюрото и надменно се изтъпанчи наред стаята, този път облечен в рокерско яке и изкуствено протрити джинси. Тук няма да пресъздаваме твърде маниерните му словоизлияния, разкриващи болнавия му естетизъм, а ще съобщим само, че той обяви поезията на Боб за изключително слаба и нравствено обременена. После се пресегна към бюрото, взе папката с творбите, по която личаха петна от алкохол и цигарена пепел, и я подаде на собственика ѝ, като му каза да изчезва. Щом видя окаяното ѝ състояние, Картофски изтръпна, вълна на възмущение изпълни белите му дробове и червена ярост подпали лицето му. Но успя все пак да се овладее, промълвявайки привидно хладнокръвно:

– Ще ви помоля само да ми върнете парите.

– Вземи си ги! – излая помощник-редакторът и хвърли срещу него двете смачкани банкноти, които паднаха безшумно на пода. – Умрели сме за мизерното ти рушветче!

– Съжалявам, но не разполагам с повече. Ако бях богат, нямаше да съм принуден да драскам. Най-малкото поне щях да стана издател – отвърна злъчно Боб и се наведе, за да вдигне банкнотите. Когато се изправи, помощник-редакторът изсъска срещу него:

– А сега се омитай! Вън! Да те няма!

Той напусна омерзен офиса, сподирян от разпасания кикот на тъй наречените издатели и помощничките им.

„Как е възможно тези нещастници да не оценяват поезията ми!“ – пулсираше в мозъка му тази натрапчива мисъл, докато лимузината го отнасяше обратно към дома му. Същевременно комплексът му за малоценност го разпердушени напълно и когато влезе в сумрачния си хол и се свлече върху дивана, вече се чувстваше като пълна развалина. Нервите и душата му се бяха стегнали в корав възел, а в главата му, изгубила вяра и в последната спасителна надежда, се зароди страшната идея за самоубийство. Пред него не се очертаваше никаква алтернатива за печелене на пари; и без друго нищожната му способност да се обвързва с всякакъв род обществени ангажменти се бе изпарила напълно. А и последните политически катаклизми в Космополитън бяха помогнали на много доскоро спотайвали се дрападжии да изпълзят и да заробят наивните си събрата, които, докато копнееха за по-добър живот, не бяха усетили как новите господари изплитат около тях коварните си мрежи. Окован отново в каторжните вериги на безизходицата и бедността, Боб не бе в състояние да изкове оръдие, което да му помогне да се измъкне. Сега седеше отпуснат безжизнено на дивана, а невиджаният му поглед блуждаеше механично, без да е в състояние да фиксира нещо определено. Чувстваше, че загива, нямаше сили дори да отиде в някоя кръчма и да изпие последните си пари. Почти машинално измъкна пистолета от чекмеджето на близкото шкафче, опря дулото му в дясното си слепоочие и се напъна да събере кураж за едно радикално салтомортале, което завинаги щеше да го изстреля в отвъдното. „Също като в стихотворението ми. Все пак не мога да не се гордея с пророческата си дарба – си помисли с мазохистична наслада

той и издърпа предпазителя. – Има ли смисъл да живея, щом не мога да бъда свободен? По-добре мъртъв, отколкото беден и роб”...

В същия миг телефонът му иззвъня и Боб вдигна, без да гледа какво е изписано на дисплея.

– Моля – каза с безразличие той.

– Картофски, ти ли си? – се чу отсреща познат глас.

– Аз съм. Ти кой беше?

– Морган. Не ме ли позна?

– О, Морган! Как се сети за мен, приятелю? Какво става с теб? Отдавна не съм те виждал...

– Точно затова ти се обаждам. За да се видим. Ще можеш ли след около час да бъдеш в бар „Одран кон”? Нали го знаеш? Миналата година често засядахме там. Ще дойдеш ли? Много е важно.

– Не мога, човече. Зает съм.

– Тогава да се уговорим за по-късен час. Надявам се, че все още държиш на нашето приятелство.

– О извинявай! Не исках да те обидя. Отказах ти, защото бях решил да се гръмна. Но щом толкова настояваш, ще бъда след час в „Одран кон”.

– Да се гръмнеш! Какво означава това? Ти луд ли си? Доколкото ми е известно, напоследък май ти бе провървяло в живота. Да не би да имаш проблеми с любовта? Или отново да си закъсал с парите?

– И с двете, приятелю. И с двете – отвърна печално Картофски.

– Не бързай да се гърмиш – каза Морган. – Първо ела да се видим. Имам идея, която искам да споделя с теб на четири очи. Нуждая се от помощта ти.

– За какво намекваш? Да не би да е нещо, свързано с

твоя проект? Всъщност докъде стигна с това си велико начинание?

– Остави това, Боб. По телефона нищо не мога да ти кажа. Ще те чакам след час в „Одран кон”. Ще дойдеш, нали?

– Тръгвам.

– И моля те, бъди сам!

– Разбира се. Значи след час?

– Да – отвърна Морган и двамата в синхрон затвориха, обладани обаче от странното усещане, че някой ги подслушва.

Ободрен след този обнадеждаващ разговор, Картофски реши да отложи самоубийството. Той хапна набързо, извърши няколко козметично-фризьорски корекции по лицето си, изразяващи се в избръсване и сресване, сне вмирисаната си на жълта и кисела пот риза, смени я с чиста, облече смокинга и шлифера си и излезе. Колко отдавна не бяха се виждали с Морган наистина! Навярно им предстоеше чудесна вечер! Макар че за голямо негово разочарование трябваше да се срещнат в такава долнопробна дупка като „Одран кон”. Та нали появата му така тузарски изтупан в нея щеше да представлява комично и абсурдно зрелище! Но какво да се прави - ако имаше повече пари, щеше да предложи на приятеля си да се срещнат в някое по-изискано заведение. Но той нямаше. Бяха му останали само двете стотачки.

31.

Картофски заповяда на шофьора да спре, освободи го с уговорката веднага щом го повика по мобилния телефон

да се отзове, слезе от лимузината и продължи пеш към „Одран кон”. Вечерта беше прохладна и луминисцентна, но той крачеше неуверено по тротоара и се озърташе във всички посоки, очаквайки враговете му всеки миг да открият стрелба по него. Мисълта за самоубийството окончателно се бе изпарила от главата му и сега отново трепереше за живота и здравето си. Отдавна не беше вървял без охрана по нощните улици на Космополитън, а манията му за преследване се подсилваше от съзнанието, че така лекомислено се бе лишил и от бронирано недосегаемия уют на служебната си кола. „Ами ако това е някакъв заговор срещу мен?” – осени го за миг тази страшна мисъл, която обаче веднага отхвърли, защото не вярваше, че Морган, най-верният му приятел, ще се опита да го предаде.

Докато крачеше напред, срещу него като безпощадна лавина връхлиташе враждебната тълпа от пешеходци, доминирани незнайно защо от някакви едри, охранени и крещящо гримирани млади дами. Техните китообразни туловища, напращели изпод екстравагантните лъскави тоалети, прииждаха самоуверено, заплашвайки всеки миг да го размажат, угроза, подхранваща собствената му потиснатост с нови и нови дози параноя. Изведнъж нещо аморфно се стрелна нахално в краката му и паникьосан, той със светкавична бързина измъкна пищова, който бе взел със себе си. Но преди да бъде въвлечен от съдбата в нелепа пукотевица, установи, че това е някаква нищожна булонка и злобно я срита. Псето изквича, повече от изненада, отколкото от болка, неочаквало такъв варварски отговор на наивната си любов към човека. Боб от своя страна ехидно се изсмя, докато то в панически бяг омиа-

ше тротоара с разпарцаливената си задница. После прибра пистолета, който за негов късмет никой от минувачите не бе забелязал, и продължи забързано напред. Внезапно в лицето му задуха силен, лепкав и мазен вятър и той яростно изруга. От всичко на този свят най-мразеше насрещния вятър, който превръщаше прическата му в купчинка разпердушинена плява, напълваше устата и очите му с хрупкащо-скърцащ прахоляк и го караше да се чувства безпомощен и объркан като омотан във вълма от невидими памуци. Крачейки мъчително срещу стихията и решен на всяка цена да се пребори с напористата ѝ атака, ненадейно бе осенен от подозрението, че този вятър всъщност е причинен от някакви тайни подривни сили. “Те се опитват да контролират и да променят по изкуствен начин климата и така окончателно да подчинят човечеството на своите интереси”, си помисли той. И беше почти сигурен, че е прав, защото Космополитън като един от най-могъщите мегаполиси, освен че притежаваше максимална военно-икономическа мощ, бе и седалище на много конспиративни и опасни организации, устремени към абсолютната власт и световното господство. За да реализират пъклените си планове, те си служеха с всякакви високо технологични средства, включително воденето на войни чрез въздействие от дистанция върху атмосферните процеси. Впрочем за дейността им Картофски бе чел само в пресата и не знаеше дали в действителност съществуват. Но според него през определени интервали членовете им наистина успяваха да се домогнат до важни държавни постове и едно от сигурните доказателства за това бе периодичното възцаряване на тъй наречената ера на злото. Тогава навсякъде

настъпваше хаос и разруха, а най го отнасяха затъntenите и бедни провинции, оброчани за дълги години на икономическа и духовна стагнация. Именно в такива критични моменти те обявяваха Космополитън за враг номер едно и в стремежа си да се противопоставят на неговата мощ се обединяваха в утопични комуни, което всъщност и ги довършваше. Самият Боб произхождаше от една от тези съсипани провинции, чиито поданици бяха принудени да водят вегетативно съществуване, превръщайки се в разлагащи се същества. А изконният им копнеж за социална справедливост и независимост биваше умело прищпорван от кръвожадни диктатори като Бронх, които впоследствие неминуемо се превръщаха в жертви на собственото си тъпоумно и късогледо насилие. Но в момента точно това бе най-малкият проблем на нашия герой, зарязал отдавна загиващата си родина, вместо да остане и продължи борбата срещу тиранина за нейното освобождение.

След още няколко минути изнурително пешеходство Картофски се шумугна в някаква затъntenа уличка и пред очите му запремигва окаяната реклама на „Одран кон“. Барът беше типичен представител на плеядата долнопробни работнически кръчми, нацвъкани в предградията на Космополитън, и се намираше в непосредствена близост до болницата, в която навремето той упражняваше благородната професия на санитар. Щом стигна, прекрачи с погнуса прага на входната врата с натъркаляни пред нея пияндета и хлътна в заведението. Вътре, в задимения и изпълнен с пресипнали крясъци червеникав полумрак, се развихряше геената на вулгарно-материалистично веселие. Алкохолът се лееше

като из ведро, а мрачните посетители се прокрадваха призрачно между масите и покрай проблясващия с металическа студенина барплот, отдадени на езическия ритуал по напиването. Боб отдавна беше отвикнал да посещава подобни дупки и в момента накърненото му самочувствие на капризен естет, изковано през последната година на охолен живот, биеше справедлива тревога. Е, вярно, че през тази година се бе превърнал в редовен клиент на бохемската кръчма, но клиентите там бяха хора на духа, а хаосът и напиванията се поддържаха съзнателно и представляваха емблема на авангардните идеи, които тези непризнати творци можеха единствено по този начин да афишират. „Одран кон” го отблъскваше и по друга причина – че не предлагаше необходимите условия за демонстриране на суетата. Той обаче педантично държеше да спазва тези условия, а именно:

1. Да посещава интелектуални заведения, претъпкани също от суетни клиенти (особено дами), пред които да се надува с екстравагантните си и непредсказуеми тоалети.

2. Да върши и говори точно обратното на онова, което останалите посетители смятаха за редно да вършат и говорят, но самите те също не вършеха и не говореха.

3. Да зарейва отнесен и пренебрежителен поглед високо над главите на клиентите, правейки се, че не ги забелязва и че не го интересуват, при условие, че те вършеха същото.

4. Да издебва най-удобния момент за предизвикване на съзнателен, преднамерен, добре обмислен и хладнокръвен скандал с цел привличане погледите на всички върху себе си.

Като всяка работническа кръчма „Одран кон”, разбира

се, не отговаряше на нито едно от горепосочените изисквания. Но в случая това не беше най-важното, още повече, че Боб бе дошъл тук със съвсем друга, конкретна цел. Щом се огледа напрегнато през барикадата от цигарен дим и алкохолни изпарения, най-сетне съзря Морган. Той седеше прегърбен на някаква самотна маса, а острият му профил, подсилен от въздушен поток в дълъг нос воля за мощ, се беше надвесил умислено над една чашка с кафе. Между другото тук е мястото да отбележим, че той изобщо не консумираше алкохол, пуританска наклонност, която го правеше типичен представител на прослойката от все по-рядко срещащи се напоследък учени-откриватели. Щом Картофски се добра до масата му, двамата сърдечно се прегърнаха и Морган го покани да седне. После поръча на притичалото сервитьорче любимия му джин и му изложи проблемите си, състоящи се в недостиг на средства за завършването на звездолета. В отговор Боб пък се изложи, заявявайки му, че не може да му помогне. Но след първите три чаши огнен джин заяви, че в главата му вече назрява план за някакво що-годе задоволително разрешаване на проблема. Накрая се напи и се остави да бъде отведен от Морган да пренощува в звездолета.

– О, грандиозно! О, величествено! – възкликна той при вида на комфортната му вътрешност, която, непосредствено преди да заспи, украси с мозайката на пъстър бълвоч.

луксозно обзаведен. Двете настоящи горили на Картофски стърчаха чинно до вратата, а Голдън седеше тлъст, мрачен и плувнал в пот зад масивното си бюро. Пред него, поставен в порцеланово блюдо, проблясваше със златист загар педантично препечен котлет, по чиято повърхност се забелязваха тънки прорезни рани. До блюдото се кипреше запотена бутилка с марково бяло вино, наливано периодично в изящна кристална чаша, пресните пръстови отпечатащи по която представляваха сигурно доказателство за това, че от нея току-що е отпито. Но в момента Голдън бе забравил за тези изкушения и с дебели треперещи пръсти разтваряше последната от петте бележки, които преди около час му бяха връчили управителите на няколко от собствените му бардаци. Всички бележки съдържаха един и същ текст, който гласеше: „Шефе, вземам този незначителен кредит от теб, за да го удесеторя. Ако се върна някой ден, ще ти се издължа с лихвите. Боб Картофски”.

След като с болка установи, че и последният текст не се различава с нищо от останалите, Голдън изруга вулгарно, смачка бележката и я запрати по уплашената физиономия на единия бодиград, който беше доволен, че все пак не го замерват с пепелници, както имаше навика да прави един от бившите му шефове. После Голдън изведнъж се улови за лявата страна на гърдите, а тялото му мигновено бе пронизано от мъчителна сгърчваща конвулсия. Сърцето му заблъска в луди неравноделни тактове, някакъв тежък задух изпълни дробовете му и той задиша шумно и учестено като агонизиращ. Тогава светкавично измъкна от бюрото си някакъв спрей и го впръсна в оралната си кухня, след което дишането му

бавно започна да се нормализира.

– Идиоти! – кресна хрипливо той към двете горили, щом кризата заглъхна. – Как може да сте толкова тъпи, че да се вържете на лъжите на онзи мошеник? На оня търтей и негодник! В миша дупка ще го навра този тип! Мамицата ще му разплача! Само да го пипна! Не знаехте ли, че той е в отпуск, кретени? Отговаряйте! Какво се пулите?

– Знаехме, сър – събра кураж да проговори едната горила, – но си помислихме, че отпускът му е изтекъл.

– И вие сте в играта, негодници ниедни – продължи да крещи Голдън. – И вие! И мислите, че ще повярвам на плитките ви лъжи? Знаете ли срещу кого сте тръгнали? Знаете ли? В миша дупка ще ви навра! – скочи той зачервен от креслото си и се заудря по монолитния гръден кош. – Аз не съм кой да е! Аз съм Голдън! Могъщият Голдън! Като мухи ще ви смачкам!

– Не сме в играта, сър. Кълна ви се! – каза хленчейки горилата. – Ако...

– А известно ли ви е колко пари е задигнал онзи негодник? – прекъсна го грубо Голдън. – Отговаряйте! Известно ли ви е? И то с вашето волско съучастие!

– Нямаме представа, сър – отвърна мънкайки горилата. – Само на нас двамата, след като акцията приключи, Картофски ни даде по пет хиляди. Заяви, че вие сте се разпоредили това да ни бъде възнаграждението.

– Лъжеш, негоднико! Повече ви е дал. Живи ще ви одера и двамата, ако до 24 часа не ми възстановите парите!

– Можем да ви върнем само нашето възнаграждение, сър. Останалите пари са у Картофски – проплака горилата.

та.

– И сега искате да ме убедите, че не знаете къде се е сврял този червей. Така ли? – кресна отново Голдън.

– Нищо не знаем. Ако бяхме замесени, и ние щяхме да се покрием.

– Къде ще се покриете бе, тапир? – продължаваше да крещи босът. – И вдън земя да се сврете, пак ще ви намеря. От Голдън никой досега не е успял да се измъкне. Ясно ли ви е? Никой...

– Ясно ни е – отвърнаха в хор горилите.

– Картофски също ще го пипна – продължи задъхано Голдън. – Няма спасение за него, смъртната му присъда е подписана вече. И вие, тъпацы, се съгласихте да ограбите собствените ми заведения за по пет хилядарки? – кресна отново той към двамата. – Дръзнахте да се опълчите срещу могъщия Голдън, без да се усъмните, че ставате съучастници в пъклените дела на оня плазмодий?!

– Но ние бяхме сигурни, че действаме по ваша заповед, сър – осмели се да се обади другата горила. – Поне така ни увери Картофски. Нали сме във война с вашите управители, които постоянно ви лъжат и мамят. Снощи Картофски именно това ни заяви – че сте издали заповед за нанасяне на последен и съкрушаващ удар срещу тях. Всичко ни се стори като логична последица от войните, които водим с управителите, и ние се съгласихме. Пък и...

– Млък! – прекъсна го Голдън. – Давам ви 24 часа да издирите негодника Боб, да му вземете ограбената огромна сума, да го пречукате като мръсно псе и да ми върнете парите. Ясно ли е? В противен случай лошо ви се пише!

– Ясно, сър! – отвърнаха горилите.

– Изчезвайте! – ревна Голдън и те се изнесоха от парвенюшки мебелирания му кабинет.

Той веднага включи портативния си предавател и повелително изсъска на някого:

– Да се проследят!

Какво се бе случило, за читателя навярно вече не е трудно да се досети. Предната нощ Картофски бе призовавал двете горили и с припряна конспиративно съзаклятническа интонация ги беше информирал за предстоящата задача, уверявайки ги, че това е последната заповед на Голдън. Обеща им, че ако акцията завърши бързо и благополучно, ще ги възнагради с по пет хилядарки, както и в действителност стори накрая. Акцията, която бе проведена в пет от бардаците на Голдън, завърши за няколко часа без никакви усложнения. Като същински супермени Боб и горилите му се появяваха ненадейно в поредния вертеп, изненадваха управителя или заместника му по долни гащи, насочваха дулата на пищовите си в слепоочието му и го заставяха да отвори сейфа. После със забележително хладнокръвие и с фанатична увереност в справедливостта на своята кауза обираха тлъстите пачки и оставяха запечатана в плик бележка с гореупоменатия текст, набран от Картофски на един от компютрите в звездолета. След това овързваха управителя или заместника му за съответния стол, запушваха му устата и изчезваха. На сутринта нещастните жертви на обира бяха отвързани от своите служители и щом се съвзеха, веднага отърчаха да се жалват пред Голдън. Той бързо откри горилите в някакъв игрален дом, където те вече бяха загубили на покер една доста прилична част от

възнагражденията си. Картофски обаче беше изчезнал безследно с плякосаните 10 милиона оборотни пари, една съвсем незначителна сума, както самият той щеше да заяви малко по-късно.

33.

Хората на изпадащия във все по-опасни нервни кризи Голдън предприеха бясно издирване на Боб с цел да го сгачят, да му вземат парите и да го пречукат. Той обаче сякаш бе пропаднал вдън земя и нямаше ни вест, ни кост от него. Бяха изминали две седмици от тези им безрезултатни усилия, когато в една слънчева утрин ужасен тътен разтърси гетото, обитавано от Морган. Мястото, под което той бе изградил хангара, изведнъж се разтвори и събудените от неимоверния шум съседни изумени видяха как нагоре бързо започна да се издига огромно металическо тяло. Щом достигна до известна височина, то изведнъж с мощен рев и рязко ускорение се стрелна към небосвода, превръщайки се за нула време в нищожна светеща точка, която само след няколко мига изчезна напълно. Сред насъбралите се около стартовата площадка бедняци остана недоумението и подозрението, че се е случило нещо крайно нередно. Някои пък започнаха да си мислят, че това са били зрителни халюцинации, но съмненията им скоро бяха разсеяни от появилите се полицейски и журналистически екипи. Те се изсипаха на местопроизшествието почти в синхрон, заемайки се сериозно и задълбочено с разследването на мистериозния инцидент.

Но нека се върнем малко назад и хронологически да

проследим хода на събитията, предшестваха въпросното зрелище. След сполучливия удар с присвояването на десетте милиона Боб, според предварителния план, който бяха съставили с Морган, моментално потърси убежище на борда на звездолета, където започна да се укрива в състояние на дълбока нелегалност. Но още на третия ден положението на конспиратор му дотегна и той взе да хленчи пред домакина, че не издържа повече да седи затворен. Дори му подхвърли изкусителната идея да зарежат това абсурдно начинание (ставаше дума за звездолета) и да се запилят със задигнатите милиони към някой от екзотичните океански курорти. Ала Морган строго го смъмри за лекомислието и бързо го вразуми, изтъквайки му следните два съкрушителни довода:

1. Ако напуснеха звездолета, Голдън щеше моментално да ги надуши и пречука.

2. Ако не успееше да завърши звездолета навреме и да изчезне от Земята, Морган, чийто договор с банките за връщане на заробващо олихвения кредит изтичаше след 20 дни, трябваше да попадне в затвора за длъжници.

Щом се увери, че няма накъде повече да мърда, Картофски бе обзет от поредната си апатия и пасивно зачака деня, в който щяха да се изстрелят към висините. За него космическото пътешествие всъщност вече беше започнало, защото опасявайки се да не попадне в лапите на Голдън, той наистина не смееше да излиза никъде. По цели денонощия пребиваваше в звездолета, въргалъйки се върху няколкото комфортни канапета в банкетната му зала. Окончателно беше прекъснал последните нишки, които го свързваха със Земята, и за него място върху нейната демографски взривоопасна повърхност вече нямаше.

Ако в този момент съумееше да осъзнае цялата безизходност на положението си, той навярно би се побъркал. Но за негов късмет от подобна нерадостна участ засега го спасяваха именно слабостта му към авантюрите и пътешествията, пък и присъщата му склонност към изпадане в гранични ситуации. От своя страна Морган успя най-пълноценно и рационално да оползотвори десетте милиона, една част от които използва за изработването на няколко комплекта астронавтски костюми и скафандри. Друга част той изразходва за някои на пръв поглед дребни, но важни довършителни работи като например тапицирането на сервизните помещения в звездолета с бяла гумирана кожа и оборудването на командния му пулт с електронни алармено аварийни лампички, чиято цена поради неудържимата инфлация отново бе скочила драстично. С останалите около 7 милиона закупи специалното термоядрено гориво, което според изчисленията трябваше да е в наличност до момента, в който, преодолявайки атмосферната обвивка на Земята, звездолетът бъде изведен в откритото междузвездно пространство. Оттам нататък двигателите му трябваше да се превърнат в нещо подобно на перпетуум мобиле, защото бяха конструирани така, че да могат да се захранват от неизчерпаемите количества вселенска енергия. Въобще чрез създаването на тази мощна машина за проникване в други галактики със субсветлинна скорост, Морган бе осъществил огромен революционен скок в областта на авиоинженерството и астронавтиката. Но делото му щеше да бъде оценено по достойнство много по-късно, понеже като всеки голям учен и той живееше сред неблагодарни и непризнателни съвременници.

В навечерието на старта, когато най-после всичко беше завършено и подложено на старателна проверка, Морган освободи момчетата от техническия екип, без да уведомява никого за предстоящия полет. После произнесе дълга молитва наум, след което се отдаде на дълбок оздравителен сън в една от койките на борда. Тук е мястото да отбележим, че от няколко месеца насам той също спеше в звездолета, чийто модерен интериор не само че не отстъпваше, но дори превъзхождаше в много отношения скъпия лукс на един богаташки апартамент. На другата сутрин се събуди още на разсъмване и изприпка до пулта за дистанционно управление, чрез който даде команда на горните плъзгащи се люкове на хангара да се отворят. След това с думкащо от вълнение сърце пристъпи към главния бордови компютър, за да осъществи свещенодействието по набирането на шифъра, който трябваше да задейства двигателите. В същия миг обаче, облечен в сив шлифер и с нахлупена почти до носа филцова шапка, зад гърба му изскочи един агент от тайните служби, който незабелязано беше проникнал в звездолета. В дясната си ръка той стискаше пистолет, а в лявата – картата, удостоверяваща принадлежността му към въпросните служби.

– Горещите ръцете, Морган! – извика агентът. – В името на националната сигурност ти си арестуван. Ще те помоля без излишна съпротива да предадеш звездолета на моите хора, които ни чакат отвън. Напред! – И той опря дулото на пистолета си в гърба му, като го заизбутва към изходния люк.

– Но как! С какво право? – реши да протестира Морган, пристъпвайки с неохота напред.

В този миг зад агента на свой ред изскочи Картофски, който съвсем случайно днес се беше събудил малко по-рано от обичайното. Той също стискаше в дясната си длан пистолет и също го опря в гърба, но не този на Морган, а на агента, явно заразен от неговия въздействащ пример. През това време изходният люк, задействан именно от агента, тъкмо се отваряше с меко свистене.

– А сега се разкарай, ченге! – скръцна не с друго, а със собствените си доста наядени кътници Боб и заби един силен ритник в задните части на агента.

Морган, който благодарение на високия си интелект бързо се бе окопитил, отскочи пъргаво встрани, освобождавайки пространството към вече зейналия люк, през чиято висока колкото човешки бой рамка натрапникът изхвърча като изстрелян снаряд.

– Благодаря ти, Боб! Без твоята бдителност целият ни план щеше да отиде по дяволите – каза Морган, докато вратата на люка, този път задействана от него, бързо се затваряше. После с два елегантни атлетични скока се озова пред компютъра-майка и с виртуозно чаткане по клавиатурата започна да набира стартовия шифър. В този миг, така надвесен над компютъра, той си въобрази, че прилича на гениален композитор, който сътворява по-редната си велика симфония. След минута-две двигателят бе задействан, а самата грандиозна гледка по излитането вече описахме в началото на настоящата глава.

Колкото до тайните агенти, навъртащи се отвън, както и изхвърленият техен колега, те едва успяха да се спасят. В последния миг скочиха в автомобила си и изфорсираха бясно, но все пак бяха застигнати от огнените реактивни струи на стартирацията звездолет. Слава Богу, отърваха се

само с няколко леки изгаряния и също толкова наранявания.

34.

Изминаха няколко месеца от ненадейното и неочаквано от никого излитане на звездолета. За това кратко, но плодотворно за много амбициозни журналисти време електронните медии задръстиха ефира, а печатните – сергиите с поройни потоци от сензационна информация. Кой е Морган и кой го е финансирал? Как е успял сам и тайно от обществото да конструира цял звездолет? Къде са спали през това време службите? Кой е Боб Картофски? Това бяха основните въпроси, които, превърнати в заглавия на жълтите хроники, ангажираха ежедневно вниманието на милиони хора от цялата планета. Рейтингът на Морган и Картофски се покачваше главоломно и още на десетия ден от тяхното блестящо откопчване от лапите на Голдън и тайните служби те вече бяха най-известните личности на Земята, макар и отдалечени на милиони километри от нея. Многобройните журналистически и полицейски разследвания, ровичканията из архивите на научноизследователските кръгове и скандалните разкрития в корумпирания и престъпен свят на Голдъновата империя направиха общоизвестни и достъпни за всеки що-годе грамотен гражданин най-незначителните факти и интимни подробности от биографиите на двамата авантюристи. Даже и най-презреният бедняк, осмелил се да задели от мизерното си месечно подаяние жалката сума поне за някое и друго клюкарско вестниче, можеше да се радва на пълно и изчерпателно задоволяване на

изконния си глад за сензации, за което, като негово най-демократично право, много журналисти полагаха максимални, но не винаги безкористни усилия. Разкритията за финансовия удар на Картофски например се разглеждаха в светлината на някакво високоблагородно и хуманно дело, понеже се установи, че по този начин той сериозно е разклатил устоите на Голдъновата империя, подпомагайки полицията в борбата ѝ срещу най-мастития дистрибутор на женска плът в Космополитън. Морган пък биваше представян като самоотвержен и всеотдаен учен-откривател, чиито гениални способности уж го били превърнали в жертва на чудовищни машинации в средите на висшите научни кръгове. Даже под натиска на общественото мнение просрочените му дългове към банките бяха поети от Института по ядрена физика, чиито ръководители бяха обвинени, че навремето, вместо да окажат съдействие и финансова подкрепа на гениалния си колега, са го изхвърлили на улицата. С две думи, Морган и Картофски станаха героите не само на деня, но и на годината. Всяка подробност от досегашния им скромен живот на анонимни и простосмъртни граждани се хиперболизираше и раздуваше от медиите до огромен, пъстър и авантюрно налудничав факт, който после се пръсваше на скъпоценни информационни късчета, забиващи се в лековерните и жадни за клюки слушателско-зрителски и читателски мозъци. В култовите студия на най-гледаните телевизии започнаха да се организират срещи, интервюта и дебати с известни социолози, психолози и видни дейци на общественно-политическия живот, появяващи се този път на екрана в качеството си на най-компетентни познавачи на живота на

Боб и Морган. За двамата се написаха няколко очерка и биографични повести, които бързо поставиха началото на огромна вълна от подобни четива, заплашваща да изтласка от книжния пазар всички останали издания. Появиха се даже разни съмнителни клубове, кръжоци и секти, чиито фанатизирани членове се обявяваха за следовници на първите най-големи пътешественици в историята на астронавтиката. Няколко именити и прагматични педагози пък решиха да включат биографиите им в учебно-възпитателната програма за началното училище. От своя страна редица известни режисьори с отдавна признато държавническо мислене започнаха да правят филми за двамата герои. Отвратени от цялата тази шумотевица и чувстващи се смазани под тежестта на новия култ, няколко сърдити млади поети написаха бунтарски стихове против Картофски и Морган. Делото им беше подето от дузина дебютиращи рок групи, които отдавна се опитваха да влязат в топ-класациите, но трамплинът им от тесни подиумчета в разни маргинални кръчми бе твърде незначителен за подобен пробив. Физически слаби, психолабилни и страдащи от нравствен максимализъм писатели придадоха идейно-философска окраска на кампанията. Накрая хитроумни политици прищпориха цялото това недоволство и срещу нищо неподозиращите астронавти налязва здрава и добре режисирана опозиция, която с нетърпение зачака тяхното завръщане на Земята, за да ги смъкне от пиедестала, потърсвайки им отговорност за всички извършени и неизвършени грехове.

Но да изоставим за известно време безсмислието на земната суета и да се прехвърлим на борда на звездолета, където вече трети месец, отдалечени на милиарди кило-

метри от родната планета, Морган и Картофски изпълняваха мисията си на самозвани космически пътешественици. А работите там, уви, не вървяха твърде добре. Всъщност цялата техника функционираше отлично, отдадена на самовглъбената си електронна прецизност, но психоклиматът на борда като че ли не беше на необходимото ниво. С всеки изминал ден даже всичко ставаше все по-тягостно и, както читателят навярно вече се досеща, главният виновник за това бе именно Боб. Със своята патологична липса на откривателски ентузиазъм той довеждаше до опасна разложителна неадекватност не само аскетичния, енергичен и фанатично предан на делото си Морган, но и безпристрастния, дехуманизиран и високоинтелигентен главен бордови компютър.

Нека се върнем малко назад, за да установим кога и как започна всичко. Една сутрин, някъде в началото на тази космическа одисея, Картофски се събуди от поредния си пиянски сън. Тук е мястото да отбележим, че непосредствено преди да излетят, въпреки упоритата съпротива на Морган, той беше успял да задели една доста прилична сума от десетте милиона и чрез посредничеството на един услужлив младеж от конструкторския екип се бе сдобил с импозантни количества алкохол, които складира в хладилните камери на звездолета. Заради тази му безотговорна слабост - да хвърли на вятъра необходими за много по-важни неща пари - командният пулт беше останал с няколко аварийни лампички по-малко и сега, при една евентуална авария, това можеше да коства живота на двамата астронавти. И тъй, Картофски се събуди от пиянския си сън, нахлузи астронавтския си гащиризон и давейки се в суха тю-

тюднжйиска кашлица, се затътри към командната зала. Там завари Морган, седнал пред главния компютър да играе с него традиционната си сутрешна партия шах-мат. Както винаги ранобуден и стриктно придържащ се към пуританския график, който сам си беше изготвил, той тъкмо бе осъществил сутрешния си тоалет и бе закусил скромно. След приключването на партията, съгласно същия график, му предстоеше още ето какво:

1. Да направи прецизен преглед на наличния битов и електронно-технически инвентар с цел установяване неговата изправност.

2. Да направи оглед върху няколкото стъкленици, които беше примъкнал и съхраняваше в лабораторията на звездолета. Целта му бе да проследи процесите на евентуална еволюция или мутация на тяхното съдържание, което засега пазеше в пълна тайна от Боб.

3. Да извърши навигационни изчисления и да се опита да предскаже с точност плюс, минус 5 секунди времето за появата на следващата най-близка галактика.

4. Да приготви обяд предимно с вегетариански продукти.

5. Кратък, но пълноценен следобеден сън.

6. Самоотвержено четене на суха, но полезна научна литература.

7. Упорити, но безуспешни опити за информационен лов от Земята.

8. Скромна вечеря, кафе.

9. Отдых пред екрана на бордовата видеоапаратура.

10. Нощен тоалет, сън.

И така, тътрузейки махмурлийски нозете си, Боб влезе в командната зала и заби мрачен и тежък поглед в гърба

на Морган. През илюминаторите проникваше кърваво червената дрезгавина на далечен слънчев залез и той незнайно защо улови в цялата тази обстановка някакво пъклено указание за кризис. Застанал зад гърба на увлечения в играта свой колега, за миг се почувства като космически злодей, готов всеки момент да пониже с бластер нищо неподозиращата си жертва.

– Морган – промълви той с пресипнал глас.

– Кажи! – се обърна към него приветливо усмихнат приятелят му, по чието лице за миг пробягна гримаса на лека досада от появата му.

– Как можахме да тръгнем без жени! – въздъхна тежко Боб. – Даваш ли си сметка, че така сме обречени на тотална полова деградация? Отговори де! При това никой от нас не знае колко време ще продължи това абсурдно пътешествие. И въобще какъв ни е шансът да се завърнем някога на Земята...

– Ей, човече! – проговори бодро ученият. – Едва от двайсет дни сме в космоса и ти започваш да хленчиш за фусти. Кураж, искам от теб кураж! И да се въоръжиш с максимално хладнокръвие и търпение! Предстоят ни велики космически подвизи, тъй че е рано да си мислиш за връщане. И изобщо как можеш да искаш да се връщаме, когато ти е много добре известно, че на Земята не ни очаква нищо добро. Теб ще те преследват Голдън и хората му, а мен – банките и тайните служби. А тук сме неприкосновени, единствено тук сме в безопасност. Представи си също, че наистина пък открием някоя подобра планета от нашата амортизирана Земя. Нима няма да ни е по-изгодно да останем там? Как мислиш? Отговори де! Какво оклюма?

– Оставам само при едно условие – каза Картофски, – ако планетата е пълна с млади красавици.

– Ха, ха, ха! Ще има красавици, приятелю, ще има. Гарантирам ти – отвърна Морган, махна нехайно с ръка и се обърна към изгубилия търпение компютър, за да продължи прекъснатата игра.

– Но какви ги бръщолевим? – изхленчи изведнъж Боб. – Това са само някакви идиотщини, фантазии, налудничави мечти. Ние никога няма да открием обитаема планета, и то с жени. Никога! Струва ми се, че няма да успеем и да се върнем на Земята. Пък и да се завърнем, там навярно наистина ще бъдем обект на гонения и преследвания. Въобще за нас няма никакъв изход. Ние сме заклещени в капана на този идиотски звездолет – самотни и безпомощни. Ние сами си го създадохме този капан, Морган. Разбираш ли? Осъзнаваш ли цялото ни абсурдно и трагично положение?

– Стига! – обърна се отново към него Морган, този път вече явно раздразнен. – Не предполагах, че си толкова лабилен психически. Още не сме пропътували една милионна част и ти се огъна. Че това твоето е типична форма на клаустрофобия и параноя! Престани, моля те, стегни се! И ще те посъветвам да не пиеш толкова. Сгреших, че те оставих да вземеш алкохол на борда. А сега се върни в спалнята и си почини, защото намирам, че си доста изнервен. И крайно време е да се заемеш с нещо съзидателно. Бездействието и скуката не ще ти помогнат, повярвай ми...

Боб не каза нищо, само въздъхна тежко, наведе глава, излезе и тръгна по коридора обратно към спалното помещение. Заедно със слабите лъчи на далечното слънце

през илюминаторите проникваха и сиянията на безбройните весело проблясващи звезди, които, намигайки му игриво, сякаш се мъчеха да го разведрят. Но той не им обръщаше никакво внимание. Той бе осъзнал в какъв капан е попаднал, а дълбоко в дебрите на душата му назряваше някакъв мътен, див и взривоопасен копнеж за жена. Все пак погледна разсеяно през един от илюминаторите, но космическата панорама отвън наистина не можа да го трогне. Пък и през младежките си години бе изгледал толкова много фантастични филми, че на техния зрелищен фон галактическата действителност отвън сега му изглеждаше сива, посредствена и неприветлива, каквато впрочем си беше.

Щом се дотътри до койката, Боб се сви върху нейната мека гумирана повърхност и почти веднага заспа. Събуди се след няколко минути - разтърсен, потресен и плувнал в пот от кошмара, който го бе връхлетял. В съзнанието му все още ясно се открояваше всяка сцена от него и той продължаваше да вижда как превърнат в някакво огромно полунасекомо, се опитва да проникне в апартамента на Анаила. Между двамата се беше случило нещо страшно и непоправимо и на всяка цена искаше да я види поне за последен път. На душата му беше болно и тежко, същевременно някаква ехидна злоба го разяждаше отвсякъде. Натискаше настойчиво бравата на вратата, а накрая взе да я рита и блъска. Най-сетне тя се изкърти, само че не можа да се отвори, защото ѝ пречеше окачената отвътре верижка. Но решен на всичко, държеше непременно да прекрачи прага и да проникне в тайните на непроницаемата си любима. Ето защо промуши дясната си ръка-пипало, осеяна с безброй черни власинки, и

изтръгна досадната верижка. Когато нахлу в апартамента, застина ужасен. Напълно голи и панически вкопчени един в друг, Анаила и брат ѝ се бяха свили в единия ъгъл, залети до коленете в потоци от гореща бълбукаща кръв. На това място всъщност той се събуди, а сега с болка се сети, че тя наистина има брат. После, продиктувано от тълкуванието на съня, страшно прозрение прониза съзнанието му. „Кръвосмешение! Тя спи с брат си! Затова беше толкова хладна с мен!”, си помисли изумен. И през паметта му бясно запрепускаха сладостно-мъчителните спомени от времето, когато уж дружеше с нея. Спря се тъкмо на онези подробности, които почти доказваха ужасното му предположение и на които преди не беше обръщал особено внимание. Спомни си как Анаила му беше споделяла, че продължава да спи в една стая с брат си, с няколко години по-млад от нея и всъщност все още ученик. Тази нейна изповед тогава не го впечатли изобщо, само иронично, в кръга на шегата, той я беше попитал да не би да си пада по брат си. Сега чак успя да си обясни нейните странни пътувания до родния ѝ град почти всеки петък следобед, въпреки молбите му да остане, за да бъдат заедно през уикенда. По едно време дори бе започнал да я подозира, че го лъже и остава тайно в Космополитън, но след като я проследи няколко пъти до гарата и я видя да се качва на влака, напълно се увери, че наистина си отиваше вкъщи. „Но защо, защо? – се питаше озадачен тогава и сам си отговаряше: – Разглезена дъщеря. Свикнала е мама и тате да се грижат за нея”. Но сега, ако можеше да се върва на тълкуванието на съня, за което искрено се надяваше да се окаже едно изопачено и пресилено видение на възпаления му мозък,

излизаше, че Анаила го е зарязала заради инцеста с брат си. И вече бе почти сигурен, че е открил шифъра за мистериозното и потайно поведение на бившата си любима, когато внезапно го връхлетяха други, съвсем противоположни мисли. “Не, не може да бъде - каза си той. – Не вярвам да е спала с брат си. Та това е страшно грехопадение за интелигентно момиче като нея. Не, не вярвам. Всичко беше заради моята финансова нестабилност и заради несигурния ми начин на живот. Че какво можех да ѝ предложа аз? Нищо! А жените искат сигурност, искат закрила. Не, с брат си не. Не вярвам. Пък и нали я сгащих да се сваля с онези зализани идиоти. Тя просто търси за съпруг някой богат космополитънски франт. Иска да се измъкне от провинцията и това е. Но да върви по дяволите! Продажно и притворно същество!”...

Но Боб все пак бе принуден да си признае, че носталгията по Анаила още се таи в подсъзнанието му и продължава да тормози и без това изтерзаните му мисли. От този ден всъщност започна душевната криза у него, която бързо наля, отприщи се с пълна и подмолна сила и го превърна в психо-физиологична развалина. В резултат плановете на Морган за една прилична, спокойна и плодonoсна космическа експедиция също рухнаха безвъзвратно.

35.

Тук няма да разказваме за космическите перипетии на двамата ни герои и да описваме подробно обектите на тяхното пътешествие, защото това е тема за друга, може би научно-фантастична книга. Но предварително искаме

да уведоим читателя, че те все пак направиха едно наистина голямо откритие. Бяха свидетели и на една странна метаморфоза, която по-късно щеше да изиграе ролята на важен фактор за техния материален и обществен просперитет. Ала за всичко това малко по-късно...

Тук всъщност ще проследим еволюцията на психическата криза у Картофски и ще се опитаме да покажем как тя се отрази върху пътешествието. А истината е, че ужасният кошмар и още по-ужасните подозрения за инцест разтърсиха издъно цялото му същество, и без това закопняло за жени, свобода и удоволствия. Латентната му носталгия по Анаила се отприщи напълно и отново го връхлетя със страшна сила. Както винаги обичта му и сега започна да се редува с необузdana омраза към нея, но той вече прозря, че тези две противоположни и силни чувства са обединени под общия знаменател, наречен любов. Постепенно изпадна и в някаква мъчителна резигнация, подхранвана най-вече от болезнения спомен за бившата му любима. Впоследствие това състояние бе заменено от почти безпочвен, ала неудържим оптимизъм в благополучния изход от кризисното му положение. Той изведнъж започна силно да вярва (нещо съвсем неприсъщо за него досега), че макар в момента да е изигран от съдбата, един ден ще успее да се завърне не само на Земята, но и при Анаила и че тогава за него ще настъпи истинското щастие. Свит като сритана котка в ъгъла на космическата си каторга, издебваше удобния момент, когато отново щеше да изскочи на арената на живота, но този път обвит в ореола на триумфа.

В същото време Морган – с праволинейната си и едно-

посочна отдаденост на изследователското си призвание – започна все по-силно да бъде намразван от разколебания във всичко злободневно и жадуващ само слава и величие Картофски. По силата на някакви необясними обстоятелства той изведнъж взе да си мисли, че стои някак си по-високо, че е нещо повече от него, особено в интелектуално и социално отношение. Дори осъзна, че още преди година-две, в началото на тяхното запознанство, е имал подобно мнение за Морган. Самото му положение на свободен аутсайдер, а после на доста солиден и към края на кариерата си почти разглезен Голдънов агент му даваше основанията да гледа с насмешка и с известно пренебрежение на приятеля си. Причината може би бе, че последният, заробен от научно-техническата си дейност и смачкан от бедност, водеше наистина крайно аскетско и пуританско съществуване. И ето, този Морган, низвергнат и изоставен навремето от него, сега се радваше на плодовете на всеотдайния си труд и гордо триумфираше в командната зала на звездолета в качеството си на ръководител на експедицията. Фактът, че в момента е господар на положението още повече дразнеше и измъчваше Боб, без чиято помощ от 10 милиона идеята му навярно никога нямаше да бъде осъществена и сега той със сигурност щеше да гние в затвора за неизплатени дългове. На всичкото отгоре Картофски си въобрази (и беше напълно убеден в правилността на това си становище), че приятелят му взе да гледа на него едва ли не като на някакъв слуга, като на момче за всичко. А омразата му към Морган, пък и към самия себе си, се подсилваше още повече и от факта, че сам, съвсем лекомислено и наивно, се беше напъхал в този кошмарен звездолетен капан. „И

какво излиза? – си мислеше със злорад автосарказъм той. – Пляккосах от бившия си господар 10 милиона, за да се отърва от него, но вместо да си осигуря независимост, си купих с тези пари нов господар”. Впрочем дотолкова беше намразил Морган, че вече изпадаше в бяс само при вида на най-незначителните негови жестове и действия. Например не можеше да го гледа как всяка сутрин закусва скромно и дори без никакви признаци на лакомия и как след това педантично се отдава на традиционната партия шах-мат с идиотския компютър. Не без известно чувство на неприязън наблюдаваше и тъй наречените му научни занимания, свързани с постоянните му човъркания в различните уреди на борда. Ненавиждаше още слабостта му към кафето и пълното му безразличие към алкохола, жените и всички други съблазни, които тук, в звездолета, напълно и навярно не случайно липсваха с изключение на пиячката, разбира се. Не можеше да проумее също как става така, че веднага щом си легнеше, Морган заспиваше като програмиран. В такива моменти изпитваше пъкленото желание да го фрасне с нещо твърдо по главата и веднъж завинаги да го зачеркне от списъците на човешкия род, към който според него той отдавна не принадлежеше. Картофски често започна да устройва и злостни скандали, обладан от демоничната страст да тъпче, мачка и поругава всичко, което беше свято за Морган. Кулминацията настъпи, когато веднъж, в стремежа си да осъществи пълен и окончателен триумф на духа над материята, се опита да разруши подредения и прецизно функциониращ материален свят на звездолета. Той нахлу с някакъв метален лост в командната зала и пред очите на сащисания си приятел започна да нанася

хладнокръвни и методични удари по апаратурата, като сипеше тежки ругатни и проклетия по адрес на Циолковски, великият откривател на законите на астронавтиката. Морган, който отдавна следеше с тревога развоя на кризата у него, успя бързо да се окопити и своевременно да го обуздае, изпразвайки в десния му хълбок една голяма спринцовка, предварително заредена с някакъв течен транквилант.

Картофски, разбира се, мразеше и себе си, и то главно заради лекомислието си да се остави да бъде заробен от такъв сухар като Морган. „Какво нищожество, а и то иска да живее! И не само да живее, но и да прокарва идеите си и да командва”, си мислеше често за него той. Но въпреки че се смяташе за пълен негов антипод, никак не се обичаше заради това. Неистово се ненавиждаше заради нежеланието си да участва пълноценно в експедицията, защото бе неспособен да ражда нови идеи и заради мързела си и неумението си да работи. Мразеше се и заради лакомията си към алкохола, пък и към хранителните запаси. Например когато бе трезвен, си мислеше постоянно за ядене. Дори в миговете на най-големи душевни терзания и физическа отпадналост, когато си въобразяваше, че може и да умре от меланхолия, не губеше апетита си. Мразеше се още и заради постоянните си мечти за секс, които често го приковаваха парализиращо върху койката, където по цели часове се търкаляше, разкъсван впрочем и от пагубните и инфантилни копнежии за лесна слава, пари и величие. Едновременно със съзнанието за глупаво трогателната си мечтателност той болезнено съзнаваше, че като отвратителен паразит е впил пиявичен хобот в богатата, осигурени от Морган на

борда на звездолета. И макар че отдавна уж се гърчеше в агонията на угризенията си, избощо не можеше да намери сили, за да се пребори с разложителната си статичност. Напротив, способността да се отдава на такава драстична себеомраза, болезненото съзнание за собствена некадърност и паразитност и угризенията, които изпитваше заради всичко това, сякаш му доставяха много по-огромна наслада, отколкото желанието да предприеме нещо позитивно. Усещаше как от бездействието сетивата му закърняват, как разсъдъкът взе да му изневерява и как мозъкът му бавно започна да атрофира, атакуван от сънните състояния на полунесвяст, в които често изпадаше. За няколко месеца всъщност се превърна в безволево и отпуснато същество, чиито действия се ограничаваха само в допълзяването до поредната бутилка с алкохол и до механичното поглъщане на безвкусната астронавтска храна. В края на краищата изгуби даже и апетита си, отслабна и пребледня, а очите му придобиха трескав мъртвешки отблясък. Постепенно престана да говори нормално, мъчително артикулираше и издаваше само някакви нечленоразделни звуци, състояние, което страшно взе да тревожи Морган, който първоначално с раздражение, а впоследствие с тревога наблюдаваше странните мутации, настъпващи в организма на приятеля му. Объркан и покъртен от неговото все по-влошаващо се здравословно състояние, той захвърли транквилантите, с които беше започнал да го тъпче в началото на кризата. Успоредно с разколебаването си в този изпитан, но опасен метод за лечение бързо загуби и своята увереност в успеха на мисията, почти занемари научните си занимания, които вече му изглеждаха нелепи и безсмислени, а

като последица от всичко това бе връхлетян и от угризения, че е главният виновник за гибелната криза, сполетяла Боб. Едва сега проумя, че на човек не трябва да се гледа като на някаква бездушна машина, както имаше навика да се отнася към хората. Стремежът му да обективира, да предметява всяка органична материя, впрочем присъщ на много учени, сега търпеше поражение.

И Картофски навярно щеше да се побърка напълно, даже и да загине, ако съдбата отново не се беше намесила, за да го изтръгне от пипалата на кризата. Междувременно бяха изминали няколко месеца от началото на космическата им одисея, но за този период двамата астронавти, уви, не бяха открили нито една планета с условия за живот, близки до земния. Сондите, изстрелвани от главния компютър към повърхността на планетите, покрай които прелитаха, даваха все отрицателни резултати. На седмия месец от началото на това тягостно и мъчително пътешествие, когато звездолетът се беше залутал из лабиринтите на една далечна галактика, пред тях неочаквано се появи ведра синя планета. Мощните видеокамери, снабдени с телескопични устройства, моментално я увеличиха и излъчиха в едър план върху огромния бордови монитор, монтиран в командната зала. Планетата много приличаше на Земята и Морган веднага изстреля няколко сонди към нея. Пробите, които те взеха, показаха наличие на кислород и на съвсем низш органичен живот, сигурно доказателство, че тя се намираше в началния стадий на своята еволюция. След няколко часа двигателите бяха приведени към минимална мощност и звездолетът остана да кръжи в орбита около нея. От него се отдели едната от двете му совалки и малко по-късно

кацна върху нейната повърхност в близост да някакъв девствен океан. Входният люк се отвори и Морган и полувидиотеният му приятел, настанен в инвалидна количка, станаха първите хора, които стъпиха на тази планета. И двамата бяха без скафандри, защото въздухът бе неимоверно свеж, много по-свеж от земния. Морган с леко вдървена походка заизбутва количката с Боб към брега на океана. Когато се доближиха, двамата видяха как от водата към сушата бавно използват множество аморфни амебообразни същества. Въпреки окаяното си състояние, при вида на тези низши организми Картофски намери сили да промълви:

– Ако знаеха какво ги чака, никога нямаше да поемат по абсурдния път на еволюцията.

– А какво, да започнат отсега с революция ли? - попита Морган.

– Не. Просто да не се съобразяват с нашето мнение, което, вярвам, наистина ще направят.

И двамата, особено Боб, се чувстваха ободрени от свежия океански бриз, който нежно ги галеше по бледите лица. Наоколо имаше само оскъдна растителност, явно поради доста ниските температури, около 5-10 градуса през деня. Те отчупиха за проби по едно парче от някаква крайбрежна скала, след което се прибраха в совалката.

– Ще трябва да подложим планетата на по-задълбочени изследвания – заяви Морган, отново настървен за открития. – Не знам защо, но имам предчувствието, че ще открием и по-висши форми на живот.

– Не, не и не! – кресна възроденият от свежия въздух Картофски. – Нали изследванията показаха, че тя е в начален стадий на биологична еволюция. Пък и ние току-

що с очите си се убедихме в това. Искам да се махаме оттук, искам веднага да поемем курс към Земята. Писна ми от това абсурдно и клаустрофобно пътешествие!

Но Морган успя все пак да го убеди, че са длъжни да останат още няколко дни за по-цялостни и задълбочени проучвания.

– Подобен случай едва ли ще ни се удаде повече - му каза той. - Ще бъдем истински глупаци, ако не се възползваме максимално от шанса си да попаднем на такава прекрасна планета. А и ти, след кризата, която преживя, имаш нужда от чист въздух, открити пространства и естествена светлина.

Нямаше как, отложиха старта и останаха. През тези дни совалката им кръжеше около планетата, а там, където Морган предположеше, че могат да открият нещо важно, се приземяваха. Но, уви, нищо не откриваха. Картофски, който се беше възстановил напълно и можеше отново да ходи, се отдаваше на безцелни бродения по пустинно-каменистата повърхност, докато приятелят му упорито, но безрезултатно се ровеше в пясъчната почва и в жалките пасажи с оскъдна храстовидна растителност. На десетия ден от тези безсмислени според него занимания Боб изпадна в истерия. Бяха се прибрали за кратък отдих на борда на звездолета и той нахълта в лабораторията, където Морган бе побързал да се затвори, отдавайки се на поредните си ровичкания из стъклените.

– Какво е това? Човешките органи, които събираш? – посочвайки ги, му кресна Боб, внезапно досетил се за тази мътва, която още преди да излетят бе стигнала по някакъв начин и до него.

– Човешките органи са само вражески слухове, целящи

да дискредитират моята скромна личност. Това са различни растителни видове, които взех със себе си, за да установя как ще се развият в извънземни условия - отговори спокойно Морган.

Но Картофски вече не го слушаше – треперещ от гняв, той грабна скалните отломъци, взети за проби още през първия ден, и ги запрати демонстративно по стъклениците. Счупи само три от тях, но този акт на бунт и отчаяние стресна неимоверно учения. В резултат той реши, че е време да се връщат на Земята, която отдавна очакваше своите блудни синове. Пък и запасите им от вода, храна и алкохол (за Картофски) вече бяха на привършване.

– Потегляме към родната Земя! – обяви Морган. – Намерихме планета, с която да я заменим, и всъщност мисията ни е изпълнена. Един ден ще дойдем отново тук, но вече с млади красавици. Тогава ще поставим началото на нова човешка цивилизация.

– По този начин няма ли да възпрепятстваме естественото развитие на местните низши организми? - заинтересува се Боб, но Морган не му отговори на въпроса.

На следващия ден прелетяха за последен път до планетата. Картофски заби в нейната повърхност някакъв прът, но поради липса на флаг окачи върху него раздърпаната си тениска. Оставиха я да се ветрее там, върнаха се на звездолета, приведоха към максимална мощност двигателите му и поеха курс към Земята. След няколко седмици случайно установиха, че скалните отломъци са придобили златисти оттенъци. Морган веднага им направи химически анализ, който показа, че те са се превърнали в късове самородно злато. Тази метаморфоза бе резултат от чудотворната реакция между тях и веществото, в което се

съхраняваха растителните видове и което се изля отгоре им, когато Боб строши стъклените. Да, нашите герои бяха вече богати, факт, който им повиши значително самочувствието. Те запазиха през цялото време това си приповдигнато настроение, което към края на пътешествието ги доведе до състояние на пълна еуфория...

/следва продължение/